

भारत सरकार
GOVERNMENT OF INDIA
राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता ।
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

वर्ग संख्या

Class No.

पुस्तक संख्या 187.A

Book No.

रा. पु. / N. L. 38. 245

MGIPC-S4-9 LNL/66-13-12-66-1,50,000.

RARE BOOK

भारत सरकार
GOVERNMENT OF INDIA

राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

अंतिम अंकित दिनांक वाले दिन यह पुस्तक पुस्तकालय से ली गई
समय तक पुस्तक रखने पर प्रतिदिन ६ पैसे की दर से विलम्ब शुल्क

This book was taken from the Library on the date of 6 P. will be charged for each day the book is kept b

रा०पु० ४४

N.L. 44

MGIPK—7 LNLC/67—20-2-68—1,50,000

RARE BOOK

অকনোদই সমাদ পত্র

LH5

SP¹/₄₀

187.A.245

THE ORUNUDOI,

A MONTHLY MAGAZINE

DEVOTED TO

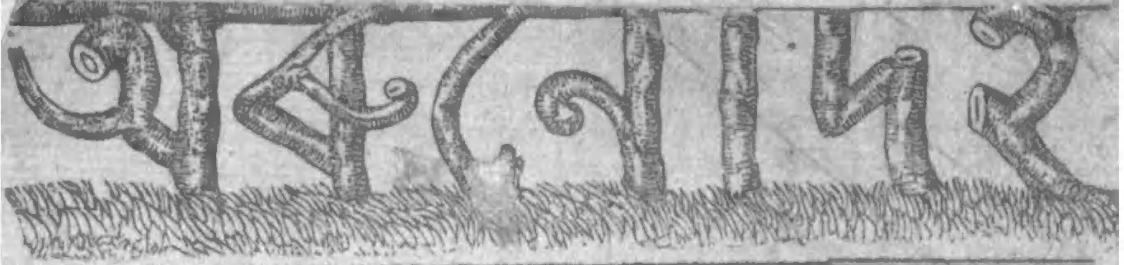
RELIGION, SCIENCE, AND GENERAL INTELLIGENCE.

1851.

SIBSAGOR, ASAM:

PRINTED AT THE AMERICAN BAPTIST MISSION PRESS.

1851.

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, জানুৱাৰি, ১৮৫১।

নম্বৰ ১।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, JANUARY, 1851.

NO. 1.

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ বিবৰন।

Geography of Australia.

দক্ষিণ পাচিকিৰ মাগৰত অষ্ট্ৰেলিয়া নামে
এখন বৰ উপদ্বীপ আছে, পূব পাৰ্শ্ব দিগে
২৪০০ মাইল, বহলৈ ২০০০ মাইল; মা-
টিৰ জোখ প্ৰায়ে ত্ৰিচ লাখ বৰ্গমাইল।

১৬০৫ সঁকত হলণ্ড দেশৰ জাহাজৰ দো-
আৰাই সেই বৰ দ্বীপ দেখা পোআ হল;

সিহঁতে তাক নুহলণ্ড অৰ্থাত মতুন হলণ্ড
নাম দিলে। পাচে ১৭৭০ সঁকত কাণ্ডান
কুক চাহাবে তাৰ পূব ফালে উঠি ইন্দলণ্ড
মহা বজাৰ নামেৰে দেশ লৈ তাৰ নিউ চৌত
ওএলচ নাম ধলে। ১৭৭৮ সঁকত ইন্দলণ্ডৰ
লোকে তাত চিদ্নি নামে এখন নগৰ স্থাপন
কৰিলে; আৰু তাত ইন্দৰাজিৰ পূজা হব
নিমিত্তে দেশান্তৰ কৰা কইদিবিলাকক তালৈ

অষ্ট্ৰেলিয়া দ্বীপৰ আদি বাসি দুনিহ ভিৰোতাৰ নকচ।
Young Man and Woman of Australia.—From the Illustrated London News.

পচাই পচাই দি। এতদ্বা সেই চিনি
নগর ৫০,০০০ মান মানুহ হৈছে। আন
ঠাইতো অনেক অনেক চাহাব আদি লোক
গৈ গাঁও আদি নগর পাতি থৈছে। মেল-
বর্ন নামে এখান নগরত প্ৰায়ে ২০,০০০
মানুহ আছে। কইদি লোক আক দিবিলা-
কৰ সন্তান ক্ৰমে ক্ৰমে ভাল হৈ গৈছে।
সিহঁতে তাতে খেতি কৰি, গৰু চাগ চৰাবলৈ
চাই ভাল দেখি সবহকৈ জাক বাখি মেৰব
নোম বিলাইতলৈ বেচি পচাই।

সেই দ্বীপৰ চাৰিও ফালে সাগৰৰ দাঁতিত
মাটি ভাল; ভিতৰে গলে সুন্দা বালি,
তাতে মানুহ নে থাকে; আক দ্বীপৰ মাজত
বিল বগাৰ বা পৰ্বত কি আছে, তাক নে
জানে, মহলা লোআ ন হ'ল। দখিন পশ্চিম
দাঁতিএ নিল পৰ্বত এগাৰি আছে। তাৰ
বতৰ ভাল; কিন্তু জেতিয়া ইয়াত জাৰ, তাত
ঘাম; ইয়াত ঘাম হলে তাত জাৰ হই।
নৈ কেইবা খনো আছে; কেতবোৰ সাগৰত
পৰে, কেতবোৰ ভিতৰ ফালে বৈ আন্দাজে
সবোৰবত পৰেগৈ। সেইবোৰৰ মাজত
লোনা পানি দালিঙ্গ নামে এখান আছে;
কিন্তু আটাইৰে মাজত মৰি নামে নৈ খন
দিশল; তাৰ দিশে ১০০০ মাইল, দখিন
সাগৰত পৰেগৈ। পশ্চিম ফালে চোআন
নদিৰ দুই পাৰে এতিয়া এখন দেশ পাতিছে।
কোনো ঠাইত তাম আৰু সোণো ওলাই।

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ আদি বাসি লোক অমতা;
আন মানুহতকৈ কিছু নৰ, লোকৰ দৰে
নব খাবৰ নে জানে, আমাৰ নগাতকৈও জে-
গেলা; এতিয়ালৈকে মতা মাইকিএ মাজতে
নগরত নোমাই কুৰি একো লাজ নে পাই।
কেতবিলাকৈ ঘৰ ন সজাকৈ নিলৰ খো-
বোজত বা গচৰ তলত সুই থাকে। কাঁৰ
ধেনু নাই, কিন্তু দা, জাচি, টাকোন, এইবি-
লাক আছে। সিহঁতৰ বৰন সৰুতে বজা,
বৰ হলে আফিকার নিচিনা কলা হৈ জাই।
নাক চেপেটা, কোঁপ বহল, চেলাউৰি ডাঙ্গৰ,
চকু সোমোআ, ঠোঁট লেকআ, মুখ বহল,

দাঁত বগা, খই নে জাই। নাকত সলা মা-
ৰি দিএ। মছে নে খাবলৈ তেল খঁহি ঘঁহি
চাল টান কৰে।

মাচ মাৰিবলৈ মাইকিবোৰে নারত সো-
মাই ব'খি বাই; মতাই হলে পানিৰ দাঁ-
তিএ মুখত সামুৰি চোবাই পানিত থুত
কুৰিয়া, তাক মাচে খাবলৈ অহাত সি
জুপি চাই জাটাইৰে খুচি মাৰে।

অষ্ট্ৰেলিয়াৰ আদি বাসি পছ বৰ আচ-
ৰিত; আন দেশৰ নিচিনা প্ৰায়ে এটাও ন
হই। কাজাক পছতকৈ ডাঙ্গৰ জন্তু তাত নাই,
সি হৰিনা পছৰ সমান। মাইকি কাজাকৰ
পেটত দুজাপ চাল; ওপৰৰ জাপ জো-
লোজাৰ নিচিনা, তাৰ ভিতৰত পোআলি
সুমাঈ লৈ কুৰে। নেগুহেৰে বৰকৈ কোবাই,
তাৰ কোবেৰে মানুহৰ চেন ডাঙ্গিৰ পাৰে।
জঁপিয়াই জঁপিয়াই কুৰে; জাপত ১৫ হাত
জাই। তাৰ মজ্জা খাবলৈ ভাল।

আক কুকুৰৰ নিচিনা এক জন্তু আছে;
সি বৰ চোকা, কিন্তু নু ভুকে।

হাঁহটীয়া নামে আন এবিধ বৰ আ-
চৰিত জন্তু আছে; সি মেকুৰিৰ সমান
ডাঙ্গৰ; হাঁহৰ দৰে চোঁট আৰু ভৰিৰ
পতা; উদৰ নিচিনা নৰ নোম, আক প্ৰায়ে
পানিতে থাকে। কনি পাৰি পোআলি
জগাই, তথাপি উদৰ দৰে পোআলি পি-
য়াই। কুকুৰাৰ দৰে মতাৰ আল আছে;
তাৰ ভিতৰত লাপৰ দৰে বিল থাকে।

তাত বৰ এবিধ শিত বাক আছে; সি কলা
বৰনিয়া। ইমু নামে উট চৰাই এবিধো আ-
ছে, তাৰ ওখই প্ৰাই ৫ হাত। তাত বাজে
ভাটো, ককাটু আদি কৰি অনেক অনেক
সুন্দৰ বৰনিয়া চৰাই আছে। ককাটৰ নকচা
এই।

জাতিকৰ জাত্ৰা, ১ অধ্যায়।

The Pilgrim's Progress, Chapter 1.

এই জগতৰ অৱস্থাৰ মাজত মই কৃষি
জীৱতে জি এখন চাইত এটা গাঁও আছিল,
এনে চাই পালোঁহি। তাতে পৰি সুই ধা-
কোতে এক সমাজিক দেখিলোঁ। সেই সমা-
জিকত গাত ফটা চটা কাপৰ পিন্ধি, আপো-
নাৰ ঘৰৰ ফাললৈ পিঠি দি, হাতত এখন
পুথি ধৰি, পিঠিত বৰ গধুৰ বোকোচা বন্ধা
থিয় হৈ থকা এটা মানুহক দেখিলোঁ। তাক
চাই থাকোঁতে পুথি মেলি পঢ়িবৰ দেখিলোঁ;
আৰু পাৰ্হি চাই সি কঁপি কঁপি কান্দিবলৈ
ধৰিলে। পাচে আৰু নিজম দি থাকিব নো-
অৱাত সি বৰ অসন্তোষ মাতেৰে এঁটাই পাৰি
বুলিলে, মই কি মৰিম?

এনে অৱস্থা হলত সেই মানুহ ঘৰলৈ গৈ
আপোন লৰা তিবোতাই নু বুজিবলৈ জিমান-
লৈকে পাৰিছিল, আপোনাৰ পেটত দুখ
হমনকৈ বাখি থৈছিল; কিন্তু অসন্তোষ বাৰি
গলত সবহ কালি বাখিব নোআবিলে; এই
হেতুকে ক্ৰমে তিবোতা আৰু লৰাৰ আগত
পেট ভাঙি এই কপে কবলৈ ধৰিলে, বোলে,
অ মোৰ পুয়া, আৰু মোৰ পেটৰ লৰাটিহঁত,
তোমোলাকৰ অতি বেখাৰ মতিৰ জি মই,
মই সৰ্বনাশ হৈচোঁ; কিয়নো মোৰ ওপৰত
এটা বোজাই হৈচি ধৰি আছে; আৰু মই
বাতৰা পাই স্বৰূপকৈ জানিচোঁ, আমাৰ এই
নগৰ স্বৰগৰ জুইৰে পুৰি জাৰ; নাথিবলৈ
জদি কোনো উপাই নোলাই, সেই ভয়ঙ্কৰ
বিনাশৰ কালত তুমি মোৰ ঘৈনি, আৰু মোৰ
পুত্ৰ লৰাটিহঁত, তোমোলাকো মোৰে সৈতে
বৰ দুখেৰে সৰ্বনাশ হ'বা; এতিয়া হলে
একো উপাই নে দেখোঁ। এই কথা সুনি
তাৰ পৰিয়ালৰ বৰ উৰমি লাগিল; তাৰ
কথা স্বৰূপ বুলি পতিয়ালে, এনে ন হই;
তাৰ মূৰত পাগল বাবু সোমাই বলিয়া কৰা
জানিলে। তাতে গবুলি বেগি হোআত
চৌপনিত মূৰৰ বাবু সাত হ'ব বুলি আশা

কৰি, বেগাই খাটত সুআই ধলে। কিন্তু দিনত
জেনে দুখ, বাতিও তেনে; এই কাৰনে চৌ-
পনিএ ন ধৰি দিছিল নিশ্বাস, চকুৰ লোএৰে
নিমা নিয়ালে। পাচে বাতি পুআলত তে-
মাৰ কেনে হৈচে বুলি সিহঁতে সুধিলে। সি
কলে, বোলে, কেৱল বেয়া হৈছে গৈচোঁ। পা-
চে সিহঁতক আগৰ কথা কবলৈ ধৰাত সিহঁতৰ
টান মন হৈ আও কাম কৰিলে; আৰু চোকা
কটন বেবহাৰেৰে ইয়াৰ বোগ গুচাম বুলি
মনেৰে পান্ধিলে; কেতিয়াবা তাক নিন্দা কৰে,
কেতিয়াবা ডাৰি দিএ, কেতিয়াবা এৰি তাৰে
সৈতে একো ন কই। এই হেতুকে সিহঁতলৈ
মৰম লাগি, সিহঁতৰ নিমিত্তে প্ৰাৰ্থনা কৰি-
বলৈ আৰু আপোন দুখৰ লোক কৰিবৰ
নিমিত্তে সি আপোনাৰ খোঁটালি সোমাই
সোমাই থাকিবলৈ ধৰিলে। আৰু কেতিয়াবা
পুথি পাৰ্হি, কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনা কৰি, খেতি
পথাৰত অকল সৰে ফুৰি ফুৰি থাকে। এই
কপে কেতখনি দিন কাল নিয়ালে।

পাচে এদিনা পথাৰত ফুৰি আপোন আ-
চাৰৰ দৰে পুখি পৰ্হি মৰে বৰ অসন্তোষ
হোৱা তাক দেখিলোঁ; আৰু পৰ্হি চাঁওতে
আগৰ দৰে ফুটাই এটাৰ পাৰি বুলিলে,
পৰিজান পাবলৈ মই কি কৰিম? আৰু ইফা-
লে নিকালে চাই লৰ মাৰি জাব খোজা
জেন তাক দেখিলোঁ; কিন্তু কোন বাটে জাম,
ইয়াক বুজিব নোআৰি বৈ আছিল। তে-
তিয়া উপদেশক নামে এজন মানুহক তাৰ
ওচৰলৈ জাব দেখিলোঁ; সি তাত সুধিলে,
বোলে, তুমি কিয় কান্দিচা? সি কলে, হে
আতা, মোৰ হাতত জি পুখি আছে, তাৰে
বুজিচোঁ, মই মৰিবলৈ দণ্ডৰ আগ্যা আছে,
তাৰ পাচে সোধলৈ আহিব লগা; তাক
কৰিবলৈ মোৰ ইচা নাই, ইয়াকে কৰিবলৈ
সক্তি নাই, মই বিবেচনা কৰি ইয়াকে
জানোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, জিয়াই থাকোঁতে
কত কত দুখ আছে, ইয়াকে দেখি, কিয় মৰি-
বলৈ ইচা নাই? তাতে সেই মানুহে উত্তৰ
কৰিলে, কাৰন এই, মোৰ পিঠিত জি ভাব
আছে, সি মোক মৈদামতকৈ তললৈ নিব, আৰু
মই পাতালত পৰিম, ইয়ালৈ মোৰ ভই।
হে আতা, মই জদি বদি দালত সোমাবলৈ
জুগুত ন ইও, তেন্তে সোধলৈ আৰু তাৰ
পৰা দণ্ডলৈকো জাবলৈ কোনো মতে সমৰ্থ
ন ইও; এইবিলাক কথা ভাবিএই কান্দোঁ।

তেতিয়া উপদেশকে কলে, তোমাৰ জদি
এনে অৱস্থা হই, কি কাৰনে থিয় হৈ বৈ
আছা? সি উত্তৰ কৰিলে, কোন পোনে জাব
লাগে, তাক মই নে জানোঁ। তেতিয়া উপ-
দেশকে তাক এখন বুৰিওআ চাল দিলে;
তাৰ ভিতৰ কালে এনে লিখা আছিল,
“আগলৈ হব লগা জোপৰ পৰা পলাই
জাবা।” সি তাক পৰ্হি উপদেশকলৈ একে
চৰে চাই সুধিলে, কোন জাললৈ পলাব
লাগে? তাতে উপদেশকে এখান বহল পথা-
ৰৰ সি ফাললৈ আজুলিৰে পোনাই দেখুআই
বুলিলে, নো এন সত দুআৰ দেখিচা নে?

সি কলে, নে দেখোঁ। তেতিয়া জাকও সুধি-
লে, নো থিত্তে জলি থকা দিগ্ৰি, তাক দে-
খিচা নে? সি বুলিলে, মই দেখোঁ জেন
কৰে। তেতিয়া উপদেশকে কলে, সেই
দিগ্ৰি তোমাৰ চকুত লগাই ৰাখি তালৈ
পোনাই গৈ থাকিবা, তেহে দুআৰ দেখিবা;
তাত চপৰিয়ালে তুমি কি কৰিব লাগে,
তাক তোমাত কোআ জাব।

সেই ৰূপে মই সমাজিকত দেখোঁতে সেই
মানুহে লৰিবলৈ ধৰিলে। আপোনাৰ মৰব
পৰা বৰ আঁতৰ নো ইওতে লৰা তিবোতাই
তাক জোআ দেখি, বিজিয়াই বিজিয়াই উভতি
আহিবলৈ মাতিলে; কিন্তু সি কানত সোপা
দি, পৰম আয়ুস, পৰম আয়ুস, অনন্ত পৰম
আয়ুস বুলি লৰি গৈ, পাচলৈ নে চাই পথা-
ৰৰ মাজলৈ পলাই গল।

আৰু সেই মানুহৰ চুবুৰিয়া চিনাকিবোৰে
তাক চাবলৈ ওলাই, এই ৰূপে লৰিবৰ দে-
খি, কোনো কোনোএ ইতিকিছ কৰিলে,
কেতবোৰে ভই দেখাই থমকাব ধৰিলে,
কেতবোৰে বিজ মাৰি উভতি আঁহা বুলি
মাতিলে। সিহঁতৰ মাজত দুজনে বলেৰে
লৈতে তাক ধৰি আনিবলৈ চাবৰ কৰিলে;
সিবিলাকৰ এটাৰ নাম মইমতালি, এটাৰ
নাম তবল। তেতিয়া সেই মানুহ তাৰ পৰা
বৰ দূৰ হল; কিন্তু সেই দুজনে খেদিবলৈ
মন থিৰ হৈ তাৰ পাচে পাচে লৰি গৈ অলপ
কালতে তাৰ ওচৰ পালেগৈ। তেতিয়া সেই
মানুহে সিবিলাকত সুধিলে, বোলে, হেৰ
চুবুৰিয়া লোক, কি কাৰনে আহিচাইক?
তাতে সিহঁতে কলে, আমাৰ লগত উভতি
জাবলৈ তোমাক মিনতি কৰিবৰ নিমিত্তে
আহিচোঁ। কিন্তু সি বুলিলে, সেই কথা কে-
তিয়াও হব নোআৰে; কিয়নো জি নগৰত
ময়ো জনম পালোঁ, সেই বিনাল নগৰত তো-
মোলক থাকা; সি নষ্ট হব লগা, ইয়াক
মই এতিয়া নিচয়ে জানোঁ। তোমোলাকে
তাত থাকি কাল ক্ৰমে মৰিলেই, মৈদামত-
কৈও তল হোআ গন্ধক আৰু অগ্নি থকা

ইতি পৰিৱৰ্ত্তে। এই কৰ্ম্মৰে মোৰ প্ৰিয়
বুৰিয়াবিলাক, এই কথাত মনতুৰ হৈ মোৰ
গত চলি আহাইক।

তাতে মইমতালিএ বুলিলে, কি! আমাৰ
মিতিৰ, কুটুম, সুখ ভোগ আটাইকে এৰি
তোমাৰ লগত জাম নে? তেতিয়া সেই মা-
নুহ, (জাৰ নাম খ্ৰিষ্টিয়ান,) সি এই উত্তৰ
কৰিলে, হই, ভাই, এবিৰ লাগে; কিয়নো
মই জি সুখ ভোগ বিচাৰিচোঁ, তাৰ একম
মানেৰেও তোমোলাকে এতিয়া ভোগ কৰা
নকলো বস্তু তুল্য কৰিবলৈ জোগা ন হই।
তোমোলাক মোৰ লগত যদি জোআ, আক
এই পৰ্ব্বতে থাক, তেন্তে মোৰে নৈতে সেই
সুখ ভোগৰ সমান ভাগি হব; কিয়নো
জি চাইলৈ জাঁও, তাতে সকলোতৈল জাঁও
বস্তু আৰু তাতকৈও অধিক আছে। জাঁও,
মোৰ কথা মিচা নে সঁচা, তাৰ প্ৰমাণ দেখি-
বাইক।

মইমতালিএ বোলে, বাক, তুমি জি বস্তু
পাবৰ নিমিত্তে সকলোকে এৰিচা, সেই সেই
বস্তু কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান। মই জি বিচাৰি গৈচোঁ, সেয়ে
অশ্বই, আৰু নিৰ্মল, আৰু অমৰ অধিকাৰ
হাব; তাক স্বৰ্গত সঁচি খোআ হৈছে; জি-
বিলাকে বিচাৰে, সিবিলাকক নিজেজন কৰা
সময়ত তাক দিয়া হবৰ নিমিত্তে নিৰ্বিঘিনি
ৰূপে বখা হৈছে। যদি দেখিব খোজা,
তেন্তে মোৰ পুথি পৰ্হি চোআ।

তাতে মইমতালিএ বুলিলে, খুচ, তোৰ
পুথি খন পেলাই দে; আমাৰ লগত উভ-
তি আহিবি নে নাহিবি, তাকে ক।

সি উত্তৰ দিলে, মই জাৰ নোআৰোঁ,
কিয়নো নাকলত মোৰ হাত দিয়া হল।

মইমতালি। তেন্তে জাঁও, তবল ভাই,
ইয়াক এৰি গুচি জাঁও; এনে এবিধ বাতুল
জাঁবি খোআ মানুহ আছে; সিহঁতে তেতিয়া
মনত কোনো কথা ধৰে, তেতিয়া কাজৰ কা-
বন দেখুআৰ পৰা মাতো জনতকৈ সিহঁত
আপোনাৰ দৃষ্টিতে গিয়ানি হই।

তাতে তবলে কলে, মিচা ন কৰিবা, ভাই;
এই উত্তম লোক খ্ৰিষ্টিয়ানে কোআ কথা যদি
সঁচা হই, তেন্তে সি জি বস্তু বিচাৰিচে, সেয়ে
আমাৰ বস্তুতকৈ উত্তম; চুবুৰিয়াৰ লগত
জাবলৈ মোৰো মন গৈচে।

মইমতালি। কি! আক এনে বলিয়া মা-
নুহ আছে নে? মোৰ কথা সুনি উভতি জাঁ-
হ। এনে পাগল মানুহে তোমাক কলৈ
নিব, কোনে কব পাৰে? ঘূৰি জাঁহা, ঘূৰি
জাঁহা, গিয়ান ৰূপে কৰা।

খ্ৰিষ্টিয়ান। ন হই, ন হই, তবল বন্ধু,
মোৰ লগত জাঁহা; মই জি জি কথা কৈ-
চিলোঁ, তাৰ বাহিৰেও অনেক অনেক ঐশ্বৰ্য
আছে। মোৰ কথাত যদি বিশ্বাস ন কৰা,
তেন্তে এই পুথি পৰ্হি চোআ; আৰু তাৰ
ভিতৰত জি জি লিখা আছে, সি সত্য হো-
আৰ প্ৰমাণৰ নিমিত্তে চোআ, জি জনে তাক
বচনা কৰিলে, তেঁও আপোনাৰ তেজোৰে
তাক নিচই কৰিলে।

তেতিয়া তবলে বুলিলে, হেৰা মইমতালি
ভাই, মোৰ মন প্ৰায়ে থিৰ হল; এই সাধু
লোকৰ লগত জাবলৈ মোৰ ইচ্ছা হৈছে;
তেঁওৰ জি দলা, মোৰো সেই দলা হব।
কিন্তু হে লগৰ সখি, সেই বান্ধিত চাইলৈ
তুমি বাট জানা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। উপদেশক নামে একজন মানুহে
আমাৰ আগত থকা জি এখন লক দুআৰ,
তালৈ মোক বেগাই জাবলৈ দিলে, তাতে
আমি বাটৰ কথা লিখিবলৈ পাম।

তবল। তেনে হলে জাঁহা ভাই, আমি
জাঁও। তাতে দুয়ো একে লগে জাবলৈ ধৰি-
লে; কিন্তু মইমতালিএ কলে, ময়ো আপো-
নাৰ চাইলৈ গুচি জাম; এনে অগিয়ান মা-
নুহৰ লগ হবলৈ মোৰ ইচ্ছা নাই।

পাচে মই সেই সমাজিকত চাই দেখিলোঁ,
মইমতালি উভতি গলত খ্ৰিষ্টিয়ান আৰু তব-
লে পথাৰে দি জাঁওতে জাঁওতে কৰোপকখন
কৰি ইজনে নিজনে কথা কবলৈ ধৰিলে।

খ্ৰিষ্টিয়ান। হেৰা ভাই তবল, এতিয়া

তুমি কেনে হৈ আচা? তুমি মোৰ লগত গমন কৰিবলৈ ধৰাত মোৰ বৰ আনন্দ। পৰলোকৰ জি কথা এতিয়া অদিস্য হই, তাৰ পুতাপ আৰু ভই মই জি কপে মনত গম পালোঁ, সেই কপে মই মতালি এও গম পোআ হলে, সি এইমান বেগতে আমালৈ পিঠি দি গুচি ন গলহেঁতেন।

তবল। হেৰা প্ৰিয় সখি খ্ৰিষ্টিয়ান, আমি দুইবোৰ বাহিৰে ইয়াত আন কেও নাই দেখি, আমি জি ঠাইলৈ গৈচোঁ, তাৰ কি বস্তু আৰু কি পুকাৰে তাক ভোগ কৰিম, এই সকলোকে কিছু বহল কপে মোক বুজাই দিয়া।

খ্ৰিষ্টিয়ান। সেই সকলো কথা মুখেৰে কোআতকৈ মনেৰে মই ভালকৈ বুজিব পাৰোঁ; তথাপি তুমি সুনিবলৈ ইচা কৰা দেখি, মোৰ পুৰিৰ পৰা তাৰ কিছুমান কথা পাই সুনাম।

তবল। কিন্তু তোমাৰ পুথিত জি লিখা আছে, সেই কথাবিলাক নিচয়ে স্বৰূপ বুলি জানিচা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, তাক মই নিচয়ে জানোঁ; কিয়নো জি জনে মিচা কৰ নোআবে, তেঁওৰ দোআৰাই এই পুথি কৰা হৈছে।

তবল। ভাল কৈচা; তেনে হলে সেই ভোগ কৰিব লগা কি কি বস্তু আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। বসতি কৰিবলৈ অনন্ত বাজ্য আছে; আৰু আমাক দান কৰিবৰ নিমিত্তে অনন্ত পৰম আয়ুস আছে; সেই বাজ্যত আমি সৰ্বকালে নিবাস কৰি থাকিম।

তবল। ভাল কৈচা; আৰু কি?

খ্ৰিষ্টিয়ান। আৰু আমাক পিন্ধাই দিবলৈ তেজস্বি কিৰিটি, আৰু জি বস্ত্ৰে আকাশত থকা সূৰ্যৰ নিচিনাকৈ আমাক কাণ্ডিমন্ত কৰিব, এনে বস্ত্ৰও আছে।

তবল। এই সকলো অতি উত্তম; তাত বাক্য আৰু কি কি আছে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। তাত ক্ৰন্দন বা কোনো দুখৰ লেনু ন হব; কিয়নো সেই ঠাইৰ জি জন

গৰাকি, তেঁও আমাৰ সকলো চকুৰ লো হ' গুচাব।

তবল। আৰু তাত আমাৰ লগৰ নিবাস কোন কোন হব?

খ্ৰিষ্টিয়ান। জিবিলাকক চাবলৈ তোমাৰ স্কুত জলক ধৰে, এনে চিৰাক আৰু কিকৰ দূত সকল আছে; আৰু আমাৰ আগেয়ে হালৈ জোআ হেজাৰ হেজাৰ, অকুত অকুত লোকে সৈতে দেখা দেখি হম; সিবিলাকৰ মাজত কোনো হিংসক নাই, সকলোএ মৰম বেধা কৰোঁতা আৰু পবিত্ৰ; ইসৰৰ নাথ্যাতে অহা জোআ কৰে, আৰু অনুগ্ৰহৰ পাত্ৰ হৈ তেঁওৰ আগত সৰ্বদাই থাকে। তাত বাজে নোনৰ কিৰিটি পিন্ধা ব্ৰিথ লোক, আৰু নোনৰ বিন বোআ পবিত্ৰ কন্যাবিলাককো দেখিবলৈ পাম; আৰু সেই ধানৰ প্ৰভুলৈ প্ৰেম কৰাৰ কাৰনে জি মানুহবিলাক জগতৰ লোকৰ দোআৰাই ডোখৰ ডোখৰকৈ কটা গৈছিল, জুইত পোৰা, বা জন্তুএ খোআ, বা নাগৰত পেলোআ হৈ মৰিল, সেই সকলোবিলাক সুখি হৈ বস্ত্ৰ পিন্ধা দি অমৰনক পিন্ধি থকা দেখিম।

তবল। অস, এনে কথা সুনামাত্ৰকৈ আনন্দেৰে মন পুলকিত হ'ল। কিন্তু তাই, সেই সুখ ভোগ কৰিবলৈ পাম নে? আমি তাৰ ভাগি কি উপায়েৰে হব পাবিম?

খ্ৰিষ্টিয়ান। সেই দেগাধিকাৰ প্ৰভুএ এই পুথিত তাক লিখাই দিছে; তাৰ পৰমার্থ এই, সেই সুখ পাবলৈ আমি যদি স্বৰূপকৈ ইচা-হে কৰোঁ, তেন্তে তেঁও তাক বিনামোলে দিব।

তবল। বাক, প্ৰিয় সখি, এই কথা সুনাত মোৰ বৰ আনন্দ; আঁহা, বেগাই জাঁওইক।

খ্ৰিষ্টিয়ান। তাই, মোৰ পিঠিত থকা বৰ নখুৰ বোকোচাৰ নিমিত্তে ইচাৰ দৰে বেগাই জাৰ নোআৰোঁ।

তেতিয়া মোৰ সেই সমাজিকত দেখিলোঁ, দেখোঁ, সিহঁতে কথোপকথন কৈ এটালতে পথাৰৰ মাজৰ বৰ দলদলনি এডোখৰ ওচৰ পাই মন ন কৰাকৈ অকনিতে সেই

উহত পৰি বোকাৰ লগি থাকিল। সেই
দলদলনিৰ নাম নিৰ্ভাৰনা; তাতে সিহঁতে
কেতখনি কাল ধপ ধপাই বগাই জোআত
গোটেই গা বোকা হল; আৰু থিৰ্টিয়ানৰ
পিঠিত গধুৰ বোকোচা ধকা কাৰনে ক্ৰমে
মটৈ সোমাবলৈ ধৰিলে।

তেতিয়া তৰলে সুধিলে, বোলে, হেৰা
নখি থিৰ্টিয়ান, এতিয়া হলে কত আচা?

থিৰ্টিয়ান। হই ভাই, কত পৰিলোঁ, মই
কব নোআবোঁ।

তাতে তৰলে বেজাৰ পাই নখিএকক খজ
কৰি বুলিলে, জি সুখৰ কথা এইমান বেলি
কৈ আছিল, সেইটো হই নে? পুথমতে
জাজ্ঞা কৰিবলৈ ধৰাতোই যদি এনে দুৰাৱস্থা
হই, তেন্তে সেস ন হই মানে কিমান দুৰ্গতি
নহিব লাগিব? এই বেলি যদি প্ৰান ৰখা
পাই ওলাব পাৰিম, মই ভাগি নো হোআ-
কৈ তুমি অকলেই সেই সুন্দৰ ৰাজ্য ভোগ
কৰিব পাৰিবা। এই কথা কৈ সি বলেৰে
দুই এক বাৰ জঁপিয়াই দলদলনিৰ জিটো
পাৰে তাৰ ঘৰ আছিল, সেই পাৰলৈ ওলাই
গুচি গল; পাচে থিৰ্টিয়ানে আৰু তাক নে
দেখিলে।

এই ৰূপে থিৰ্টিয়ান এলা হলত, অকলে
সেই নিৰ্ভাৰনা দলদলনিত বাগৰি ফুৰি
আছিল; তেওঁ সি আপোনাৰ ঘৰৰ পৰা দূৰ
হোআ জি পাৰত সৰু দুআৰ আছিল, সেই
পাৰেহে উঠিবলৈ সূম কৰিলে। ক্ৰমে বা-
মৰ ওচৰ পালেগৈ; কিন্তু বোকোচাৰ কাৰ-
নে উঠিব নোআবিলে। তেতিয়া মই সম-
জিকত চাই দেখিলোঁ, উপকাৰক নামে এজন
মানুহ তাৰ ওচৰলৈ গৈ সুধিলে, ইয়াত তুমি
কি কৰিচা?

তাতে থিৰ্টিয়ানে উত্তৰ কৰিলে, হেৰা
দেও, আগলৈ হব লগা ফোখৰ পৰা পলাই
আবৰ নিমিত্তে উপদেসক নামেৰে এজন
লোকে মো থিৰ্টিয়ানক সৰু দুআৰলৈ জাব
দিলে; তালৈ জাঁওতে এই বোকা গনত
পৰিলোঁ।

উপকাৰক। পাৰি দিয়া গৰ নি বিচাৰি-
লা কিয়?

থিৰ্টিয়ান। ভয়েৰে পলাই, পোনে জি
বাট পালোঁ, সেই বাটে আহি দত পৰিলোঁ।

উপকাৰক। তেনে হলে মোক হাত
দিয়া। তাতে সি হাত দিলত উপকাৰকে
ধৰি নুকান মাটিত তুলি ধৈ, তুমি আপো-
নাৰ বাটে জোআ বুলি কলে।

তেতিয়া তাক তোলা জনৰ ওচৰলৈ মই
গৈ সুধিলোঁ, হে আপ, বিনাস নগৰৰ পৰা
মো সৰু দুআৰলৈ জোআ বাট এই পোনে
আহিচে দেখি, দুখিয়া জাজ্ঞিকে নিৰিখিনিএ
জাবৰ নিমিত্তে এই ডোখৰ মাটি কি কাৰনে
ভাল কৰা ন হল?

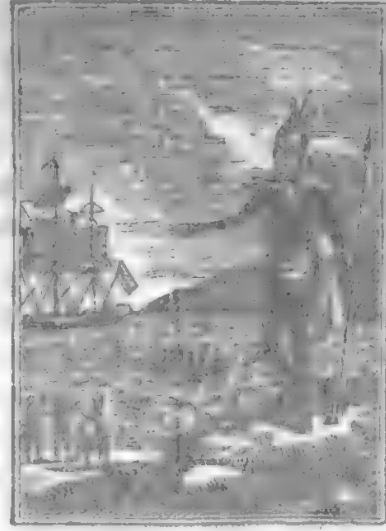
তেতিয়া তেঁও কলে, এই বোকা চাই
ভাল কৰিবলৈ অসাধ্য; মাটি কি কাৰনে
এইমান বেয়া, তাক কেঁও, সূনা। পাপ চিন্তা-
কুলৰ পৰা জি মলি কেন আদি কৰি ওলাই,
অৰ্থাত কোনো পাপিএ চেতনা পাই আপো-
নাৰ অপৰাধ আৰু নবকৰ জোগ্য মোল
জানিলত তাৰ মনত জি ভই, নিৰসা, আৰু
আকুল হোআ মনমই জনমে, সেই সকলো
চাৰিও ফালৰ পৰা বৈ, সদাই এই চাপৰ
চাইত গোট খাই পৰেগৈ; তাৰ কাৰনে
নিৰ্ভাৰনা দলদলনি বোলে।

এই ডোখৰ মাটি এই ৰূপে বেয়া হৈ
থাকিবলৈ ৰজাৰ ইচ্ছা নাই; আৰু ৰাজ বৰ
এৰাৰ আগ্যাব দোআৰাই তেঁওৰ বনুজাবি-
লাকে তাক কিছু ভাল কৰিব পাৰে কি
চাবে, এই নিমিত্তে লোলে স বছৰতকৈ অধিক
কাল এই সৰু ডোখৰ মাটিত বন কৰি আ-
চে; ইয়াত খোআ বন্থ একুৰি হেজাৰ গাঁৰিব
বোজাতকৈ কম ন হই, তাক মই নিচয়ে
জানোঁ; হই, তাক নিবহ কৰিবৰ নিমিত্তে
ৰজাৰ অধিন হোআ সকলো চাইৰে পৰা
লাখ লাখ উতম উপদেসকে আনি ইয়াত
বৰকালে দিয়া হৈচে; আৰু টান মাটি কৰি-
বলৈ তাতকৈ ভাল বন্থ নাই বুলি জনা
লোকে কই; কিন্তু এতিয়ালৈকে নিৰ্ভাৰনা

দলদলনি হৈ আছে; আৰু সিহঁতে জি জি ন কৰোক, তেওঁ এই দৰ হৈ থাকিব।

বিপান কৰ্তাৰ আগ্যাবে এই দলদলনিৰ মাজে দিও কেতবিলাক ভাল সৰুত গৰ পাৰি ধোআ হৈচে হই; কিন্তু বতৰ বেয়া হোআ কালত এই ঠাইতে মলি কেন অধিককৈ বাহি জোআত প্লায়ে গৰ দেখা নে জাই; তখাচ দেখিবলৈ পালেও মূৰ ফুৰনি ধৰাত মানুহে আঁতৰতে ডৰি মি তলত পৰে; এই কপে গৰ থাকিলেও বোকাত মগ্ন হৈ জাই। কিন্তু দুআৰৰ ভিতৰত দোমাব পাৰিলে মাখোন তাৰ পৰা মাটি ভাল।

এই কপে সমাজিকত চাই থাকোঁতে সেই সময়ত তবলে আপোনাৰ স্বৰ আৰুও পো- আ দেখিলোঁ; তাতে তাৰ চুবুৰিয়াবিলাকে দেখিবলৈ গোট খাই কেতবোৰে তাক উভ- তি অহা দেখি বৃষ্টিমন্ত মানুহ বুলি কলে; খৃষ্টিয়ানৰ লগ লৈ প্ৰান সৰুত পেলো- আৰ কাৰনে কেতবোৰে তাক অজলা বুলি- লে; আন কোনোএ তাৰ একো মাহ নাই দেখি মিন্দা কৰিব ধৰিলে, বোলে, জাজাৰ আৰম্ভন কৰিবলৈ তুমি সাহিয়াল হৈ আচি- লা; মই সেই দৰে কৰা হলে অলপমান দুখ-পোআৰ কাৰনে হুকি আহিবলৈ এই- মান অধ্যয় ন হলোঁহেঁতেন। এনে কথা সুনি তবলে লাজ পাই তল মূৰ কৰি সিহঁতৰ মাজত বহি থাকিল; কিন্তু পাচে সি অলপ- মান মাহ পালত সিহঁতে তাৰ কথা এৰি, সাখ্যাত নো হোআ জি খৃষ্টিয়ান, তেঁওক মিন্দা কৰিবলৈ ধৰিলে। তবলৰ বিবৰনত এই কথা মাখোন।

বনুআ গামৰ বিবৰন।

The Warr for Chief.

মাথিএ লিখা সান্ত্ৰৰ ১১ আখ্যাৰ ২৯ পদত আমাৰ পুত্ৰ যিচু থ্ৰিষ্টে এই কপে কলে, মই নম্ৰ আৰু কোমল মন হৈচোঁ। এই হেতুকে ভোমোলাকে মোৰ মুখে লিখা পোআহি; তাতে ভোমোলাকে মনত জিৰনি পাৰা। পুত্ৰক জি লোকে প্ৰতি কৰে, সেই- বিলাক তেঁওৰ নিচিনা নম্ৰ হবলৈ, আৰু তেঁওৰ অনুগ্ৰহৰ দোআবাই য়েৰ পোআলিৰ দৰে সান্ত্ৰ হবলৈ জতন কৰি থাকে। দেও পুত্ৰকবিলাকৰ মাজৰে কেতবিলাকে সান্ত্ৰৰ কথা মুনাব পাচে- সেই কপে নম্ৰ হৈ জাই। চোকা ঢালি বনুআবিলাকেও সান্ত্ৰৰ দোআ- বাই পূৰনি স্তভাও এৰি, সান্ত্ৰ, মহমিয়াল, আৰু ছিল কৰোঁতা হল। আৰু জিবিলাকে বনত লোকক বধ কৰি ভাল পাইছিল, মিৰি- লাকেও মিসানেৰি পাদুৰি চাহাবৰ পৰা উপদেষ্ট পাই নতুন মন হলত, চায়ে চায়ে ইচ্ছলত লিখা পোআ বা লিখ্যক হৈ আছে।

দখিন-মাগবৰ এটা মাজুলিত মাহিনা না- মে এজন বনুআ গাম আছিল; তেঁওলৈ আ- পোনাৰ মাজুলিৰ মানুহেহে ভই কৰে, এনে নহই, তাৰ চাৰিও কালৰ আম আন মা- জুলিত থকা মানুহেও তেঁওক মহা ভয়ানক সন্ত্ৰ মানি ভই কৰি আছিল। আৰু চায়ে

চায়ে জি বন ওলাই, তালোকে তেঁওক মহাই
হবলৈ মাতি নিএ। তাতে সেই চাইব ডেকা
বুৰা অনেক অনেক মানুহক তেঁওৰ জাতিয়ে
খুচি বিকি মাৰিলে। আৰু তেঁও চাব ডাব
তেজ উলিয়ালে, তাৰেই তেঁওৰ দেৱতাবিলাক
সকলক হোআ বুলি বুজি, মানুহক মাৰিবলৈ
মন বৰকৈ উচাই হই।

পাচে মাহিনা গাম-থকা মাজুলিত সিন্য-
মেৰি চাহাব লোকে কিতৰন কৰিবলৈ জো-
আত, সেই মাহিনায়ো সুভ বাত্ৰাৰ কিতৰন
মুনিলেহি; আৰু সান্ত্ৰৰ অৰ্থ মনত নোমাই,
পবিত্ৰ আত্মাৰ দোআবাই তেঁও মন পাল-
টাই নতুন মানুহ হ'ল। পাচে তেঁওৰ দেৱ-
তাৰ অনোভা মূৰ্তিবোৰ ভাঙ্গি চিঙ্গি পেলালে;
আৰু তেঁওৰ মন সৰু লৰাৰ নিচিনা অতি নম্ৰ
হ'ল। তেঁও খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মম লবৰ পৰা বুৰা
হৈ ২০ বছৰ মান জিয়াই আছিল।

সূৰ্জ উদই হৈ ওখ পৰ্বতৰ টিঙত প্ৰকাশ
পৰাতে, জি ইফুল পৰ্বতৰ দাঁতিত আছিল,
তালৈকে মাহিনা নিভৌ নিভৌ গৈ, ধৰম

মানুহ অৰ্থ সিকে; আৰু তাৰ পৰা আহি
সৰু লৰাৰ ইফুলত সোমাই, সেই ধৰ্মম
কথা লৰাবিলাককো বুজাই দিএহি। আৰু
কেতিয়াবা ই য'ক সি সৰুতো সোমাই বৰ
চোমহ প্ৰতিপত্তি সিকাই কৰে। পাচে এখান
সৰু জাহাজ সাজি, এজন সিন্যমেৰি চাহাবে
সৈতে তাতে উঠি মাজুলিবোৰত ই পাৰ সি
পাৰ হৈ সুভ বাত্ৰা কিতৰন কৰি ফুৰিছিল।
আগেয়ে হলে তেঁও বনুআ ন্যাত গৈ মান-
হক জুপ কৰি ঘৰত জুট দিছিল, আৰু লৰা,
বুৰা, আটাইকে মাৰিছিল; কিন্তু এতিয়া সৰু

জাহাজত উঠি চাহাবে সৈতে অতি দয়াৰে
প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টৰ মৰ্মম কথা মিহিলাকক
আৰু লৰাইতক সিকাই কৰাত সিহঁতে দেখি
অতি নিমাই মানিলে।

পাচে কেতিয়া তেঁও নৰিয়া পৰিল, তে-
তিয়া আপোনাৰ লবৰ আৰু গাঁৱাবিলাকক
মাতি বিদাই লৈ, বিমেনকৈ কিবা কিবি
আগা দিলে। আৰু এজন সিন্যমেৰি চাহা-
বে তেঁওক চাবলৈ গৈ সুধিলে, এতিয়া তো-
মাৰ মৰন ওচৰ হ'ল, তোমাৰ মন কেনে হৈ-
চে? তেঁও বুলিলে, মোৰ ভই নাই, প্ৰভু যি-
চু খ্ৰীষ্টৰ স্বস্ত চাই আছে; মোৰ আন আশুই
নাই, প্ৰিথিবিৰ আটাই বস্তু আৰু সকলোকে
বিদাই দিলোঁ, এতিয়া প্ৰভুএ মোক নিবৰ
নিমিতে মই বাট চাই প্ৰাৰ্থনা কৰি আটোঁ;
এই দৰে কৈ প্ৰান চাৰি গল। সেই ৰূপে
মহা বনুআ মাহিনা মৰিল; আগৈয়ে দেও
পুজকবিলাকৰ মাজত অতি প্ৰধান, আৰু মা-
জুলিত থকা মানুহ সকলক ভই দিওঁতা হৈ-
ছিল; কিন্তু খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্মম লোআৰ পাচে
তেঁও প্ৰভুৰ সিন্যবিলাকৰ মাজত ভাতকৈও
প্ৰধান, বৰ বিশ্বাসি, মৰমিয়াল, নম্ৰ আৰু
প্ৰেমময় হ'ল।

সান্ত্ৰত এই ৰূপে লিখা হৈছে, নম্ৰ হোআ-
বিলাক ধৰ্মা; প্ৰভুএ নম্ৰ হোআবিলাকক
পৰিত্ৰানেৰে ভূষিত কৰিব। ক্ৰোধ আৰু
অহংকাৰ কৰা মন ইন্দ্ৰবৰ আগত ঘিন লগা;
কিন্তু নম্ৰ ভাও আৰু সৰু মন তেঁওৰ দৃষ্টিতে
বহু মূল্য। এনে মন আমাৰ হিত হই,
আৰু তাৰে লোকৰ খৰ্জ হিংসা নহি থাকি
নিবিলাককো হিত কৰিবলৈ আমাৰ সক্তি
হই। আমাৰ প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টে এই ৰূপে
কৈছে, তোমোলাকৰ সৰুকু প্ৰতি কৰা; জি
লোকে তোমোলাকক সাও দিএ, নিবিলাকক
আনিবাদ কৰা; জিবিলাকে তোমোলাকক
ঘিনাই, মিহিলাকক হিত কৰা; জিবিলাকে
তোমোলাকক নিন্দা আৰু ভাবনা কৰে, মিহি-
লাকক নিমিতে প্ৰাৰ্থনা কৰা; তাতে তো-
মোলাকৰ স্বৰ্গত থকা পিত্ৰৰ সন্তান হ'ব।

হে মোৰ পুৱিলাক, এই সৰু কিতাপ
পৰ্হা জি তোমোলাক, তোমোলাক সকলো
মাহিনা গামৰ দৰে সৰু নমু হৈ সান্ধৰ কথা
সুনা; প্ৰভু যিচু খিউত বিশ্বাস কৰা, পাপৰ
পৰা মন পালটাই, তেঁওৰ ভেজৰ প্ৰাচি-
ৰে খেমা পাবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা মাহিনাৰ নি-
চিনাকৈ লোকক সিকাৱলৈ কাৰ্বাৰি হোআ।
তেনে কৰিলে, তোমোলাকৰ স্বৰগত থকা
পিত্ৰিৰ পুত্ৰ হবা; আৰু মাহিনাৰ নিচিনা
মননত ভই গুচিব, মৰিলেও তেঁওৰ আৰু
নাধুবিলাকৰ আৰু ধৰম দুতৰ লগত, পিত্তি
আৰু পুত্ৰৰ নিঃসানৰ আগত ধন্য গিত
গাই স্তুতি কৰিবলৈ স্বৰগত গ্ৰহন কৰা হব।

ৰাতিৰ বিৱৰন।

Description of Night.—From Young Anna.

মহিমামন্ত সুৰ্জ পচিমে অস্ত হৈচে, ৰাতিৰ
নিয়ৰ পৰিচে, আৰু বায়ুৰ তপত গুটি সিঁতল
হৈচে।

ফুলবোৰ মুদ গৈ চাৰিত ওলমি আছে;
কুকুৰা পোআলিবোৰ মাইকিৰ পাখিৰ তলত
একে লগে সুইচে, আৰু মাইকিও সুইচে।

সৰু সৰু চৰাইটিহঁতে মাতিবলৈ এৰি, পিচ
ফালে পাখিত মুৰ দি গচৰ ঠালত সুইচে।
মৌৰ বাহতো মৌৰ গুন গুনি নু সুনি; নি-
হঁতে বন কৰি ময়ৰ বাহত সুইচে।

মৌৰ চাগবোৰে গাৰ নোম পাৰি সুই আছে,
আৰু সিহঁতৰ মাত পধাবত নু সুনি। কাৰো
সবদ নাই; লৰাই খেমালি কৰা, মানুহে
খোজ কৰা, বা ইফালৰ পৰা সিফাললৈ অহা
জোআ কৰা, একোকে নু সুনি।

কমাৰৰ নিয়ামিত হাঁতুৰিৰ কোৰ ন সুনি।
আৰু সুতাৰ কৰতৰো সবদ নাই। সকলো
মানুহ বিচনাত নিভম দি পৰি আছে, আৰু
লৰাও মাকৰ বুকত সুই আছে।

আকাল পুৰিবি সকলো একাৰ, আটাই-
বোৰ চকু-এ মুদ গৈচে, আৰু সকলো হাতেই
মনে মনে আছে।

জেতিয়া সকলোএ নিদ্রাত থাকি আপোনা
আপুনি বখ্যা কৰিব নোআনে, আৰু বিপদ
হৈচে নে নাই, তাকো নে দেখে, তেতিয়া
সিহঁতক কোনে বখ্যা কৰে!

জি কেতিয়াও নো সোএ, এনে এটি চকু
আচে; জেনেকৈ দিনৰ পাহৰতো, তেনেকৈ
একাৰ ৰাতিতো জি দেখে, এনে এটি চকু
আচে। সুৰ্জৰ বা চন্দ্ৰৰ পহৰ ন হলে, ঘৰৰ
ভিতৰত চাকি নে থাকিলে, আৰু আকাসতো
এটি তৰাও ন হলে, সেই চকুএ সকলো ঠাই-
তে দেখে, আৰু পুৰিবিৰ সকলোকে ৰাখে।

জি চকুএ কেতিয়াও নো সোএ, সেই
চকুৱেই ইশ্বৰৰ। আমাক ৰাখিবলৈ আমাৰ
ওপৰত তেঁওৰ হাত সদাই মেলি আছে।
আমাৰ ভাগৰ লাগিলে, জিৰাৱৰ নিমিতে
ইশ্বৰে টোপনি সুজিচে, আৰু আমি সুবলৈ
ৰাতি কৰিচে।

বনুআই ভাগৰ পাই, আৰু সৰু লৰা আৰু
কিট পতৰ ইত্যাদি সকলোএ নিৰ্ভয়ে সোএ,
কিয়নো ইশ্বৰে সকলোকে ৰাখে।

তুমিও সোআ, কিয়নো তেঁও কেতিয়াও নো
সোএ। তুমি নিৰিখিনিএ চকু মুদা, কিয়নো
তোমাক বখ্যা কৰিবলৈ তেঁও সদাই চকু
মেলি আছে।

জেতিয়া একাৰ গুটি ৰাতি পুজা সুৰ্জৰ
দিশ্টি তোমাৰ চকুত পৰে, তেতিয়া ইশ্বৰৰ
প্ৰসংসাৰে দিনটো আৰম্ভ কৰিবা। তুমি
জেতিয়া সোআ, তেতিয়া তোমাৰ চিত্তে ইশ্ব-
ৰৰ ধন্যবাদ কৰোক, আৰু জেতিয়া উঠা,
তেতিয়াও তোমাৰ মুখে তেঁওৰ গুন গাঁওক।

পুৰানি অসম বুৰঞ্জি, নং ৬।

Dahinga Raja.—Chutia War.

এওঁৰে পুত্ৰ চুহুংফা গোহাঁই দেও বজা হল; এওঁকেহে দিহিংগিয়া বজা দেও বোলে। বজা দেৱৰ বৰ পিতেক চুহুংফা গোহাঁইক তিপাম বজা পাতিলে। বৰ মাজু পিতেক চুলেক গোহাঁইক চাৰিঙ্গ বজা পাতিলে। এওঁকে দেও বজাও বুলিছিলে। সৰু মাজু পিতেক চুভেক গোহাঁইক নামৰুপিয়া বজা পাতিছে। সৰু পুতেক চুথুংক মেল নি দিয়াকৈ ধলে। পাচে বজা দেৱে লাক্কি প্লেক সিত (১৬) সঁকত খাওমুংনাংবাংনইকে, ত্যাও চুলুংখামপেক, এই দুইকে আইতনক জুজিবলৈ পঠালে। আইতনেও জুখ ন কৰি হাতিত উঠি ওলাই আহি বহিলহি। কন্যা এটা, প্লাইনই নামে হাতি এটা ভেঁটিলে। লাক্কি কাপটি (১২) সঁকত বজা দেৱে ৰাজ্যক লেখি মহলা কৰিলে। লাক্কি ৰাইচিঙ্গা (১৪) সঁকত বজা দেও হাবুঙ্গৰ পান বাৰিলৈ গল। লাক্কি মুংমুত (১৫) সঁকত চুটিয়া বজা ধিৰনাৰায়নে আহি, দিখৌ মুখত কল গচৰে গৰ বান্ধি বলহি। পাচে চুহুংফা দিহিংগিয়া বজা দেৱে পাচত থাকি, চুথুং, চুচুং, এবৰুখাওমুং, ৰাই-লুং, এই চাৰিক মুখ্য কৰি সকলোকে আগ কৰি পঠালে। ইবোৰেও গৈ নাৱে তৰে বেৰি ধৰিলেগৈ। নংকংমুং বিলত কাথৰত চুটিয়াৰ লোক জন বিস্তৰ পৰিল। বিস্তৰ ভাগি পলাই গল। পাচে চুহুংফা বজা দেৱে বন জিকি উজাই নগৰলৈ আহিল। লাক্কি কাপঙ্গি (৩২) সঁকত চুটিয়াই পুনৰ বাৰ জুখলৈ আহি মুংথুংজত কৌচ দি বলহি। আমাবো খেনমুংজে মুংথুংজত কৌচ দি বলগৈ। পাচে চুটিয়াই কৌচত ধৰিলত, আমাৰ খেনমুংজে কৌচৰ পৰা ওলাই বন ধৰিলে। তাতে খেনমুংজ পৰিল। ইবোৰ মানুহ হুংকি আছিল। লাক্কি ৰাইচি (৩৪) সঁকত চুহুংফা বজা দেও গৈ নংকংমুংজত বৈ সমস্তকে জাৰ দিলে, বো

লে, দিহিংগৰ মুখত বাটত তাক ধৰগৈ। পাচে নেচাই ডাইজিনে চুটিয়াৰ বৰ নাও এখন পাই আনি, নংকংমুংজত বজা দেওকে দিলেহি। আৰু বাট নে চাই ডাইজিনক লুহতে উজাই গৈ দিবুৰ মুখত বেৰিব দিলে। আৰু কাচেনপুন বৰ গোহাঁই, খাওচুলুং, কিংলুং, এই তিনিক মুখ্য কৰি সকলো ডাক্ৰিয়াক দিবুৰ মুখত গৰ বান্ধিব দিলেগৈ। পাচে কাতিৰ দিনত চুহুংফা বজা দেৱে নগৰলৈ আহি দেও, দুগ কৰিলেহি। লাক্কি মুংচেও (অৰ্থাত ১৪৪৪) সঁকত আখোনৰ দিনত চুহুংফা বজা দেৱে নগৰৰ পৰা চেঁচা মুখত বলগৈ। চুটিয়া বজাও নাকপাৰত আছিলে। তাৰে পৰা চুটিয়া বজা খাওবানক পঠাই দিবুৰ মুখৰ কৌচত জুখ ধৰিব দিলেগৈ। পাচে কাচেং-মুং বৰ গোহাঁই, ত্যাওচুলুং, কিংলুং, তিনিক মুখ্য কৰি সকলো গৈ জুখ কৰিলেগৈ। চুটিয়াৰ বৰা বুকুৰ লেখা। তত্ৰতক ১, কতক ১, সুলুকি চেটিয়া ১, বৰ পাত্ৰ ১। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি, ৰাতিজা গৈ পুআ বেলা নাকপাৰ পালেগৈ। তাৰ পৰা বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে নাৱে তৰে খেদি গৈ কংখাম পালেগৈ। পাচে দুপৰ বেলা হলত চুটিয়া বজাই কটকি পঠালে। বজা দেৱলৈ নন্দেল দি আহিছিলে, সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, সোমোআলি কাপৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ২ খন; খাওমুং লাংচেঙ্গলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ খন; চুলুং-কিংলুংলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ জোৰ; কাচেংমুং বৰ গোহাঁইলৈ সোনৰ কেৰ ১ জোৰ, নৰা কাপৰ ১ খন; চুটিয়া বজা এই বুলি পঠালে, বোলে, মোক কৰ কাটলিয়া কৰি ৰখা কৰক; মই বচৰি কৰ সুত দি থাকিম। এই ৰূপে আহি চুটিয়াৰ কটকিএ কলেহি। পাচে বজা দেৱে এই বুলি কোআলে, বোলে, সুনিয়া ৰুপিয়া ডাঙ দি পঠাওক; সুনিয়া ৰুপিয়া খাট দুখান দি পঠাওক; সোনৰ ৰূপৰ মেৰুছি

দি পাচাওক; বৰ হাতি দুহোটা দি পাচাওক; অলক্ষ্যৰ সৈতে মাখুন্দি হাতি দি পাচাওক; আৰু জিএককো সোন ৰূপো দি আহক: এই ৰূপে কৈ চুটিয়াৰ কটকিক বিদাই দিলে। পাচে চুটিয়াৰ কটকিএ বজাত সকলো কথা কলৈগৈ। পাচে চুটিয়া বজা এই কথা সুনি, বোলে, ভাল, জি পাৰোঁ দিব লাগে। সোনৰ টপি ১ টা, সোনৰ পাত বজা জাপি ১ টা, সোনৰ থাক ১ জোৰ, সোনৰ গচা ১ টা, দস্তাল হাতি ১ টা, পানি কামলি ৪ খন, এই বস্তু খনি চুটিয়া বজা মানুহৰ হাতত চুলুংফা বজা দেৱলৈ দি আহিল। থাওমুং লাংচেঙ্গলৈ দিলে সোনৰ থাক ১ জোৰ, পানি কামলি ১ খন, ঘোঁৰা ১ টা; ত্যাওচুলুং কিংলুঙলৈ দিলে সোনৰ থাক ১ জোৰ, পানি কামলি ১ খন, ঘোঁৰা ১ টা; কিংলুঙলৈ পানি কামলিৰ ভিতৰত চুৰি এখন দি আহিছিলে; পাচে কিংলুঙে এই কথা বজা দেৱত কলে। থাওমুং লাংচেঙ্গ, চুলুং, কিংলুং, থাউমুং চেনও, কেওখুন্ট ত্যাওচুলুং, কুংবিন, এই সকলোৰে বজা দেৱে আলচ কৰি, বোলে, চুটিয়াই আমাৰ কথা নে বাখিলে, জুৰ কবিলে ইচা কৰিচে। এই বুলি বজা দেৱে ডাঙৰিয়া সকলোৰে আলচ কৰি খেদি গৈ চুটিয়াক কোঁচতে ধৰিলেগৈ। জুধে নোঅৰি চুটিয়া বজা ভাগিল; বজা দেৱে চুটিয়া বজাৰ নগৰতে থাকি ডাঙৰিয়া সকলক লোক জন সহিতে পাচে পাচে খেদি জাব দিলে। ত্যাওচুলুং, কুংবিন, এই দুয়ে খেদি নি, চুটিয়া বজা কাইটোক পৰ্বতত তুলিলেনি; পাচে সকলো চুটিয়াই চন্দনগিৰি পৰ্বতৰ পৰা নিলেৰে মলিয়ালে; আমাৰ লোক হুকি আহিল। পাচে আমাৰ সমস্ত লোকে আলচ কৰি, থাওমুং লাংচেঙ্গ, কিংখাম, এই দুয়ে সমুখে গল; থাওমুং চেঙ্গ বাও হাতে গল; থাওমুং বানলু দখিন হাতে গল। চেওচঙ্গ মহাকিয়াই, আইখিংখুনে, এই দুয়ে বৰ গুৰিএ গল।

পাচে আমাৰ ইবোৰ মানুহে পৰ্বত উঠি মানুহ নে দেখিলে; চেওচঙ্গ মহাকিয়াই জুপি চাই দু কুৰি মান মানুহ দেখিলে; চুটিয়া বজাকো বৰ দুআৰতে দেখিলে। পাচে আমাৰ লোকে চুটিয়া বজাক দেখি ধৰিলেগৈ। চুটিয়া বজা আমাৰ লোকক খেদি জাবৰ দেখি, জাংমুংখেনলৈ কঁৰ মাৰি পচালে; পাচে জাংমুংখেনে চুটিয়া বজাক জাটিএৰে খুঁচি মাৰিলে; মটো জুৰিলে বগৰাই পেলালে। পাচে জাংমুংখেনে চুটিয়া বজা বাপেক পুতকৰ মূৰ কাটি আনি ডাঙৰিয়া সকলৰ হাতত দিলেহি। আৰু চুটিয়া বজাৰ বৰ কুঁঅৰিৰ মূৰ কাটি আনি আইখাংখুনে দিলেহি; আৰু আমাৰ লোকে পৰ্বত উঠি বিচাৰ কৰি, তাৰ লহা জিৰোতা সকলোকে পাই ধৰি আনি, লে। সোনৰ ৰূপৰ ডাণ্ড, সোন ৰূপৰ খাট, সোন ৰূপৰ মেকুৰি, এই বস্তু সকল আনি বজা দেৱক দিলেহি। ১৩২০ সঁকত, ৮তৰ তিন দিন ছোজাত চন্দন নদায়ন চুটিয়া বজা ত্ৰিচু হল। চুটিয়া বজাৰ মদিয়া নগৰত আমাৰ বজা দেও থাকোঁতে, ত্যাওচুলুং, কুংবিন, কংচেন, এই তিনিএ থাওকাং পৰ্বতৰ পৰা চুটিয়া বজাৰ মূৰ কাটি আনি বজা দেৱক দিলেহি; পাচে বজা দেৱে চুথেং গোইই দেও, থাওমুং লাংচেঙ্গ, ত্যাওচুলুং, কিংলুং, এই সকলোৰে আলচি বুলিলে, বোলে, লোকৰ ৰাজ্য মাৰিলোঁ, আমাৰ ভাল মানুহ ইয়াত থব লাগে। এই বুলি বজা দেৱে থাওমুং কাচেংমুজ বৰ গোইইক মদিয়াত ধলে; গোইইৰ লগত মানুহ থলে তিনি হেজাৰ; হাতি থলে তিনটো। পাচে বজা দেৱে মদিয়াৰ পৰা ৰাজ্যে সমনিতে আপোনাৰ ৰাজ্যলৈ আহিল। চুটিয়া বজাৰ মূৰটো নচুয়াই পৰ্বতত নুও মালা বান্ধি থলে।

• চুটিয়া বজাৰ বংশাবলিত লিখিচে, চুটিয়া বজা ১৫২৮ সঁকত মৰিল।

His Excellency Jang Bahadur, Ambassador from Nepal to England — From the Illustrated London News.

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

নেপাল দেশৰ পৰা শ্রীজুত জঙ্গ বাহাদুৰ নামে জি জন বৰ কটকি ইংলণ্ডলৈ গৈছিল, তেঁও উভতি আহি বম্বাই নগৰ পালত ২৩ নৱেম্বৰ তাৰিখে আটলান্ডা ভাপ জাহাজত উঠি আহি ১১ ডিচেম্বৰত কলিকতা নগৰ পালেহি। তেঁওৰ মৰ্জতাৰ নিমিত্তে দেশাধিকাৰৰ আগাৱৰে ১১ টা বৰ চৌপ মাৰি জনালে। ইংলণ্ড আৰু ফ্ৰান্স দেশত জি জি দেখিবলৈ আচৰিত, তেঁও সকলোকে ফুৰি

চাই দেখিলে। ৰাজ অলঙ্কাৰেৰে সৈতে তেঁওৰ মুখৰ নকচা ওপৰত লিখা আছে। মানুহে কোআ কুই কৰিছে, তেঁও কুৰ্গ দেশৰ ৰজাৰ শ্রী শ্রী ৰাজেন্দ্ৰ সিংহৰ জিএকক বিয়া কৰিব; আৰু ৰাজেন্দ্ৰ সিংহো ইংলণ্ডলৈ জাবলৈ উপাই কৰিছে।

১৮ জানোআৰিত কালু গাঁও মৌজাৰ মগৰা হাট চাকিনত থকা কতৰা আয়েল-দাৰ নামেৰে এজন মচলমান মানুহে হাবিত আপোনাৰ ঘৰচিয়া মহ চৰাই থকা দুজন সৰু পুতেকক মাতিবলৈ জাঁওতে আদ খিনি

বাট গলত অকনোদই বনবিয়া মহ ওলাই বেগতে সেই আমোলদাৰৰ সোঁ ফালে কঁকালৰ পোনে পেটত খোঁচ মৰাত পেটেই সিঙ্গ গৈ বাও ফালে কামি হাবৰ মাজে ফুটি ওলাল। পাচে মহ গলত সি তাতে পৰি থাকি কিছুমান বেলিৰ মূসত মন্তু পাই উঠি আপোনাৰ পিন্ধা চুৰিয়াৰে কঁকাল টানকৈ বান্ধি যবলৈ উভতি জাঁওতে পেটৰ নাৰি এহাত মান ওলাই ওলমি পৰিল, তেতিয়া সি খোঁজ কাৰ্হিৰ নোআৰি তাতে পুনৰাই পৰি থাকিল। সেই সময়তে যবৰ মানুহে বুজ পাই বেগাই কোৱাকৈ যবলৈ আনিলেগৈ, আৰু বজপুৰলৈ বতৰা দিয়াত তেতিয়াই জিলাৰ ডক্টৰে গৈ নাৰিবোৰ ভিতৰলৈ সুমুআই বেকিৰে নিলে; তাৰ পাচ দিনা দহৰ দিবৰ নিমিতে হস্পিটাললৈ আনোতে চাৰি বজা মানত বাটতেই মৰিল।

গুআহাটি নগৰত ১৫ আগষ্ট তাৰিখত ভিলতা নামেৰে এক কলিতা মানুহৰ ষৈনি-একে বচৰেকিয়া মান লৰা জন্মক মাটিত সুমুআই থৈ পানি আনিবলৈ নৈলৈ গল। সেই সময়ত বাপেক ভিলতাই যবত সুই আচে; লৰাক কান্দিবৰ সুনি উঠি থৰি ফালিবলৈ ধৰিলে; পাচে লৰা কান্দি কান্দি থকাত তাক নিচুকাৰ নোআৰাত খজ উঠি কুচাৰেৰে তাৰ ডিক্তিত একোৰ মাৰিলে। তেতিয়াও কান্দি থকাত সি মাৰিবৰ মনেৰে আৰু একোৰ মাৰি আপোনাৰ জিএকক বধ কৰিলে। সেই দোমৰ কথাত তাক ধৰি ক্ৰীকুত বাওলেট মাজিন্টেট চাহাবৰ আগলৈ আনিবলৈ পাঁচ জন পঞ্চায়তৰ দোআৰাই সোধ হলত সিবিলাকে তাক বধ কৰা বুলি মবন দণ্ড জোগ্য হোআ লিখিলে। পাচে ক্ৰীকুত মাজিন্টেট চাহাবে নিজামত আদালত বিবেচনালৈ সেই কথা সোধাই দি বধ কৰাটক ফাঁচি নি দি, জনম ফাটক বা দেসান্তৰ হবলৈ জেন আগ্য দিব, এই নিবেদন কৰিলে। কিন্তু নিজামত আদালতৰ তিনি জন সোধক চাহাবে এই কথা সুনি, সিবিলাকৰ

অকল এজনে সেই কথাত মান্তি হৈ, অচমিয়া লোক অমতা হৈচে বুলি জনম ফাটক মাখন দিবলৈ কলে; আন দু জন সোধকএ তাক উচিত নে দেখি সেই দুটো মানুহক ফাঁচি দিবলৈ আগ্য কৰিলে।

১৭ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মলমাইন নগৰত ৫০ কইদি লোক কামৰ পৰা উভতি আহোতে সিহঁতৰ মাজৰ পাঁচ জনে বলতকাৰ কৰি বৰকান্দাজ ৪ জনক মাৰি, পৰ্বতলৈ পলাই গল। পাচে ধৰা পৰিলত দুটাক ফাঁচি দিবলৈ, তিনটাক দুডলিয়া লোআ দি ৫ বছৰ ফাটকলৈ আগ্য হল।

খেহ দেমৰ দাঁতিত মাকাও নগৰত দন মাৰিয়া নামে এখান জাহাজ আছিল; তাত বৰ খানা হবৰ নিমিতে অনেক জাহাজ আৰু নগৰৰ চাহাব লোকক নিয়ন্ত্ৰন কৰা হৈছিল। কেতবিলাক গোট খালত অকনোদই খাৰৰ পিপা কুটি জাহাজ আদি আটাইবিলাকক উৰুআই নিলে। জাহাজৰ মানুহে সৈতে প্ৰায়ে দু ম মৰিল। ৩০০ হাতৰ আঁতৰত থকা আমেৰিকাৰ এখান বনুআই জাহাজৰ ওপৰে দি সেই জাহাজৰ এটা বহ টোপ উৰি গৈ সাগৰত পৰিল। আন্দাজে কোনো খেহ লোকে সোমাই খাৰত জুই লগালে।

আফিকাৰ পূব ফালৰ গাৰ্দ্‌ফুই টেকৰ ওচৰত মেৰি ফলৰিক নামে এখান জাহাজ জাঁওতে ৩ জুন তাৰিখত চটত লাগি বল। পাচ দিনা তাত নিবাসি লোকে জাহাজত উঠি আহি জাহাজৰ মানুহক বামলৈ উঠিবলৈ আলচ দিলে। তেতিয়া কাপ্তানৰ মেম আৰু মানুহ গোটা চাৰেকে নক নাৱেৰে বামলৈ গল, পাচে নিবাসিএ সিবিলাকক আৰুও জাহাজলৈ উভতি জাব নি দিলে, আৰু সিবিলাকৰ বজ্জ, অলঙ্কাৰ, আৰু মেমৰ আজটিকো সোলোকাই নিবলৈ ধৰিলে। পাচে ৰাতি নক নাৱেৰে জাহাজলৈ আৱলৈ ধৰাত বহ টো হোআৰ কাৰনে নাও উৰুৰি খোআত মেম আৰু দুটা মানুহ পানিত মৰিল। পাচ দি-

না কাপ্তানে বৰ এখন নাও নয়াই জাহাজ এৰি গল। এদিন মানব বাট গলত খাবলৈ পানি নাই কিয়ত বামত নাও লগাই মাকিনন নামে এটা গাম্ভীৰ্য পানি বিচাৰিবলৈ পঠালে। সি বিচাৰি ভাওতে টোপনিয়াই পবিল, পাচে পলম হলত কাপ্তানে তাক এৰি নাও মেলি গল। সি উভতি আহি নাও নে পাই ৫ দিন কুৰি কুৰি পিয়াহ আৰু ভো-কতে অচেতন হৈ পৰি মৰিবলৈ ধৰিলে।

এনে সময়ত চুমালি গাঁৱৰ এজনি গাঁওৰ তিৰোতাই সেই বাটে অহাত সি দেখি মূৰ দান্ধি পানি পাবৰ নিমিত্তে সঙ্কোতৰে মুখত হাত দি দেখালে। তাক দেখি ভই কৰি সেই তিৰোতাই পলাল, পাচে সাহ পাই মৰম লাগি উভতি আহি পানি আনি মুখত দিলে, আৰু সি মূৰৰ নিমিত্তে বালিত গাত ধানি দি গল। তাতে সি সুই থাকি পাচে টোপনি ভাগিলত মূৰ দান্ধি গাই, তাৰ কো-নত কটি আৰু পানিকো দেখিলে। তাই এই কপে তিন দিন মুক্কা কৰিলত সি খোজ কাৰ্হিব পৰা হল। তেতিয়া তাক এডাল লাখুটি দি আপোনাৰ ঘৰলৈ নিলত গাঁৱৰ সকলো তিৰোতাই আহি বৰ মৰম কৰি, সি ভাল ন হই মানে পুতি পালন কৰি ৰাখি-লে। পাচে উলুলা নামে এখন গাঁৱত তাৰ লগৰ জাহাজিক মানুহ কেতবিলাক আচে বুনি ৰাজা পাই, তালৈ গল। পাচে ক্ৰমে এখন বেপাৰি জাহাজ তালৈ গৈ সকলোকে তুলি আনিলে।

ওৰায়ন নামে এখন ভাপ জাহাজে ২৫০ মান মানুহ লৈ ১৮ জনত লিবৰপুল নগৰ এৰি গিলাচগো নগৰৰ ওচৰ পাই নিলত ধুন্দা খাই ভাগি হল। জোআৰ উঠিলত তাৰ পৰা ওপোজাই পাচ ফাললৈ হুকাই নিলত ম পানিত তল গল। সৰু নাও চাৰি খন আছিল; তাত উঠিলত দুখন ডবা হৈ মুনিহ তিৰোতা লৰাই সৈতে তল গল; সি দুখনত ৩১৪ কুৰি মাছোন ৰখা পবিল।

১১ অক্টোবৰ তাৰিখত লুইচা মাৰিয়া নামে বেলজিয়ম দেশৰ মহা ৰানি মৃত্যু হল। তেওঁ ফ্ৰান্সৰ আগৰ মহা লুই কিলি-পৰ দুহিত্ৰি হৈছিল; শ্ৰী শ্ৰী মতি বিকুৰি-য়া মহা ৰানিৰো গিৰাতি আৰু মিত্ৰ হৈছিল।

হেচিয়া দেশাধিকাৰে পুজাবিলাকক দমিব নোঅহাত অস্ত্ৰিয়াৰ বজাত উপকাৰ খুজিচে, তাতে অস্ত্ৰিয়া আৰু কচিয়া দুইবোৰ বজাবি-লাকে হেচিয়া পুজাৰ অহিতে মেনা গোট খুজাইচে; কিন্তু কচিয়া দেশৰ লোক হে-চিয়াৰ ফলিয়া হৈ মিৰিলাকৰ নিমিত্তে জুধ কবিন খুজিচে।

পাপা ৰজাই ইংলণ্ড দেশত আপোনাৰ ধৰম চলাবৰ নিমিত্তে দেশ এখন ভাগ কৰি ভাগে ভাগে গুৰু গোমাই পাতি থৈচে; আৰু আটাইবোৰ ওপৰত ওতাইতমান নামে-ৰে এজন প্ৰধান গুৰু থৈচে। এই কাৰনে ৰাজ ধৰমৰ গুৰু আৰু পাদুৰিবিলাকে ৰাজ মন্ত্ৰিএ সৈতে অমান্তি হৈ সেই অনুচিত কথা নিবাহন কৰিবলৈ আলচ কৰিচে। সকলো লোকৰ মাজতো হুৰা মূৰা লাগি পাপা আৰু তাৰ ধৰমৰ গুৰুৰ অহিতে বৰ বে-জাৰ কৰে।

১৬০৫ সঁকত গাই ককচ নামে এজন কমিয়া ধৰমলৈ উচাহ হোআ মানুহে ইং-লণ্ডৰ ৰাজ ধৰম লুটিয়াবলৈ আৰু মহা ৰজা আদি কৰি সকলো ৰাজ মেলুআই একে বেলিএ নষ্ট কৰিবৰ নিমিত্তে ৮০ আনি জন মান লোকে সৈতে আলচ কৰি ৰাজ সভা গোট খোআ বৰ ঘৰৰ ওলত খাৰেৰে ভৰোআ ৩৬ পিপা লুকাই ধলে। কিন্তু ৰাজ মেল হবৰ আগেয়ে সেই কথাৰ গম পাই বিচাৰি বিচাৰি ৫ নবেম্বৰ তাৰিখত সেই লুকাই খাৰ আৰু তাৰ ওচৰত লুকাই থকা সেই গাই ককচক দেখা পালে। পাচে তাক সান্ত্বি কবাত সি আপোনাৰ সকলো দোষৰ কপা, আৰু তাৰ লগৰ ৰাজ কচিয়াৰ নামবোৰ লৈ কাৰ্হিল; তাতে ৰাজ আগাৰ

দোআৰাই আটাইবোৰক দ্বিত্ব দণ্ড কৰিলে। আৰু সেই বৰ আপদৰ পৰা ইস্বেই ইয়লণ্ড দেশক বখা কথা মুন্নিবৰ নিমিত্তে তেতিয়াৰে পৰা সেই ৫ নবেম্বৰ দিন এক বৰ দিন বিহু পাতি থৈছে। এই বছৰত ৫ নবেম্বৰত গাই ফকচৰ মূৰ্ত্তি অমৰ্জতা কৰিলে। সাজি বাজ নগৰৰ আলিত ফুৰাই নিলে। আৰু তাৰ লগত নতুন প্রধান কমি-য়াৰ গুৰুৰ মূৰ্ত্তিকো সাজি দস্তব মতে তাৰ মুখত বজা টুপি পিন্ধাই অনেক বজা তামো-চা অমৰ্জতা কৰে কৰিলে।

আয়বলণ্ড দেশৰ কোত্চ নামে এজন বৰ টান পকিয়া মানুহে ৫০০ মাইলৰ বাট পুৰ ন হই মানে দিনে বাতিএ আধা ঘণ্টাই পতি আধা মাইলৰ বাট খোজ কাৰ্হি কাম বুলি আশি বান্ধি সেই ৰূপে দহ দিন গৈ দিহি কৰি আৰিৰ ঘন ললে। ১০ দিনত ৫০০ মাইল জাৰলৈ অতি টান ন হই, কিন্তু সেই ৰূপে দিনে বাতিএ তাঁৰে পতি অলপ অলপকৈ জাবলৈ আন মানুহৰ অসাধ্য।

আয়বলণ্ড দেশৰ গালোৱে নগৰৰ মেৰি দনৌ নামে এজন দৰিদ্ৰ তিৰোতাই বাৰিত বিলাতি আলু চিকোৱাই দিওতে কিবা পোৰা বান্ধু এ মাটিৰ পৰা ওলাই তাইৰ মুখ হাত সকলো পুৰি এখা মৰা কৰিলে। আলুৰ গচো ভেই পুৰি গল।

জীকৃত বৃক্ষৰ চাহাবকে আদি কৰি ভি মিস্যৱেৰি লোক অচম দেশলৈ আহিছে। দিৱিলাক ২১ নবেম্বৰত কেপ গুত হোপ পাই, তাত ১০ দিন মান থাকিব, এই বাজা চিঠিৰ দোআৰাই পালে।

কামাক পৰা নৱত

কেবলুআৰি, ফাগুন মাহৰ পঞ্জিকা।

Almanac for February, 1851.

চৈধ্যক	চৈধ্য	চৈধ্য	চৈধ্য	চৈধ্য	চৈধ্য	চৈধ্য	চৈধ্য	চৈধ্য	চৈধ্য
১	২০	৭	১০১৮	০৯	১৫	৪	৭	১১৭	১৪৯
২	১১	১	১০১৯	১৯	১৬	৫	১	১১৮	১৫৯
৩	১২	২	১০২০	২৯	১৭	৬	২	১১৯	১৬৯
৪	১৩	৩	১০২১	৩৯	১৮	৭	৩	১২০	১৭৯
৫	১৪	৪	১০২২	৪৯	১৯	৮	৪	১২১	১৮৯
৬	১৫	৫	১০২৩	৫৯	২০	৯	৫	১২২	১৯৯
৭	১৬	৬	১০২৪	৬৯	২১	১০	৬	১২৩	২০৯
৮	১৭	৭	১০২৫	৭৯	২২	১১	৭	১২৪	২১৯
৯	১৮	৮	১০২৬	৮৯	২৩	১২	৮	১২৫	২২৯
১০	১৯	৯	১০২৭	৯৯	২৪	১৩	৯	১২৬	২৩৯
১১	২০	১০	১০২৮	১০৯	২৫	১৪	১০	১২৭	২৪৯
১২	২১	১১	১০২৯	১১৯	২৬	১৫	১১	১২৮	২৫৯
১৩	২২	১২	১০৩০	১২৯	২৭	১৬	১২	১২৯	২৬৯
১৪	২৩	১৩	১০৩১	১৩৯	২৮	১৭	১৩	১৩০	২৭৯

SCHOOL BOOKS

FOR SALE AT THE

SIBSAGOR MISSION PRESS.

JUVENILE TRACTS, neatly illustrated with cuts, and particularly adapted for distribution as *Reward Books* in Native Schools. In assorted packages of one dozen numbers, at eight annas per package.

BARE MOTORA, or ASAMESE PRIMER, Introductory to the First Reading Book, at one anna per copy.

FIRST READING BOOK, in Asamese, illustrated with cuts. Price, 3 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, in Asamese. First Part, illustrated. Price, 2 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, Second Part. Price, 3 as.

THE ORUMIDAI MAGAZINE, from 1846 to 1849, four volumes, of 100 pages each, at one Rupee per volume.

SUBSCRIBERS to the *Orumidai Newspapers*, wishing to receive the same in the *Magazine* form, will be supplied with the successive numbers at the rate of 100 pages for the Rupee; each number to contain from 8 to 16 pages.

THE ORUMIDAI

Printed and published by O. T. CUTTER, at the Sibsagor Mission Press.—N. BROWN, Editor.

অৰণ্যনোদ

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, ফেব্ৰুৱাৰি, ১৮৫১।

নম্বৰ ২।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, FEBRUARY, 1851.

NO. 2.

নিতাৰৰ উপাই।

The Way of Salvation.

সংসাৰ জুৰিয়া প্ৰানি আছে জত জত,
কৰোঁ একে বাবে প্ৰনাশ্ৰি নবাহ চৰনত;
মই নিবেদন কৰোঁ ক্ৰিষ্টাঞ্জলি কৰি,
অপ্লিত সমান বাক্য সূনা কৰ্ন ভৰি।
দেখিওক বন্ধুগন ভাবিয়া মনতে
নমস্ত সংসাৰ প্ৰানি ডুবিচে পাপতে:
দুৰাচাৰ হৈয়া নবে কৰে নানা পাপ,
সেই হেতু প্ৰজলিত ইশ্বৰৰ দাপ।
ইহাৰ প্ৰমান নবে জানোক নিচই,
বাগ, দুখ, ক্লেম সবিলত অতিনই।
মায়াৰ কালত বন্ধ নাহিকে চেতন,
নিতান্তে পাপত ডুবি আছে সৰ্ব জন।
এই ৰূপে জগতৰ মাজে জত জন,
বিলয়ৰ চিন্তাই তাৰ মজি আছে মন;
কিন্তু পৰকালে গতি কি হব বিলাই,
মে ভাবিয়া থাকে নবে তাক সমুদাই।
অল্প দিন ভোগ হেতু তাৰ প্ৰয়োজন,
শ্ৰিত্ব হৰ্ণে সঙ্কে কাৰো নাহি জাব ধন;
আজি কিবা, কালি কিবা, জি কোনো বছৰে
অৱশ্যে মৰিব নব জানিবা অন্তৰে।
ইহলোকে অল্প কাল থাকে সৰ্ব জন,
পৰলোকে সৰ্বকাল স্থিতি নিবন্ধন।
নাহি পুনৰপি জন্ম, নাহিকে মৰন,
নিজ স্বৰ্গ ভূঞে, কিবা নবকে গগন।
নতাসুই বিনা কোনো স্বৰ্গে নাহি জাব,
অধোমুখ হৈয়া ঘোৰ নবকে পৰিব।

কেনুআ জন্তুনা আছে মাজত নকৰ,
কোনো নাহি জানে তাক অল্প মতি নব;
নু নুমুআ বহি আছে, নাহি আদি অন্ত,
প্ৰচণ্ড অগ্নিৰ লিখা তাহাতে জলন্ত।
তাহাতে পৰিলে ভাই, ৰখা নাহি আৰ,
কাৰিবা অনন্ত কাল কৰি হাঁহাঁকাৰ।
পলোআ, পলোআ বন্ধু, ন পৰিবা তাত,
নত্যা পথ বিচাৰিয়া সাৰিওক হাত।
বিচাৰ কৰিয়া দেখা সৰ্ব নৰগন,
আহিচিলে এই জগতে নত্যা মহা জন;
নামে যিচু খ্ৰিষ্ট অধিকাৰ জিৱনৰ,
অৱতাৰ ভৈল দেহা ধৰি মনুস্যৰ।
আসুই কৰাছে খ্ৰিষ্টত, কাল বেধা ভাই,
খ্ৰিষ্টৰ চৰন বিনে নাহি অন্যোপাই।

হিন্দু লোকে মানি থাকে নানা অৱতাৰ,
অল্প কৰি কৰোঁ মই ত্ৰিতান্ত তাহাৰ।
মত্যা ৰূপে অৱতাৰ ভৈলা প্ৰথমতে,
উধাৰিলা চাৰি বেদ পুন্স জলতে।
কুৰ্ম অৱতাৰ ভৈলা থিক দধি তিবে,
বাখিল মন্দৰ গিৰি পিঠিৰ ওপৰে।
ত্ৰিভিৰ ববাহ ৰূপে ভূমি উধাৰিলে,
হিৰৈন্যাখ্য মহা বিৰ দৈত্যক বধিলে।
নৰসিংহ অৱতাৰ চতুৰ্থতে ভৈল,
হিৰৈন্য কলিপো নামে অমুব বধিল।
বামন ৰূপে অৱতাৰ ধৰে পঞ্চমতে,
পতম ধৰ্মিষ্ট ৰজা বলিক চলিতে।
নক্টতে পৰসুৰাম খেজি বংশ নানে,
নপ্তমতে বামচন্দ্ৰ বাখ্যাস বিনানে।

আটে অত্যাধিক ক্রিয় হৈয়া গকুলত,
কংস বজা মাথুলক বসিলে তাহাত ।
নরমতে বৃন্দ দেব বেদ করি নাস,
দিয়েদাস বজাৰ গুচাই মন আস ।
এই রূপ ধরি আছে নর অত্যাধিক,
নাহি পাব তার পদা পাপৰ নিস্তাৰ ;
জি হেতুক তাকা মবে ত্রান নে লাগিলে,
নিক নিত সুখ মাত্র সদায়ে ভুঞ্জিলে ।
জি মবে সুনিয়া আত ভাবনা করিব,
নিচয়ে জানিবা নিতৌ নরকে পৰিব ।

পাপৰ নিময়ে আছে নানা মত গ্যান,
জগতৰ লোকে কহে করিয়া প্রুমান ।
পূৰ্বৰ বিস্তাৰ নর কিছু নাহি জানে,
কিন্তু নানা পুকারতে এই মাত্র মানে ;
ইস্বৰৰ জিলা নর কহে বিচাৰিয়া,
আক মায়া কৰ্ম কহে মনতে ভাবিয়া ।
এবে কহৌ কিছু কথা, তাতে দিয়া মন,
সুনিওক অতি স্বাদ অম্লিত বচন ।
পুৰুষে পুথিখিৰ স্বৰ্গ সুজিলে ইস্বৰ,
পাচে আপোনাৰ আগ্যাই সুজিলে পহৰ ।
পহৰৰ পৰা পাচে অন্ধকার ভিন
কৰি দিলে দিন বাতি প্রভু দুই চিন ।
দ্বিতীয় দিনতে প্রভু আকাল সুজিয়া
সূন্য মধ্যে বাখিলন্ত দুভাগ করিয়া ।
তৃতীয় দিনতে দেখা প্রভুৰ আগ্যাতে
একত্র কবিলে জল, সিদ্ধু হইল তাতে ;
দেখা তাতে খিতি হৈল সুক ভূমি খল,
আহাতে জন্মিল বিখ্য ত্রিনাদি সকল ।
চতুর্থ দিনতে প্রভু আপোন বাক্যতে
সুৰ্গ চন্দ্র স্ফুট কৰি রাখিলে সূন্যতে ।
দিন অধিকার সুৰ্গ, চন্দ্র নিসাপতি,
তাতে হৈল দিন, মাস, বছৰ প্রভৃতি ।
এই রূপ জত বস্তু দেখিচা জগতে,
সুজিলে সকলো প্রভু আপোন মজিতে ।
স্ফুট সুজনৰ পাচে জবৰ কবিলে,
মন্যাক পুথিখিৰ পুনিৰে সুজিলে ;
তার মাকে স্বাস দিয়া কবিলে জিবন্ত,
আদম নামতে খ্যাতি মহা বলবন্ত ।

আদমৰ পৰা পাচে ললে কামি হাব,
নাৰি কপে সুজিলন্ত সবিল হাবাদ ।
এই রূপে সুজি প্রভু দুই নর নাৰি
পাতিলেক স্ফুট দূয়োকে অধিকারি ।
সকলোকে সুজি পাচে ৮ দিনৰ মূৰতে
বিদ্যায় কবিলে প্রভু নপুৰ দিনতে ।
জানি জন্তে ইস্বৰৰ আগ্যা মিবে ধৰি
নপুৰ দিনক মবে থাকা মান্য কৰি

আক কহৌ, সূন্য কথা আদি পুৰুষৰ,
সুজিলে ইস্বৰে তাক নিসাপি অম্বৰ ;
কিন্তু চইতানৰ ফান্দে পৰি নাৰি নৰে,
সুস্বভাব তেজি পাচে অধৰ্ম আচৰে ;
এই হেতু জগতৰ জত নরগন
সকলোতে সদা কৰে মন্দ আচৰন ।
মিচা বাক্য, পুৰুষনা, পৰ ধন হৰে,
বধ, হিংসা, বেয়া আদি নৰ্ব জনে কৰে ।
এই হেতু ইস্বৰৰ ক্রোধে পুজলিত
আচ জন বিনে নর মাৰিলে পানিত ।
সেই নর বংশে পাচে ভবিল ধৰনি,
পূনৰ্বাৰ পাপ কৰে সেই নর প্রানি ।
ধৰ্ম আগ্যা প্রভু পুৰুষানলে এই কাৰন,
জানি জন্তে সুনিয়োক থিৰ কৰি মন ।

ইস্বৰৰ দশম আগ্যা ।

মোৰ দিনে ইস্বৰ বুলি কাকো নে মানিলা,
স্বৰ্গে মৰ্ত্যে কাৰো পুতলাক নু পূজিলা ;
অকাবনে ন লয়োক ইস্বৰৰ নাম,
নপুৰ দিনক, নবি কৰিবা বিদ্যায় ;
নিক পিঞ্জি মাত্রি জানি কৰা সমাদর,
অকাবনে ন বধিবা জিৰ মানুহৰ ;
পৰ ভিৰি, পৰ ধন ন কৰা হৰন,
মিচা মাথি নি দিবাছে নরব কাৰন
ইহাৰ বিবোধে জত মাত্র নিকপিত
জানিও অসত্য তাহা মিচাতে কল্পিত ।
আগ্যা পায়ো পাপ কৰে জদি কোনো জন,
ছোৰ নরকত দণ্ড দিব সনাতন ।
তথাপি ইস্বৰ আগ্যা লয়ো সৰ্ব জন,
পাপে পূৰ্ণ এজগত হৈছে সৰ্বধান ।

কেবল ইহঁৰ আগা লগুন দোমতে
মুঠি আছে সৰ্ব লোক অত্যন্ত পাপতে;
মাথা গ্ৰস্ত হৈয়া আছে মায়াৰ জালতে,
নিবৃত্তৰ পোৰে ঘন, সুখ নাই তাতে।
এই হেতু ক্ৰিপামই আপোন নন্দন
পাঁচি দিলে এই জগতে পাপিৰ কাৰন।
খ্ৰীষ্ট ৰূপে অৱতাৰ হৈয়া প্ৰিথিৱিতে
উদ্ধাৰিচে পাপিগন স্বপ্নান দানতে।

শ্ৰী যিচু খ্ৰীষ্টৰ অৱতাৰ বিবৰন।

যিচুৰ চৰিত্ৰ, অত্যন্ত পবিত্ৰ,
গুণবন্ত মনোহৰ;
সূনা মন দিয়া, ত্ৰিষ্ট হ'ব হিয়া,
অশ্লিত বাক্য সুন্দৰ।

সম্পূৰ্ণ হৈছিলে কাল জন্মৰ জেতিয়া,
পাঁচি দিলে নিজ সূত ইহঁৰে জেতিয়া;
নামে যিচু খ্ৰীষ্ট অধিকাৰ জিৱনৰ,
নবক ভাগিও তৰে বিশ্বাসে জাহাৰ।
কুমাৰিৰ গৰ্ভে জন্ম ভৈলা যিচু খ্ৰীষ্ট,
নিষ্কপাপি, নিষ্কাম পুত্ৰ জগতৰ ইষ্ট।
নিমু কালে তেঁওৰ নামা বিৰোধ ঘটিল,
সূনা পুত্ৰ জৌৱনতে জি কৰ্ম কৰিল।
সুত সম্বাদৰ বাক্য উপদেশ দিয়া
ভূমিছিলে বহু ক্লেমে হিতৈসি হইয়া।
আপোনাৰ পাপি মন পালটন কৰা,
বিশ্বাস কৰিয়া মোতে মুক্তি পথ ধৰা;
এই বাক্য জনাইয়া দিলেক ইহঁৰ
মকলোৰে মুক্তি হেতু পুত্ৰ দায়াতুৰ;
জেন কোনো পাপি নৰ নৰকে নে জাই,
বিশ্বাস কৰিয়া তেঁওতে স্বৰ্গ ৰাজ্য পাই।
জত দিন জ্ঞান কৰ্তা আছিলে জগতে,
কৰিলে পবিত্ৰ কৰ্ম আচৰ্য মন্তিতে;
খোৰাকো দিছিলে ভৰি, অন্ধকো নয়ন,
হস্ত হিনে দিলে হস্ত, শ্লিডুকো জিৱন;
ভূতে পোআ, কুষ্ঠ ৰুগি আৰু জত জত,
অৰুগি কৰিলে পুত্ৰ আপোন বাক্যত;

বিবিধ ব্যক্তি কল দিছিলে লোকক,
তথাপিহে নি চিনিলে সৎসাৰ তাৰক।
গোটা পাঁচ মাত পিচা হাতে ভুলি লৈয়া
সহস্ৰ লোকক পুত্ৰ দিছিলে বাঁটিয়া;
ত্ৰিষ্ট হৈল ভক্তগন ভুক্তিয়া সকলে,
এনে চমত্কাৰ কৰ্ম নাই ডুমণ্ডলে।
এই ৰূপে নামা কৰ্ম আছে তাহাৰ,
কোনে কহিবাক পাৰে জাৰ নাই পাৰ।
মন হিন হৈয়া পুত্ৰ সৰ্বদা আছিলে,
নিবাসৰ ঘৰ দাব কতো ন কৰিলে;
কিন্তু ভক্তৰ আগে কৰিলে প্ৰকাশ,
দেখা জত বন পহু আছে তাৰো বাস;
পথি মকলৰো বাস আছে থাকিবৰ,
কিন্তু থান নাই মোৰ মূৰ ৰাখিবৰ।
আৰু তেঁওক দুই লোকে বহু পিৰা দিলে,
দুৰ্বাক্য বুলিলে নামা, তথাপি নহিলে।
সেন কালে জেনে দুখ দিলে দুই লোকে,
মৰ্ত্য লোকে বুজিবাৰ মোআৰে ত্ৰলোকো;
কাঠৰ ওপৰে বহিলেক প্ৰেমাধাৰ,
তেতিয়াৰে ভৈল সুৰ্জ অতি অন্ধকাৰ;
দুই পুহৰৰ পাচে তেঁও পুত্ৰ পান,
তাক দেখি মন্ত্ৰগনে ভয়ে কল্পমান।
অনন্তৰে ত্ৰিতীয় দিনতে শ্ৰিচু জিনি
দেখা দিলে ভক্তক চমত্কাৰ মুনি;
নিম্যৰ সহিতে থাকি দিন দুই কুৰি
ধৰ্ম বাক্য নিখ্যা দিলে মজ্জা ফুৰি ফুৰি।
কলে পুত্ৰ ভক্তক, সূনা প্ৰিয়গন,
দায়ামই দিন বহু গম্ভিৰ বচন;
জগতৰ মাজে জত আছে নাৰি নৰ,
সুত সম্বাদৰ বাক্য কৰিবা প্ৰচাৰ;
ইহাতে জন্মিব জাৰ বিশ্বাস নিচই,
অনন্ত জিৱন পাব, নাই তাৰ খাই;
কিন্তু মোত জি নৰে বিশ্বাস ন কৰিব,
ঘোৰ নৰকত পৰি জাতনা ভুক্তিব।
এই বুলি ভক্তক দিলে আনিবাদ,
স্বৰ্গে গৈল স্বৰ্গ নাথ কতিয়া সম্বাদ।
স্বৰ্গ পুৰি ৰাজ্য মধ্যে জৌতি লিংহাসনে
বসতি কৰিচে পুত্ৰ সদা সৰ্বথানে।

এও নব বিবৰনে জানিবা নিচই,
 ইহনৰ পুত্ৰ যিচু নাহিকে নপসই;
 তেওঁহ আৰু মুক্তি দাতা জগতৰ পতি,
 ত্ৰান অৰ্থে দিলে প্ৰান জগতিৰ গতি;
 মনুষ্যৰ পাপ দেখা পৰ্বত সমান,
 জাৰ প্ৰাচিভৰ হেতু দিলে নিম্ন প্ৰান।
 এও হেতু সূনা ভাই মোৰ নিবেদন,
 যিচুত আশুই ললে পাইবা জিৱন;
 কৰিবা বিশ্বাস বন্ধু, চাৰি পাপ মতি,
 বিশ্বাসে পাইবা ত্ৰান, ত্ৰানেই সম্ভাতি।
 ইহাতে পাপৰ শ্ৰেমা ইহবেক ভাই,
 এহাইব সৰ্ব দুখ, আৰু ক্লেশ নাই।
 কৰজোৰ কৰি মই কৰোঁ নিবেদন,
 নব মানা মোৰ সত্য সুনিয়া বচন।
 দুৰা সৰ্ব বন্ধুগন, কৰিয়া প্ৰভাই,
 থিষ্টক ভজিলে মুক্তি পাইবা নিচই;
 সকল নবক ভই আৰু নে পাইবা,
 স্বৰ্গত আনন্দে মহা বসতি কৰিবা।

নবকৰ বিবৰন।

পাপতে নবকে জাই, অনন্ত জাতনা পাই,
 সেই দুখ যজ্ঞে সৰ্বকাল;
 পাপ কৰ্মে মহা ভাব, বিবেচনা কৰা ভাব,
 পাপ কৰ্মে নবকৰ জাল।
 কৰি আচা নানা পাপ, সেমে হব মনে তাপ,
 নু বুজা কি জাতনা ঘটিব;
 কুকৰ্মৰ পৰা মন নে পালটাই ছেই জন,
 ইহবৰ কোপে সি পৰিব।
 নাহি তাত ত্ৰান উপাই, প্ৰচণ্ড ক্ৰোধৰ চাই,
 নবক জাতনা ঘটে জাৰ;
 নবক জাতনা থান বহু তাতে অপমান,
 ঘোৰ অন্ধকাৰ আছে তাৰ।
 বুজা তুমি মনে মনে, তেনে কপু দানৰ থানে,
 কি নতে সেই জাতনা ভুক্তিব?
 চক্ৰতনৰ ভুক্তগন সান্তি দিব অশুখান,
 সান্তিকাৰ সৰ্বদা উৰিব।

প্ৰচণ্ড অগ্নিৰ লিখা আৰু গন্ধকৰ তিখা
 নু নুমাৰ, নাহি আৰু ত্ৰান;
 ক্ৰন্দন কোহলাল হাই, দাঁত কৰচনি চাই,
 হাই হাই, কি দানৰ থান!
 তুমি যদি পাপি হবা, সেই নবকতে জাৰা,
 মনে মনে দেখোহা বুজিয়া;
 এতিয়া সময় আছে, লোআ থিষ্টে ত্ৰান আছে,
 পাপ কৰ্ম নতলো চাবিয়া।
 মোৰ নিবেদন ধৰা, থিষ্টতে আশুই কৰা,
 ন হৱাক বাক্যে অনিশ্চাসি;
 জতে নাই কোনো দুখ, কেৱল অনন্ত সুখ,
 এনে চাইতে হবা স্বৰ্গ বাসি।

স্বৰগৰ বিবৰন।

স্বৰ্গৰ বিসই সূনা মহাসই,
 বিবেচনা কৰা চিত,
 স্বৰ্গ থান পূন্য জি পাব সি ধনা,
 সৰ্গিগন থাকে তাতে।

স্বৰ্গ অতি প্ৰেমময়ী সুপৰিজ থান,
 ইহবৰ ভিত্ত্য লোকে ভুঞ্জে পূন্য দান;
 কেৱল সুখৰ ভোগ আছে সেহি চাই,
 ত্ৰান প্ৰতিফল পাই, দুখ মাত্ৰ নাই।
 দুখ, ৰোগ, শ্লিষ্ট্য, মোক, পিৰা, তাপ জত,
 ন হয় প্ৰবেশ তাতে কাহাৰো মনত;
 অমঙ্গল কিছু নাহি মঙ্গলৰ ঘৰ,
 তথাকার নদা বজা পৰম ইহব।
 সাধু লোকহে তেঁওৰ পূজা আনন্দ অন্তরে
 সকলোৰে হিতকাৰি দূতগন কৰে।
 স্বৰ্গ প্ৰবেশৰ নাম হৈছে পৰিত্ৰান,
 যিচু থিষ্ট দ্বাৰ তাৰ লোমাই পূন্যবান।
 বিনয় কৰিয়া কলোঁ তোমাকে উচিত,
 ইয়াতে বুজিয়া দেখা জি কৰ্ম বিহিত;
 থিষ্টক সৰন লোআ, তেহে স্বৰ্গে জাৰা,
 নতুবা অনন্ত নৰ্কে অবসো পৰিবা।
 তেঁৱেহে স্বৰ্গৰ দ্বাৰ, তেঁৱেই দ্বাৰি ভাৰ,
 তেঁওৰ হাতে সঁচা কাটি, পথ নাহি আৰ;
 প্ৰেম ভাৱে কহোঁ, সূনা বিনয় বচন,
 হেলাতে এৰিচা কিয় এনে মুক্তি ধন।

বিনই বচন।

মুনা মৰ্ব জন অশ্লিত বচন,
বিদয়ে দিওক বাস;
পাপ ভবিষ্য যিচু পদ সাৰ,
নাহি অন্য আৰু আস।
ভৈৰ দায়াত্বৰ আপুনি ইন্দ্ৰ,
পূৰ্ণ বুদ্ধ মনাতন,
যিচু বিনে আৰ সকলো অসাৰ,
ভাৰি দেখা মৰ্ব জন।
ঠেওৰ প্ৰেম অতি পাতকিৰ প্ৰতি,
ভক্তি ভুতি কৰে জেই,
মনে বিশ্বাসিলে, খেদ জুৰ্ত্ত হলে,
মুক্তি পথ পাব নেই।
জদিহে নে মানা, ভুক্তিবা জাতনা,
মৰ্বক লাভি অনন্ত;
তেতিয়া তোমাৰ ন হব নিষ্ঠাৰ,
দহিব অগ্নি প্ৰচণ্ড।
মদা মৰ্বখ্যম দক্ষ হব মন,
নে পাব কোনো মানুহা;
ইঞ্জি আদি কৃত নব হব নষ্ট,
আত্মাহে পাব জাতনা।
ভাই বকুগন, ভিৰি পুত্ৰ পন,
ভাত কিচু নাহি হব;
সকলো অসাৰ, কোনো ন হই কাৰ,
তেতিয়া মজে ন বব।
জত দিন দেহে আত্মা থিতি বহে,
বোলে মৰে আপোনাৰ,
নয়ন মুদিলে, অচেতন হলে,
কোনো ন হই মজি কাৰ।
এই হেতু মুন, হৈওক চেতন,
কৰা যিচু পদ সাৰ;
ভাৰি দেখা জত সকলো অনিত্য
প্ৰভুহে আনাধিকাৰ।
জেন ব্ৰিষ্টা ডালে পখি গৈ নকলে
দণ্ডেক দুদণ্ড থাকে;
গেই ৰূপে জাম, দেহেতে জিৱন,
নিচয়ে বোলোঁ মবাকে।
ধৰ্ম পথ ধৰা, তেজি পাপ হেৰা,
ভজিও খ্ৰিষ্ট মৰম;
পাপ অন্ধকাৰে কিয় দুৰি মৰে
মুদিয়া দুটি নয়ন।

দিক্ৰিতে নখন কৰিলে গমন,
অপমান নাহি হব;
অন্ধকাৰে ভাই, চলিলে সদাই,
পথতে উজুটি খাব।
এই হেতু মুন, মোৰ নিবেদন,
খ্ৰিষ্টত কৰা আত্মাই;
যিচু বিনে আৰ নাহিকে উধাব,
জানিবা নিচয়ে ভাই। ম. ল.

জাত্ৰিকৰ জাত্ৰা, ২ আখ্যা।

The Pilgrim's Progress, Chapter 2.

পাচে খ্ৰিষ্টিয়ান অকলেই কুৰি জোআৰ
নগৰত এটা মানুহক দুৱৈৰ পৰা পথৰ
পাৰ হৈ আহিবৰ দেখিলে। পাচে ওচৰ
চাপোতে দুইৰো বাট জোৰা খোজা গাইতে
দৈবজোগে একে কালে সমুখী সমুখি হল।
সেই মানুহৰ নাম স্ক্ৰিজুত মণ্‌সাৰ-গিয়ানি;
ঠেও নাৰিৰিক-বুধি গাঁৱত থাকে; সেয়ে
বৰ গাঁও, খ্ৰিষ্টিয়ান আগেয়ে থকা গাঁৱ
ওচৰ। সেই জনে খ্ৰিষ্টিয়ানক দেখি তাৰ
কথাত কিছু উমান ধৰিলে; কিয়নো বিনাস
নগৰৰ পৰা খ্ৰিষ্টিয়ান ওলাই জোআৰ কথা
কোআ কুই কবাত বৰকৈ থিয়াতি হল;
অকল আপোন নগৰত ন হই, আন গাঁৱ-
লৈকো বিয়াপিব ধৰিলে। সেই নিমিত্তে
মণ্‌সাৰ-গিয়ানিএ তাক ইমান সন্মানে জোআ
আৰ তাৰ হুমুনিয়াহ কেঁকনি দেখি, তাৰ
কিচু ভু ধৰি কথোপকথন হবলৈ এই ৰূপে
আহব্বন কৰিলে।

হেৰা ভকত, ভাবেৰে ইমান মুগ্ধিত হৈ
কলৈ জোআ!

খ্ৰিষ্টিয়ান। ভাবেৰে অতি মুগ্ধিত হৈ
হই বাপু; মই ভাবিচা, মোতকৈ মুগ্ধিত
প্ৰানি কেতিয়াও নাই কিচিল। আৰু কলৈ
জোআ বুলি ভুৰি জে সুপিচা, তাকো নহ
বাপু মুনা; মোৰা জি মক দুজাৰ মোৰ
আগত অচ, তালৈকে আহিচা, কিয়নো
সেই গাঁৱতে মোৰ এই গধুৰ বোজা গুচাব
উপাই মুনিম, ইয়াকে মোক বুজাইচ।

সংসার-গিয়ানি । তোমার লব্ধা তিরো-
তা আছে নে?

খুষ্টিয়ান । আছে হই, কিন্তু এই ভাবে
দুঃখিত হোআর কাঁসনে আগর নিচিনাই
এতিয়া সিবিলাকত মন্তোম নে পাও; মনে-
বে সেইবিলাক ন থকা জেন হৈচৌ।

সংসার-গিয়ানি । মই যদি তোমাক কিছু
বুধি দিও, তাক তুমি লবা নে?

খুষ্টিয়ান । যদি ভাল হই, লম; কিয়-
নো ভাল বুধিত মোর প্রয়োজন আছে।

সংসার-গিয়ানি । ভেনে হলে মই এই
বুধি দিচৌ, তোমার ভাব অতি বেগে
গুচাবলৈ উপাই কৰা; তাক ন কৰা মানে
তোমার মন কেতিয়াও থিব ন হব, আৰু
ইয়াৰে তোমাক অনুগ্রহ কৰি জি জি বহু
ভোগ কৰিবলৈ দিচে, সেই সকলোকে তুমি
সুখেৰে ভোগ কৰিব নোআবিবা।

খুষ্টিয়ান । এৰা, সেই ভাব গুচুআ
উপাইহে মই বিচাৰিচৌ; কিন্তু মই আপু-
নি গুচাব নোআবৌ, আৰু আমার দেমৰ
তিতৰত মোৰ কামৰ পৰা তাক গুচাব পৰা
কোনো মানহ নাই; এই কাৰনে তাৰ পৰা
মুকুত হবৰ নিমিত্তে মই তোমাত পূৰ্বে কো-
তাৰ দৰে এই বাটে দি আহিচৌ।

সংসার-গিয়ানি । তোমার ভাবৰ পৰা
মুকুত হবলৈ কোনে তোমাক এই বাটে জ্ঞান
দিচে!

খুষ্টিয়ান । কি জনক অতি উত্তম উদ্দ-
লোক জেন দেখৌ, এনে জনাই জ্ঞান দিলে।
তৌওৰ নাম উপদেশক, মোৰ মনত পৰিচে।

সংসার-গিয়ানি । অল, এনে আলচ দি-
য়াৰ কাৰনে সি সাও পোআ হওক! সি জি
বাটে জ্ঞানলৈ দিচে, তাতকৈ সৰুটি বিচিনি
হোআ বাট খুঁজিবিত আৰু নাই; তাৰ আ-
লচেৰে যদি চলা, মোৰ কথা সৰুপ বুলি
জানিবা। এতিয়াও তাৰ কিচ প্ৰমাণ পাইচা-
মই বুজিচৌ; তোমার গাত মিভাবলা দলদল-
নিৰ বোকা দেখিচৌ, কিন্তু সেই বাটে জো-
আ মানুহৰ দুখবোৰৰ মাজত, সেই দলদল-

নি আৰম্ভন মাপোন। মোৰ কথা সুনো, মই
তোমাক বয়সিয়া: জি বাটে তুমি গৈচা,
তাতে ভাগৰ, আৰু লুপ, ভোক পিয়াহ,
নষ্ট, নাকটা হোআ, তৰোজাল, সিংহ
আৰু নাগবোহি, একাদি, মৰনকা, আৰু ইয়াত
বাজেও কি কি দুখ পাবা, তাক কব নোআ-
বি। এই সকলো কথা নিচেই সৰুপ, অনেক
সাথিএ থিব কৰিচে। আৰু কি কাৰনে অচি-
নাকি মানুহৰ কথা সুনি বিবেচনা ন কৰাকৈ
এই দৰে আপোনাক নষ্ট কৰা?

খুষ্টিয়ান । কিয়? তুমি জি জি দুখ দে-
খালা, সেই আটাইতকৈও মোৰ পিচিও এই
জি বোজা, সি বহু ভয়ঙ্কৰ; সেই বোজাহ
পৰাহে মই মুকুত হব পাৰিলে, বাটত জি
দুখ ন হওক, তালৈ মোৰ একো চিন্তা ন
হই জেন বুজৌ।

সংসার-গিয়ানি । আগেয়ে কেনেকৈ এই
ভাব পাবা!

খুষ্টিয়ান । মোৰ হাতত এই জি পুথি,
তাক পৰিহে পালৌ।

সংসার-গিয়ানি । এৰা, মই তাকে ভা-
বিচৌ; লোকত জেনেকৈ দিচে, সেই দৰে
তোমাতো ঘটিল; সিহঁতৰ সক্তিৰ বাহিৰে
জি ওখ গধুৰ কথা, তাক পনিব খোজাত
তোমার দৰে চিন্তাকুলত পৰে; পাচে সেই
চিন্তাকুলেই মানুহক অমানুহ কৰে, জেনেকৈ
তোমাকে কৰা দেখিচৌ; আৰু তাত বাহি-
ৰে জিহকে নে জানে, তাক পাবৰ নিমিত্তে
সকলো বিধ সৰুটিৰ নিয়াসুইলৈ খেদাইচে।

খুষ্টিয়ান । মই জিহকে পাব খোজৌ,
তাক জানৌ; এই গধুৰ বোজাৰ পৰা জিব-
নিহে বিচাৰৌ।

সংসার-গিয়ানি । কিন্তু এই জি বাটত
এইমান সৰুটি আছে, তাতেই কিয় জিবনি
বিচাৰা! কিয়নো মোৰ কথা সুনিলৈ তুমি
নজিব পৰা হলে, তেন্তে জিহকে ইচা কৰা,
এই বাটৰ সৰুটিত ন পৰাকৈ তাক পাবলৈ
মই উপাই বুজাব পাৰিলোঁহেঁতেন। তাকল
এইটেই ন হই, তোমার ওচৰতে উপাই

আছে; তাৰেই সেই আটাই আপদৰ হাত
সাহি, তুমি অতি কুসল, মতিবৰ চেনেহ,
আৰু সন্তান, পোতা হবা।

শ্ৰুতিয়ান। মিনতি কৰিচোঁ, আতা, সেই
গোপনীয় কথা যোক বুজাই দিওক।

সংসাৰ-গিয়ানি। তেনে হলে মৌ খিন্তে
নিতি নানে জি গাঁও আছে, তাত বিধান-
নিথাক নামেৰে এক মহাজন থাকে; তেঁও
গিয়ানবন্ত, জনসা পোতা, আৰু তোমাৰ ভা-
ৰৰ নিচিনা জি বোকা, তাক মানুহৰ কা-
নৰ পৰা গুচাবলৈ তেঁও সমৰ্থ; ময়ো দেখি-
লোঁ, তেঁও এই ৰূপে লোকক ভালেমান হিত
কৰে। তাত বাজে ভাৰত জিবোৰৰ মন
বিগিয়ান হৈ গৈছে, লিহঁতকো সন্ত কৰিবলৈ
তেঁও নিপুণ। মই কোআৰ দৰে তেঁওৰ
ওচৰলৈ গৈ এতিয়াও উপকাৰ পাব পাৰা।
তেঁওৰ ঘৰ এডোৱতকৈ দূৰ ন হই; তেঁওক
জদি ঘৰত নো পোতা, তেন্তে সুঅলা নামে
তেঁওৰ এজন সুঅনি ভেকা পুতেক আছে;
তেঁও বাপেকৰে প্ৰায়ে সমান কৰিব পাৰে।
মই কৈচোঁ, সেই চাইতে ভাৰৰ পৰা মুকলি
হবা; পাচে জদি তুমি আগৰ নিবাসি চাই-
লৈ জাবলৈ ভাল নে দেখা, আৰু ময়ো তালৈ
পাচিবলৈ মন ন কৰোঁ, তেন্তে এই গাঁৱলৈ
আহিবৰ নিমিত্তে তুমি লৰা তিবোতালৈ
বাতা দিবা; সুদা ঘৰ জনেক আছে, তাৰ
এটা সন্তা ৰূপে ভেৰন দি লব পাৰিবা।
সেই খন গাঁৱত থোআ বোতাৰো সন্তা আৰু
উত্তম; আৰু তাতকৈও জিহেৰে তোমাৰ
দিনৰ মুখ লাধা হব, তোমাৰ সকলো চুবু-
ৰিয়াবিন্ধাক ভদ্ৰ লোক, সুখিয়াতি আৰু নদ
আচাৰ প্ৰবৰ্ত্তা জানুহ হব।

এই কথা মুনি শ্ৰুতিয়ান সংস্কৃত পৰি
কিছু কাল বৈ থাকি, পাচে থিৰ কৰি মনতে
বুলিলে, এই জন মহন্ত লোকে জি কৈছে,
নেহে জদি স্বৰূপ হই, তেন্তে তেঁওৰ বৃধি
লোআ মোৰ ভাল। ইহঁকে ভাবি আৰুও
তেঁওত এই ৰূপে সুমিলে, বোলে, আতা, সেই
উত্তম লোকৰ ঘৰলৈ কোন পোনে বাট?

সংসাৰ-গিয়ানি। মৌআ কিছু ওখ ঢোকা
পৰ্বত দেখিচা নে?

শ্ৰুতিয়ান। হই, ভালকৈ দেখিচোঁ।

সংসাৰ-গিয়ানি। বাক, সেই পৰ্বতৰ দাঁ-
তিএই জাব লাগে; প্ৰথমতে জি ঘৰ পাই,
নেহে।

এতেকে শ্ৰুতিয়ান আপোনাৰ পথৰ পৰা
একলিগা হৈ, উপকাৰ পাবৰ নিমিত্তে স্মি-
মুত বিধান-নিথাকৰ ঘৰলৈ জাবলৈ ধৰিলে;
কিন্তু দেখা, তেতিয়া পৰ্বতৰ ওচৰ পালে,
তেতিয়া তাক বৰ ওখ কেনে দেখে; আৰু
বাটৰ ওচৰে জি ফাল আছিল, সি অতি
আহনিয়া গৰা, আৰু তাৰ মূৰত পৰে বুলি
ভই লাগি, শ্ৰুতিয়ানে আৰু জাবলৈ নাই নে
পাই, কি কৰিম বুলি নে জানি খোহ মোহ-
ক থিয় হৈ থাকিল। আৰু তেতিয়া তাৰ
বোজা আগতকৈও গধুৰ জেনে বুজে; আৰু
পৰ্বতৰ পৰা জুইৰ সিখা ওলোআত, সি
পোৰে বুলি বৰ ভই কৰিলে; তাতে শ্ৰুতি-
য়ানৰ গাৰ ঘাম ওলাবলৈ ধৰি সি কঁপি

কপি আছিল। তেতিয়া সপ্তসাহ-গিয়ানিৰ
আলিচ লোভাৰ কাৰনে তাৰ মনত বৰ বেদ
হৈছিল। এনে সময়ত উপদেষ্টকক তালৈ
পোনাই ওচৰলৈ আহিবৰ দেখিলে, তেঁওক
দেখি থিউৰিয়ানৰ মুখ লাভাৰে ভেজ জেন
বজা হৈ গল। পাচে উপদেষ্টক ক্ৰমেৰে চাপি
চাপি তাৰ ওচৰ পালত গম্বুৰ আৰু ভয়ানক
বদনেৰে তালৈ চাই, তাৰ দোম বুজাবলৈ
ধৰি বুলিলে, এই ঠাইত কি কৰা, থিউৰিয়ান?

সেই কথা সুনি থিউৰিয়ানে কি উত্তৰ দিম,
তাক নে জানি বোবা হৈ থাকিল। তেতিয়া
উপদেষ্টকে আৰু বুলিলে, মই জি মানুহ
বিনাস নগৰৰ গৰব বাহিৰে কান্দি থকা দে-
খিলোঁ, তুমি সেইটো নো হোৱা নে?

থিউৰিয়ান। হই, প্ৰিয় আতা, সেই মানুহ
ইও।

উপদেষ্টক। সেই লক দুজাৰলৈ মই তো-
মাক বাট দেখুউজা নাই নে?

থিউৰিয়ানে বোলে, হই, প্ৰিয় আতা।

উপদেষ্টক। তেন্তে কি কাৰনে এইমান
বেগতে বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ গৈচা? কিয়
নো এটোটা তোমাৰ বাট নহই।

থিউৰিয়ান। মিৰ্ভাৰসা দলদলনি পাৰ
হলত এজন মহন্ত লোকৰ লগ পালোঁ।
সমুখৰ থকা গাঁৱত মোৰ বোকা গুচাৰ পৰ
এজন লোক পোয়া আৰু বুলি, মোক এই
কথা বুজাই পতিওকালে।

উপদেষ্টক। সেই জন কেনে মানুহ?

থিউৰিয়ান। এজন মহন্ত লোক জেন দে-
খোঁ মোক সবহ কথা কৈ, মেনত তাৰ
বুলি লবলৈ মোৰ বিশ্বাস কৰালে, এই হেতু
এতেলৈ আহিচোঁ; কিন্তু এই পৰ্বত পাই,
বাটৰ ওপৰত গৰাৰ সিল এই দৰে ওলমি
থকা দেখি, মোৰ মনত পৰিব জেন বুজি
এক বেছিএ থমকি বোলোঁ।

উপদেষ্টক। সেই মহন্তে তোমাত কি
কাল?

থিউৰিয়ান। তাই কলৈ জা, এই কথা মোত
সুন্দিলে, ময়ো তাকে কলোঁ।

উপদেষ্টক। আৰু তাত বাজে নি কি কলে?
থিউৰিয়ান। পাচে তেঁওৰ লৰা চোৱালি
আচে নে নাই, ইয়াক মোহাত মই তাক
কলোঁ; কিন্তু মোৰ পিঠিত থকা ভাৰব কা-
ৰনে আগৰ নিচিনাকৈ মিৰিলাকত লহোঁ
নে পাঁও বুলি কৈচোঁ।

উপদেষ্টক। পাচে আৰু কি কলে?

থিউৰিয়ান। মোৰ ভাৰব পৰা-মুক্তি পা-
বলৈ বেগতে উপাই কৰিব দিচে; তাতে
মই কলোঁ, তাৰ পৰা জিৰনি পাবলৈ মোৰ
ইচাহে; আৰু মুক্তিৰ ঠাইলৈ কি ৰূপে
জাব পাৰিম, এনে যিখা পাবৰ নিমিত্তেহে
মই নো খন লক দুজাৰলৈ জাহঁলৈ ধৰিচোঁ,
ইয়াকে মই তাক বুলিলোঁ। তেতিয়া আপু-
নি মোক জি বাটত জাব দিলে, সেই বাটত-
কৈ উত্তম, চমু, আৰু এইমান আপদ ন থকা
এটা বাট দেখুআম বুলি মোত কলে; আৰু
জি মহাজনে এনে ভাৰ গুচাব জানে, তেঁওৰ
ঘৰলৈ এই বাট পোনাইচে বুলি কলে।
তাতে তাৰ কথা পাত্ৰাই বেগতে ভাৰব
পৰা জিৰনি পাঁও কি চাঁও, এই আগতে
সেই বাটৰ পৰা একলিয়া হৈ এই বাটত
সোমালোঁ; কিন্তু এই ঠাই পোহাত ইয়াৰ
কথা জি ৰূপ হৈচে, তাক লজা ৰূপে জানি,
মই আগেয়ে কোআৰ দৰে আপদৰ ভয়ত
থমকি বোলোঁ; কিন্তু এতিয়া মই কি কৰিব
লাগে, তাক নে জানোঁ।

তেতিয়া উপদেষ্টকে কলে, তুমি কিছু কাল
ববা, মই তোমাক ইয়াৰ কথা বুজাম। তা-
তে থিউৰিয়ান থিৰ হৈ কপি কপি হৈ থা-
কিল। পাচে উপদেষ্টকে কলে, নাৱধান হো-
আ, তোমোলাকে উপদেশ দিয়া জনৰ কথা
সুনিবলৈ বিমুখ ন হবা; কিয়নো প্ৰিথিৱিত
থকা উপদেষ্টকৰ কথা সুনিবলৈ বিমুখ হোআ-
দিলাকে যদি নে মানিলে, তেন্তে স্বৰ্গৰ উপ-
দেষ্টকৰ পৰা বিমুখ হলে, আমি দিহঁততকৈ
কিয়ান নিচয়েৰে নে লাৰিম! আৰু ইয়াক
কলে, পুনৰন্ত জন আপোনাৰ বিশ্বাসৰ দো-
আৰাই জিব; কিন্তু পৰমৰ পৰা যদি উল-

টে, তেহে সেই জনত মোৰ আত্মাই সাহায্য
ন হব। আৰু সেই কথাৰ আশ তাৰ গাৰ
পেলাই এই কপে বুজালে; জি মানুহে
এনে দুৰাৱস্থালৈ খেদি গৈচে, সেই জন তুমি-
এই; নবোপাৰি জনৰ আদেশ হেলা কৰিবলৈ
হাবলুৱ কৰিল। আৰু কুসলৰ পথৰ পৰা
তোমাৰ ভৰি হোহোকাই নিয়াত তুমি প্ৰা-
য়ে আপোনাৰ বিনাসৰ সঙ্কটত পৰিল।

তেতিয়া খ্ৰিষ্টিয়ান মৰাৰ দৰে কঁওৰ
ভৰিত পৰি কান্দি কান্দি বুলিলে, হাই হাই,
নাও পোতা জি মই, মই সৰ্বনাশ হ'লোঁ!
ইয়াকে দেখি উপদেশকে তাৰ সোঁ হাতত ধৰি
ভুলি তাক বুলিলে, মানুহবিলাকৰ সকলো
বিধ পাপ আৰু নিন্দা সিহঁতলৈ থোমা হব;
অবিস্বাসি ন হৈ বিশ্বাসি হোআ। তেতিয়া
খ্ৰিষ্টিয়ানে একেৰিয়ান পুৱৰ উলাহ লৈ উঠি,
আগৰ দৰে উপদেশকৰ ওচৰত থিয় হৈ
কঁপি আছিল।

তেতিয়া উপদেশকে আৰু বহুই কলে, জি
কথা মই তোমাত কঁও, তালৈ অতি মাৰ-
গানে মন দি সূনা। জি মানুহে তোমাক
ভুলালে, নি কোন, আৰু জি মানুহলৈ তো-
মাক পঠালে, সেই জনো কোন, ইয়াকে
তোমাত বুজাম। জি জনে তোমাক লগ
পালে, সি সৎসাৰ-গিয়ানি। তাৰ এই নাম
স্বৰূপ; কিয়নো সৎসাৰৰ ভাৱে জি উপ-
দেশ, সি তালৈহে মন দিএ, সেই কাৰনে
গিৰ্জা কৰিবৰ নিমিত্তে সদাই নিতি গাঁৱলৈ
জাই। আৰু সেই সৎসাৰিক উপদেশে পে-
ৰেকনি অৰ্থাত প্ৰভুৰ প্ৰাচীতৰ কথাৰ পৰা
মানুহক একতাই দেখি, তাক ভাল পাই;
এই হেতুকে তাৰ সৎসাৰিক মন হোআত
মোৰ স্বৰূপ ধৰম পথক লুটিয়াবলৈ জতন
কৰে। সেই মানুহৰ আলচত তুমি অতি
খিন কৰিব লগা তিনটা কথা আছে; ১, বা-
টৰ পৰা তোমাক আঁতৰোআ; ২, পেৰেক-
নিলৈ তোমাৰ মন অনিচা কৰাবলৈ জি জতন;
৩, মৰম জনমোআ নিয়মলৈ পোনোআ বা-
টত তোমাৰ ভৰি ঘূৰাই চলোআ।

প্ৰথমতে। সি বাটৰ পৰা তোমাক জে
আঁতৰালে, তাৰ এনে কৰম খিন কৰিব লগা;
অকল মেয়ে ন হই, তুমি জে সন্মত হৈচি-
লা, তাকো খিন কৰিব লাগে; কিয়নো সেই
কৰম কৰাত তুমি সৎসাৰ-গিয়ানি মানুহৰ
কথাৰ নিমিত্তে ইশ্বৰৰ কথা ত্যাগ কৰিল।
প্ৰভুএ কৈচে, চেক দুআৰে দি মোমাবলৈ
জতন কৰা; মই জি সৰু দুআৰ দেখালোঁ,
মেইটো; কিয়নো জি দুআৰ আৰু বাটে
দি পৰম আবুলৈ জাই, সেই দুআৰ দুগম,
বাটো চেক, আৰু তাক পোআ মানুহ তা-
কৰ। সেই সৰু চেক দুআৰ, আৰু তালৈ
জোআ বাট, দুইৰো পৰা সেই দুকুট মানুহে
তোমাক আঁতৰাই সৰ্বনাশৰ কামবলৈ আনি-
লে; এতেকে তাৰ আঁতৰোআ কৰম খিন
কৰা, আৰু তুমি তাৰ কথা সূনাত আপো-
নাকো খিন কৰা।

দুতিয়তে। তোমাৰ মন পেৰেকনিলৈ
অনিচা কৰাবলৈ তাৰ জি জতন, তাকো খিন
কৰিব লগা; কিয়নো মিচৰ দেশৰ সকলো
নল্পতিতকৈও তাক প্ৰতি কৰা আৱশ্যক।
তাত বাজে সকলো ঐশ্বৰ্য্যৰ বজাই তোমাত
কৈচে, জি কোনোএ আপোনাৰ প্ৰান বা-
খিব খোজে, সি তাক হেৰুৱাব; আৰু কো-
নোএ যদি মোৰ ওচৰলৈ আহি আপোনাৰ
বাণেক, মাক, ভিৰোতা, লৰা, ভাই ভনি-
বিলাক, আৰু আপোনাৰ প্ৰানকো অগ্নি
বুলি নে মাৰে, সি মোৰ মিস্য হব নোআ-
বে। এই হেতুকে সত্য জনাই জিহৰ অৰ্থে
কৈচে, তাৰ বাহিৰে তুমি পৰম আবুল নো
পোতা, তাৰেই তোমাৰ মৰম হব, এনে উপ-
দেশ যদি কোনো জনে তোমাক লোৱা
খোজে, তেহে তুমি সেই উপদেশ আৱশ্য
খিন কৰিব লগা, ইয়াকে মই কৈচোঁ।

ত্ৰিতীয়তে। মৰম জনমোআ নিয়মলৈ জি
বাট পোনাইচে, সেই বাটত তোমাৰ ভৰি
ঘূৰাই নিয়াকো খিন কৰিব লাগে। এই
কথা বুজিবৰ নিমিত্তে সি জি জনৰ ওচৰলৈ
তোমাক পাঠিলে, সেই জন কোন, আৰু

তোমাৰ ভাৰ গুচাবলৈ সি কেনে অসমৰ্থ,
তাক বিবেচনা কৰা।

জিৰনি পাবৰ নিমিত্তে সি জনলৈ তো-
মাক পাঁচিলে, সি বেটিৰ গৰ্ভত ওপজা জন;
সেই বেটি এতিয়ালৈকে আপোনাৰ লৰাইতে
সৈতে বন্দি হৈ আছে; উপমাৰ দোআৰাই
গেই তিৰিৰ অৰ্থ, এই জি চিনই পৰ্বত তো-
মাৰ মূৰত পৰে বুলি ভই কৰিলা, তাক
বুজাই। ভাই আৰু লৰাইতো যদি বন্দি হৈ
থাকে, তেন্তে সিহঁতৰ দোআৰাই তুমি মুকুত
হব পাৰিম বুলি কেনেকৈ আশা কৰিচা?
এই হেতুকে ভাৰৰ পৰা মুকলি কৰিবলৈ
এই বিধান-সিধ্যকৰ সাধ্য নাই। এতিয়া-
লৈকে কোনো মানুহ তেঁওৰ দোআৰাই কে-
তিয়াও মুকলি হোৱা নাই, আৰু আগলৈ-
কো হবলৈ অসম্ভাৱ। বিধানৰ কৰমেৰে
পাপৰ ভাৰ গুচাব নোআৰা; কিয়নো বিধান-
ৰ কৰমৰ দোআৰাই কোনো প্ৰাণি পুন্য-
বন্ত লিখা হব নোআৰে। এই হেতুকে
সেই সৎসাৰ-গিয়ানি মহন্ত এটা পৰ দেদি
লোক, আৰু বিধান-সিধ্যক মহাজন হলে সি
ভাৰি কোআ, তাৰ পুতেক সুজলাও কপ-
টিয়া, তোমাক উপকাৰ কৰিব নোআৰে।

মোৰ কথা পতিয়াবা; সেই অগিয়ানি মানুহ-
বিলাকৰ জি জি ডাঙ্গৰ কথা সুনিলা, সেই
সকলো কথা একো ন হই; মই দেখুউআ
পথৰ পৰা তোমাক ওলটাই, পৰিত্ৰান হেৰু-
আবলৈ তোমাক ভুলাবৰ উপাই মাথোন কৰি-
চে। এই ৰূপে কৈ এটালত তেঁওৰ কথাত
প্ৰসন্ন হবৰ নিমিত্তে আকানলৈ বৰ মাত্ৰেৰে
বিস্মিয়াই জাম্ম কৰিলে; তেতিয়া ওপ-
ৰে থকা পৰ্বতৰ পৰা জিহেৰে থিউিয়ানৰ
গোট্টেই গাৰ নোম নিয়ৰিলে, এনে অগ্নি আৰু
আকানি বানি ওলাল। জি মাত সুনা গৈছিল,
তাৰ বচন এই: জিবিলাক বিধানৰ কৰমৰ
অধিন, সেইবিলাক সাও পোআ হই; কিয়নো
এনে লিখা আছে, বিধানৰ পুণিত লিখা জি
কৰম, সেই সকলো কৰম জি জনে নিচিদ্ৰ
ৰূপে পালন ন কৰে, সি সাও পোআ হই।

এই সকলো কথা সুনি মননৰ বাহিৰে
আন একোটা এসা ন থকাত থিউিয়ানে বৰ
সোকেৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে; আৰু জি কা-
লত সৎসাৰ-গিয়ানিৰ লগ পাইছিল, সেই
কালকে সাও দি তাৰ কথা সুনাৰ কাৰনে
আপোনাক বলিয়াতকৈ এহেজাৰ গুন অগি-
য়ানি বুলিলে; আৰু তেই মহন্তৰ জি কথা
কেৱল সৎসাৰিক স্বভাৱৰ পৰা কলে, সেই
কথাই জে তাক সত্য পথৰ পৰা ওলোটোআৰ
পাৰিছিল, ইয়াকে মনত ভাবি অতি লাজ
পোআ হল। তাৰ পাচে সি আকও উপ-
দেসকত মাত লগাই এই ৰূপে সুধিলে।

থিউিয়ান হে আতা, আপোনাৰ মনে
কি ধৰে? মই এসা কৰিবৰ ঠাই আছে নে?
আৰু এতিয়া উলটি গৈ সেই সৰু দুআৰত
সোমাৰ পাৰিম নে; নাইবা মোৰ এই অপ-
বাধৰ কাৰনে মোক ত্ৰিগাণ কৰ্মি, লাজ দি
তাৰ পৰা ওভোতাই খেদাব? এই মানুহৰ
আলচ সুনাও মই মনত বৰ খেদ কৰি-
চোঁ; কিন্তু মোৰ পাপ খেমা হব পাৰিব
নে?

তেতিয়া উপদেসকে কলে, তোমাৰ অপ-
বাধ বৰ ডাঙ্গৰ হই; কিয়নো তুমি দুই পাপ
কৰিলা; তুমি উত্তম পথ এৰিলা, আৰু
তাত বাজে নিষেধ হোআ পথত গমন কৰি-
লা; তথাপি দুআৰৰ গৰাকিএ তোমাক গ্ৰহন
কৰিব; কিয়নো মানুহবিলাকলৈ তেঁওৰ অতি
অনুগ্ৰহ আছে। এই কথা মাথোন সোজা
বা, আকও জেন্ন একলিয়া নো হোআ, এই
নিমিত্তে সাৱধান কৰা; কি জানি তেঁওৰ ক্ৰোধ
অলপ মাথোন জলিলে, তুমি পথৰ পৰা
নষ্ট হবা। তেতিয়া থিউিয়ান সুনি উভতি
জাবলৈ ধৰিলে; আৰু উপদেসকে তাক চুমা
দি এবাৰ মিচিকাই, ইম্বৰে তোমাক আশিৰ্বাদ
কৰোক বুলি বিদাই দিলে। তেতিয়া সি
বেগেৰে সৈতে জাবলৈ ধৰিলে; বাটত থকা
কোনো মানুহত কথা ন কলে, আৰু কোনেও
জদি তাত কিবা সোধে, তেও সি উত্তৰ
কৰিবলৈ মন নি দিএ। নিষেধ হোআ ঠাইতে

জোআ অজনৰ নিচিনাকৈ গল; আৰু নৱ-
নাৱ-গিয়ানিৰ বুধিৰে চলিবলৈ জি বাট এৰি
গৈছিল, সেই বাট আকণ্ড নে পাই মানে মোৰ
বন্ধা পৰিল বুলি ভাবিব নোআবিলে।

ধৰ্ম্ম চহৰিয়া এজনৰ বিবৰন।

The Hindu Villager.

এটা মানুহে বিৰভূম জিলাৰ দখিন কালে
অজই নৈৰ পাৰৰ কোনো এখান সৰু গাঁৱত
আছিল। হিন্দু কুলৰ খেতিয়ক ভোমৰ ঘৰত
জনম পোআ হৈ, হিন্দু মতৰ দৰে দেও পূজা
আদি কৰম অনেক দিনৰে পৰা কৰি আ-
ছিল। সেই সকলো হিন্দুৰ কৰমত জেতিয়া
নি অতি পাৰ্গত হৈ গল, তেতিয়া পৰম ইন্দ্ৰ-
ৰে আপোনাৰ পূৰ্বৰ গিয়ানৰ দৰে তাৰ বুৰি
মাকৰ খ্ৰিষ্টিয়ান পঞ্চলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে।

এতিয়া পুথমেই সেই তিৰোতা মানুহৰ
কথা অলপ লিখিম, তাৰ পাচতে সেই জনৰ
কথা লিখা জাব। এই জগতলৈ পাপি
লোকৰ ত্ৰান কৰ্ত্তা এজন আহিছিল, সেই
তিৰোতা মানুহে এই কথা আপোনাৰ দেমৰ
কোনো এটা মানুহৰ মুখে সুনি, সেই ত্ৰান
কৰ্ত্তাত বিশ্বাস কৰি পুতেক, জিএক, আৰু
মিতিৰ কুটুম সকলোকে এৰিলে। আৰু কি
খাম, কি পিক্ৰিম, মই বুৰি বাঁৰি তিৰোতা
মানুহ, মোক কোনে আৰ্জি দিব, এইবিলাক
একো চিন্তা ন কৰিলে। আৰু তেতিয়া সেই
বিৰভূম জিলাত কোনো পাদুৰি চাহাবে নাই,
পৰ্বতিবৰ কাৰনে কোনোবাই কিবা উপকাৰ
কৰিব, এনে আশাও নাই কিছিল। এই সক-
লো চিন্তাৰ কাৰন থকাতো তাই সেই প্ৰভুত
দৃষ্টি বিশ্বাস কৰি তেঁওৰ পাচত জোআ হ'ল।

সেই চহৰিয়া মানুহৰ বুৰি মাকে সেই
ৰূপে খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্ম গ্ৰহণ কৰিবলৈ ধৰিলত
কিছু দিনৰ পাচে সি আৰু তাৰ বাপেক
মাকেও হিন্দু ধৰ্ম্ম এৰিলে; বুৰি মাকৰ
কাৰনেই হওক, বা ধৰ্ম্ম ভাবিএই হওক,
তেও এই পন্থত জোআ হ'ল। পাচে আপোন
বেৰহাৰৰ মতে খেতি কৰি, আপোনাৰ

পৰিয়ালক পুৰি পালি আছিল। এই ৰূপে
থাকোঁতে, শ্ৰীৰামপুৰৰ পৰা এজন পাদুৰি চা-
হাৰ গৈ সেই গাঁও পালেগৈ; তাত কোনো
কোনো লোকে কলে, চাহাব, তোমোলাকৰ
মতৰ মানুহ গোটা চাৰেক এই গাঁৱতো আছে।
তেতিয়া সেই পাদুৰি চাহাবে বিচাৰি সিহঁ-
তক দেখা পাই, সকলোএ বৰ আনন্দিত
হ'ল; আৰু দুই তিনি দিন সিহঁতে মৈতে
থাকি, ইন্দ্ৰৰ ভজন আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিলে;
তাত সিহঁতে ধৰ্ম্মৰ অনেক লিখা তেঁওৰ
পৰা পোআ হ'ল। তেতিয়া সেই মানুহে
সক পুৰি এখন পালে, তাৰ নাম পুথম
চৌজিনা, সেই পুৰি তাৰ মন পালটনৰ
কাৰন হ'ল। সেই সময়ত সি ভালকৈ পৰ্হিব
নোআবিলে, তথাপি সিকিবলৈ বৰ সুম
কৰিলে, অৰ্থাত সুমেৰে দিনত খেতি পথাৰ
কৰে, বাতি পৰ্হি থাকে; সেমতে পৰ্হিবলৈ
তাৰ ইচ্চা বৰকৈ বাৰ্হি জোআত, সি জেতিয়া
পথাৰলৈ নাকল লৈ জাই, ভালকৈ সেই
সক পুৰিও লগত লই; পাচে জেতিয়া আন
মানুহবিলাকে নাকল এৰি হাঁপাত খাবলৈ
বহে, তেতিয়া সি পুৰি পৰ্হে। এই ৰূপে
ইন্দ্ৰৰ অনুগ্ৰহতে তাৰ পৰ্হিবলৈ অলপ
অলপ সক্তি হোআত, মনত নাই পাই কেৱল
ধৰ্ম্ম সাত্ৰ পৰ্হিবলৈ ধৰিলে; আৰু তাকে
জিৱন দিয়া আহাৰ বুলি ভাবিলে।

খেতি কৰাৰ নিমিত্তে প্ৰাই অনেক দিনলৈ-
কে খ্ৰিষ্টিয়ান লোক ৰো হোআকৈ সি অক-
লেই আপোনাৰ তিৰোতাই মৈতে পলি
গাঁৱত আছিল। সেই ঠাইত থাকোঁতে জেনে
আচাৰ বেৰহাৰ কৰিছিল, তাক অলপ লি-
খিম।

সি বৰ উদাৰ মানুহ, কপট বা চল কৰা
কথা একো নে জানে; সকলোএ মৈতে
অকপট ভাৱে বেৰহাৰ কৰে। আৰু তাৰ
চাৰিও কালে ধকা দেও পূজক মিতিৰবিলাকে
বোলে, এও বৰ হোজা মানুহ, কাকো একো
ভাৰি ন কই। গাঁৱৰ মাজত জেতিয়া বন্ধ
ধেমালি, নাইবা নচা, গিত গোআ, বা বাজনা

বজোআ হই, সি তালৈ জাবৰ নিমিত্তে মানুহ-
বিলাকে কবলৈ মাতেহি; তথাপি তালৈ
জাওক চাৰি, সেইবিলাক কৰম জে নিচেয়ে
ইহুৱৰ আগত ঘিন লগা হই, ইয়াক জনাই
খেদ চিন্তেৰে নিইতৰ সেই কৰম জেন নষ্ট
হই, এই কাৰনে স্বৰগত থকা পিতৃৰ আগত
প্ৰাৰ্থনা কৰে। আৰু উপজিবলৈ পৰা মৰনৰ
দিনলৈকে সি কোনো বাগি ধৰা বস্তু খোআ
নাই।

বিম্ৰাম বাৰৰ দিম জেনেটৈ মান্য কৰা
উচিত হই, সেই ৰূপে মান্য কৰে; আৰু
সেই দিমা খেতিত চাহ কৰিবলৈ, নাইবা
নাঙ্গলৰ ফাল খুআবলৈ, জুঁজলি নজাবলৈ,
কোৰ ধৰিবলৈ, নাইবা কাচি কুটাৰৰ কাৰনে
কমাকৰ ঘৰলৈকে বা আন কিবা সৰু কৰম
কৰিবলৈ কলৈকো নে জাই; অকল খৃষ্টিয়ান
ভাইবিলাকে নৈতে ইহুৱক ভজিবলৈ এপৰ
মান বেলিৰ বাট গৈ, আৰুও সেই বাটেই
আপোনাৰ ঘৰলৈ উভতি আহে। যদি সেই
দিনা খেতিৰ মাটি বেয়া হই, নাইবা আন
কিবা হানিএই হই, তেও ইহুৱৰ আগত
উলংঘা ন কৰি ইহুৱক সাখ্যাতকৈ মানি
তৌওৰ সকলো কৰম কৰে। লোকক দেখু-
আবলৈ কিবা কপটেৰে কৰম কৰে, তেনে
ন হই; কিয়নো সেই ৰূপে ভাল বেৰহাৰ
ন কৰি, বা বিম্ৰাম বাৰক পালন ন কৰিলে,
তাক বেয়া বুলিবলৈ কোনো খৃষ্টিয়ান লোক
তাৰ ওচৰত নাই দিছিল; এই কাৰনে সি
এজন ইহুবলৈ ভই কৰোঁতা লোক আছিল,
ইয়াক নিচৰে জনা হ'ল। আৰু তাৰ মুখৰ
পৰা এনেহে প্ৰাৰ্থনা ওলাই, লোকে সুন্য
মাত্ৰকে ই একান্ত ভক্তিৰে সত্য প্ৰাৰ্থনা হই
বুলি বুজিব পাৰে।

অনুমান তাৰ বয়স ৩৫ বা ৩৬ বছৰৰ
সময়ত নদিলৰ ভিতৰত তাৰ কিবা ৰোগ
এটা হৈছিল, তাক কোনো বেজৈ চিক কৰিব
নোআবিলে; কিন্তু সেই ৰোগতো তিনি
চানি কচলৈকে সকলো কৰম কৰিব পৰা
হৈ আছিল। পাচ লাহে লাহে বল হানি

হলত মমৰ ভিতৰত চইতানে আহি এটা বৰ
পৰিখা এই ৰূপে কৰিছিল; তুমি জাক ভজি-
চা, তৌওক তিয়াগ কৰা, কিয়নো এতে দিন
হ'ল, তৌওৰ নামে একান্ত প্ৰাৰ্থনা কৰি থকা-
তো তৌও তোমাক ভাল কৰিব নোআবি-
লে। বৰ আচৰিত! সেই সময়তে তাৰ
লগৰ এটা লোক আহি কলে, কিয় তুমি
এই ৰোগত মৰিবলৈ ধৰিচা! অমুক ঠাইতে
এটা ভুতৰ বেজ আছে, তৌওৰ ওচৰলৈ
জোআ, জি ৰূপে হেজাৰ হেজাৰ লোকৰ
ৰোগ ভাল কৰিচে, তোমাবো ৰোগ ভাল
কৰিব। সি বুলিলে, তাক মই কোনো ৰূপে
কৰিব নোআবোঁ; যদি মোৰ এই ৰোগতে
মৰন হই, তেও ভই ন কৰোঁ; কিয়নো
মই জি জনক আনুই কৰিচোঁ, তৌও প্ৰধান
বেজ; তৌওৰ যদি ইচা হই, এতিয়াই ভাল
কৰিব পাৰে, যদি ইচা ন কৰেহে, তেন্তে
মাৰি স্বৰগত আপোনাৰ ওচৰলৈ নিব।
ভুতবিলাক ইহুৱ ন হই, অকল চইতানৰ
বন্দি; মই জানিচোঁ, অকল যিচু খৃষ্টে মোৰ
পাপৰ পৰা মোক ৰখা কৰিচে; তৌওৰ
বাহিৰে কাৰো ওচৰলৈ মই নে জাঁও, তৌওক
মই পাইচোঁ, অকল তৌওৰ ওচৰতে থাকিম।
জৈতিয়া নৰিয়া টান হ'ল, তেজিয়া সি আ-
পোনাৰ বৰ পুতেকক ধৰম সান্ন পাইবলৈ
আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আগত কৰিলে। আৰু
মৰনৰ দুই তিনি দিনৰ আগত আপোনাৰ
তিৰোতাক মাতি বুলিলে, তুমি মোৰ এম
এবা, মোৰ কাৰনে মনত দুখ ন কৰিবা,
সকলোকে ইহুৱত মোধাই দিয়া; মোৰ একো
ভই নাই, মনত সন্তোষ পাই আচোঁ; তো-
মাৰ আৰু লৰাবিলাকৰ পুতিপাল ইহুৱে
কৰিব। এনে অনেক কথা আপোনাৰ মৰনৰ
কালত কলে; তাৰ সবহকৈ মনত পৰা নাই;
আৰু জি পত্ৰত তাৰ মৰনৰ কথা লিখিছিল,
সেয়ে হ'বাল।

সেই জনে প্ৰভুৰ পৰত অমূলকৈ গিৰে
থাকি, ইলুৱাজি ১৮৪৬ ম'ৰ ১১ আগষ্টত
প্ৰভুত মহা নয়ন কৰিলে। ই. হ. ব.

কিৰ্ণিনৰ পটভূমি !

The Miser.

এটা কিৰ্ণিন ধনবন্ত মানুহে বাপেকৰ কালৰ অনেক ধন পাই, সেই ধনৰ লগত আৰু নবহকৈ ধন গোটাম বুলি, খেতি কৰি তাৰ উত্পাদন ধান, মাহ, আৰু সব্বিন্নহ, কুঁহিয়াৰ, তামোল, পাৰ, এই সকল বেচি, অনিয়মেৰে বেপাৰ কৰিও অনেক ধন পালে; আৰু মন বাৰ্হি জোআত ক্ৰমেৰে খেতিও নবহকৈ কৰিলে। তাৰ উত্পাদন নবহ হ'লত সি আগতকৈও কিৰ্ণিন হ'ল; খেতিৰ বস্তু খুজিলে কাকো একো নি দিও, আৰু আপুনিও সব্বিলত খোজাত দুখ দিব ধৰিলে; দিন মুৰি এসাঁজ মাধোন খাই, এই ৰূপে কষ্ট কৰি অনেক ধন মাটিলে। পাচে বুৰা হৈ ধন আৰ্জিৰ নোআৰা হ'লত সেই আগৰ থকা সকলো নবহ ধন পাট নাদ এটা কৰি তাতে সুমাই পুতি ধলে। পাচে সি নিভৌ নিভৌ সেই ধন পোতা চাই চাই চাই, মোৰ এতক ধন আচে বুলি অহঙ্কাৰ কৰি মন ভুট্ট হৈ থাকে। পৰে এক দুক্ট চোৰে তাত ধন থকা গম পাই, লগৰ চোৰ মাতি লগ লৈ আহি, বাতি সেই ধন আটাই-বোৰ খানি নিলে। পাচ দিনা পুয়া গৰা-কিএ সেই ধনৰ চাই চাই ধন নিয়া দেখি মনত বৰ দুখ পাই চাঁচ কৰে, মাটিত পৰি কান্দি কান্দি বৰ লোকেৰে বলিয়া জেন হৈ থকাত তাৰ মতিৰ মানুহ জাহি বুজনি দি অলপ হস্ত কৰি ধলে। তেও সি আকণ্ড সেই ধনৰ লোকেৰে নে খাই কান্দি কান্দি থকাত মৰিৰ লগা হ'ল। পাচে গাঁৱৰ গিয়ানি ত্ৰিধ লোক এজন আহি কলেহি, বোলে, তুমি কিয় লোক কৰি কৰি কান্দি থাকা! সেই ধনেৰে নো তুমি কি কৰিছিল! পোতা ধনৰ ওপৰৰ চাইত, ইয়াতে ধন আচে বুলি চাই মাধোন আছিল; এয়ে-ৰে এতিয়াও ইয়াতে ধন আচে বুলি, এই ডোখৰ চাইকে আগৰ দৰে চাই মন ভুট্ট কৰি থাকিবা।

জি মানুহে এই ৰূপে অনিয়মেৰে ধন আৰ্জি, আৰু কিৰ্ণিনালৈক ধন থাওৱা কৰি পুতি ধৰি, সেই মানুহৰ আৰু ধন নাই কিয়া দৰিদ্ৰেৰে একো ভিন নাই।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৭ ।

Dihing's Raja—War with the Kacharis.

লাকনি ব্লেকটিঙা (৩৫) মকত কুৱাইমুখ নৰা বজা আহি বৰ দেৱলিয়াৰ গাঁৱত আমাৰ লোকক বন ধৰিলেহি; দেও ঘৰৰ ভিনটো মানুহ মাৰিলে, প্লাইলুম নামে হাতি এটা লৈ গ'ল। পাচে কাচেনমুন বৰ গোহাঁয়ে এই কথা বজা দেৱলৈ জনাই পঠালে। পাচ বজা দেৱে এই কথা সুনি, ধাওমুখ চেনবুখ, ত্যাওচুখলুখ কুখৰিন কখচেঙ্গ, এই তিনিক এহেজাৰ মানুহ দি পঠালে; বজা দেৱে পাচত গৈ কৰমত একে চাই হ'লগৈ; কুৱাই-মুখে হাতিএৰে আহি বন ধৰিলেহি। ধাও-মুখ থামজাখ, কাতক পাকতুখাম, এই দুয়ে কুৱাইমুখৰ লগত থেম ধৰিলেহি। আমাৰ লাহচুকে আগ বাৰি গৈ, কুৱাইমুখলৈ জা-টি মাৰিলে, তাৰ পিঠিত লাগি জাতি পৰিল; আমাৰ লাহচুকে কাটিলে। ত্যাজিচ, লা-চামৰাক, লাচামজাই, এই তিনি বাপেক পু-তেকে ভেঁটি ধৰি ঘোঁৰা খুঁচি মাৰিলে। এই মানে কুৱাইমুখ নৰা বজা জুখ এৰি আমাৰ চুখকা দিহিজিয়া বজা দেৱলৈ ফুচেনতৌ কটকি পঠাই পুৰ্ণনা কৰিলে, বোলে, মোৰ ভনি নাখামভেঙ্গকো দিম, ঘোঁৰা দুটাও দিম। এই বুলি নৰা কটকি পঠালে; পাচে নৰা আহি এই ৰূপে জনালতহি বজা দেৱে চৌখাম কৰি সোপাই নৰাক বিদাই দিলে। নৰা গৈ তাৰ বজাত কলতগৈ, পাচে নৰা বজা ভনিএক নাখামভেঙ্গক, ঘোঁৰা দুটাই মৈতে চুখকা দিহিজিয়া বজা দেৱলৈ ফুচেন-তৌ, ফুনমুখ, এই দুইক কটকি হাতত দি পঠালে। লাকনি কাতমুত মকত ফুনমুখ, ফুচেনতৌ, এই দুই কটকি জাহি কন্যাকে ঘোঁৰাকে দি বজা দেৱক লেৱা কৰিলেহি।

পাচে বজা দেৱে দিলে কুৱইমুং নৰা বজা-
লৈ নাংখামপট নামে কৰা এজন, দস্তাল
হাতি ২ টা, কপৰ চুলাৰে জাপি ২ টা ।
পাচে বজা দেৱে আহাৰৰ দিনত দিহিঙ্গলৈ
আহি লাক্‌নি খুতচান (৩৮) মকত ত্যাও-
চুংলুং কুংবিন, কংচেনক থাওমুংমুংতাই
নাম দি সকলোৰো আগত বহিব দিলে; ভাতত
এই ঘৰ মিৰি । থাওমুং বানমুজক কেওথুন
থাওমুংক্কাং নাম দি দিহিঙ্গিয়া বৰ গোহাঁই
পাতি দিহিঙ্গতে ধলে । চেংপিমক, চুং-
কংবিনক, এই দুইক সমে দিলে, ত্যাগেত
খামপিনক বানলুং নাম দিলে । আহোনিৰ
সেম পথত বজা দেও বাপেক পুতেক দুয়ে
কচাৰিক জুখ কৰিবলৈ গল । থাওমুংচেন-
বং, থাওমুং ক্কাংখাম, এই দুইক আগ
কৰি পঠালে; পাচে নামতি নদিএ উজাই
গৈ কচাৰিৰ বৰ দুজাৰ পালেগৈ । থাওমুং
মুংতাও, থাওমুং মুংক্কাং, এই দুইক পা-
নি ঘাটে গৈ বেৰিব দিলে; কচাৰিৰ ইটাৰ
গবৰ কাখৰত গৰ বান্ধিব দিলে । পাচে
সমস্তে গৈ গৰ বান্ধি এটাই বজা দেও বা-
পেক পুতেকক আগ বাহি নিলেহি । পাচে
বজা দেৱে গৈ মৰজিত বলগৈ । চুলেং
চাৰিঙ্গিয়া গোহাঁই দেৱে, চুংখুং মক জনা
গোহাঁয়ে, চুংমুং, কিংলুং, এই চাৰিএ
দেৱৰ গাঁও পালেহি । বজা দেৱে মৰজিৰ
পৰা ধনসিৰিএ ভটিয়াই বৰ নদিএ উজাই
সকলোএ দেৱৰ গাঁৱতে এটাই হল । চুলেং
চাৰিং বজাও, চুংখুং মক গোহাঁয়ে, এওৰে
পুতেক ত্যাওচাওনায়ে, এই তিনিএ নাৱে
উজাই আহি এটাই হল । পাচে বজা দেৱে
সেই চাইতে নাও এৰি কচাৰিক জুখ কৰিব-
লৈ গল । থাওমুংক্কাং প্লাইখুং হাতিত
উঠি আগ হল; থাওমুংচেনবং মাখুদি
হাতিত উঠি পানি কাখৰে গল; থাও মুং-
খেনডো প্লাইলিক হাতিত উঠি গল; ত্যাও-
চুংলুং, কিংলুং, এই দুয়ে হাতিত উঠি
পানি কাখৰে গল । বজা দেৱৰ দুই পুতেক
পানি বাটে বজাৰ লগতে গৈ টেমাৰাৰি

পাইগৈ অকুৰাজ পালেগৈ । বাতি পুজা
আগৰ কাঠকটিয়া গাঁও পালেগৈ; কচাৰিএ
আহি বাটতে খেদি ধৰিলেহি । তাতে আ-
মাৰ খুনভাইৰ পুতেক পৰিল, মানুহো দু
কুৰি মান পৰিল; থাওমুং ক্কাংখামৰ গাত
কাঁৰ লাগি হহকি আহিল । পাচে কচাৰিএ
জুখ কৰি আহি আগৰ কাঠকটিয়া গাঁও
পালেহি; থাওমুং মুংক্কাং, থাওমুং চেন-
বং, থাওমুং ক্কাংখাম, এই তিনিএ জুখ
ধৰিলেগৈ । কচাৰিএ জুখত বিস্তৰ কাঁৰ মাৰি-
লে, আমাৰ প্লাইখাং হাতিৰ চেন্ত কাঁৰ
বিস্তৰ লাগিল । থাওমুং মুংতায়ে বাঁও
ফালে বেৰি ধৰিলে, পাচে সকলো কচাৰি
ভাগি গল, কিছু কচাৰি পৰিল । জুখৰ
চাইতে ভাঙ্গহিয়া সকলক ঠৈ বজা দেও প্লাই-
বিন হাতিত উঠি দেৱৰ গাঁৱলৈ আহিল ।
গোহাঁই দেও সকলে নাৱে উজাই বজা দেৱৰ
লগ ললেহি । পাচে বজা দেও গোহাঁই দেও
সকলে দেৱৰ গাঁৱত এহাতি থাকি নাৱে ভটি-
য়াই গল । ত্যাওচুংলুং কিংলুংৰ গবৰ
কাখৰত কচাৰিএ আহি গৰ দি বলহি ।
পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি থাওমুংতাই,
থাওমুং চেনক, এই দুইক নৌ ফালে পাঁচি-
লে; থাওমুং ক্কাংখাম, থাওমুং মুংক্কাং,
এই দুইক বাঁও ফালে পাঁচিলে । পাচে সম-
স্তো লোকে দুই বাটে গৈ মৰজিৰ দেও ঘৰত
বেৰি ধৰিলেগৈ । এনেতে কচাৰিৰ ডেকা
বজাই নৌৰাত উঠি ভাগি পলাই গল;
কচাৰিৰ মানুহ পৰিল এহেজাৰ সাত ন ।
পাচে আমাৰ লোক জন সহিতে বজা দেও
বাপেক পুতেক দুই উজাই আহি নগৰ পা-
লেহি । পাচে বজা দেৱে সকলোকো বঁটা
বহন দিলে ।

অনেক দেশৰ সম্বাদ।

Journal of Events.

নামজাক নৈৰ ওচৰত থকা ন পুখুৰিৰ চকত কেতবোৰ ডাকৰ সাপে প্ৰায় দুই বছৰৰ পৰা দামুৰি আৰু গাহৰি পোআলি আদি খাই থকাত তাকে গাঁৱলিয়াবোৰে বুজ পাই ধৰি মাৰিবৰ নিমিত্তে অনেক দিন ভ্ৰতন কৰি থকাত তাৰে বৰ পানি মৰলি সাপ এটা গাঁতৰ ভিতৰত পাই এখা মৰাকৈ ধৰি বান্ধি চাৰি মানুহে সান্ধিকৈ ২৩ জানুআৰিত জিলালৈ আনিলে। সাপটো দিঘলে ১০ হাত, বেৰে এহাত চই আদুল আছে।

আক্ৰামি নগৰ বন কৰি এটালত সেনা সেনাপতি সকলো ভিগাপুৰলৈ উভতি আহিল। সেম জুখত আক্ৰামিএ সাহ পাই। আমি বন কৰিবলৈ এনা কৰি বাট চাই আচোঁ; কল্লানি আৰু মনিপুৰিয়াই অনেক বেলি আমাৰ গাঁৱলৈ আহিছে, কিন্তু জুখ ন কৰে, এতিয়া জুখ কৰোক, ইয়াকে বুজি বাজা পচালত সীজুত সেনাপতিএ বৰ টোপেৰে গৈ মিহতক গুলিয়ালে। এডাৰ দুডাৰ বেলি নিহঁতে সাহ ৰূপে জুখ কৰি মিহতৰ

১০০ মান মানুহ পৰিলত আটাইবিলাক ভাগি গল। কল্লানিৰ মিত্ৰ হোআ দুজন নগা মৰিল, আৰু কুলিএ দৈতে ৬ টা মান মানুহ খুন হল; চিপাহিবিলাকৰ কোনো ন মৰিল।

এই বছৰত বঙ্গপুৰ নগৰৰ মাটি বহু মানুহে খানি আগতকৈ ৰূপ, সোন, অলঙ্কাৰ, কাঁহ, পিতল, লো, এইবিলাক বস্তু সবহকৈ ওলাইছে। প্ৰথমতে খানোঁতে সোনৰ অলঙ্কাৰ একলহ পাইছে, আৰু ১০০০ মান ৰূপ থকা একলহ। জি মানুহে ৰূপ কলহ পালে, আনবিলাকে তালৈ লবি গৈ ওপৰত পৰি ভিজিত গচক মাৰি কলহ ভান্ধি জোঁটা পুটি কৰি সকলকো কাৰ্হি নিলে। পাচে গাঁৱলিয়াবিলাকে এই বাজা পাই চাৰিও কালৰ পৰা আহি এহেজাৰ মান মানুহে খানিছে। এই দৰে গৰগাঁৱতো এমখাই গৈ খানি কুৰি কাঁহি দুটাৰ বাহিৰে একো নে পাই উভতি আহিল।

আমেৰিকা দেশলৈ নিবৰ নিমিত্তে একজন চহকি মানুহে লক্ষ্য দিপত কুৰি অনেক হাতি

କିମି କାହାଳୁ ହୁଳି କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ୧୮ ଡାକି-
ଅଉ ଗାମ ନଗରର ପର୍ବୀ କାହାଳୁ ଯେଲି ଗମ ।

वज्रपुत्र विनायक मेवककावि २७ अविशत
१११ वज्रात कुईकेप गज ।

কলিকতা মগবত ২ জানুআৰি তাৰিখত বহুত অৰ্ণাট পানি মিল বেচা বহুত নকচ নামে একজন ডেকা আমেৰিকান মানুহ আ-
পোনাৰ কোয়া খাটত মাৰি ধোআ পালে ।
তাৰ গাত ১৫। ১৬ দাঁৰ খোচৰ চিন আছিল ।
কাল ক্ৰমে ৪ জন আমেৰিকান তাহাঙ্কিক
মানুহে ধনৰ চমুক চুবকৈ নিবলৈ বিচাৰি,
সেই মানুহে এঁটাহ পাৰে বুলি বধ কৰিলে,
এই কৰা মগবত কোয়া কুই কৰিলে । পাচে
সেই ৪ জন মানুহ ধৰা হৈ বিচাৰ কৰ্ত্তাৰ
আগলৈ অনা হৈছিল; তাত লোধ পোচ
কৰাত বেছি নামে মিৰিলাকৰ মাজত জি
জন ডেকা মানুহে নকচ চাহাবক বধ কৰিলে,
তাক ফাঁচি দিবলৈ আগ্য কৰিলে । তাক
খেয়া কৰি জনম ফাটক দিবলৈ পাদুৰি
বোআজ চাহাব আদি ১৭০০ ইন্দ্ৰবাজি আৰু
হিন্দু লোকে আৰ্চি লিখি নিবেদন কৰিলে,
কিন্তু বিচাৰ কৰ্ত্তাবিলাকে তাক কৰিবলৈ
উচিত নে দেখিলে । পাচে ৩০ জানুআৰি
তাৰিখত হেছাৰ হেছাৰ লোক গোট খাই
চাই ধাকোতে সেই বধ কৰাটক পুান দঙ
কৰা হল ।

হানাদে নগরত ২০ নবেম্বরত হতুন মা-
য়ে এছন চাহারক কোজা কটাবিরে যোঁচাত
এয়া মদা পালে । দিন চাহরকোল জিহাই
শাকি কিছু নস্তু ইহ পাচে মহিল ; বধ কদা-
বোন শবা ন পহিল ।

জৈদিনিপুৰ মন্দিৰত থকা এখন ব্ৰাহ্মণে
সি পুৰাত্ন ভিত্তিৰ দৰে কালি দেৱিৰ আগত
মন্দিৰ দিবে। পাচ লোক সেই কথা
তু পোহাত সি ধন পহিল, তাক তাক
দিগৰ কৰ্ত্তাৰ আগলৈ নিবলৈ তাক লোৱা
পোৱা কৰি মানুহ বধিৰ পুগান পাই, পান
দত্ত ভাণ্ডা দিলে।

ইংলণ্ড দেশত থকা খ্রীষ্ট উইল্‌চন নামে
সংস্কৃত বৰ পণ্ডিত এজনে বিগ বেদ ভাষা
ইজৰাফি ভাষাৰে চাপি দেশত চলাইচে।

বর্নিও দিপৰ চাৰোজাক দেশপ্ৰিকাৰ কোৰ
জেন্ঠ ক্লক চাহাবে মহা বানিৰ আগ্যা পাৰ্ই
চিয়াম অৰ্থাত্ জিউতৰ দেগৰ বজাই নৈতে
বেহা বেপাৰ কৰা জাহাজৰ নিৰ্বন্ধ কৰিবন
নিমিতে বান্ধক বান্ধ নগৰলৈ গল । কিন্তু
চিয়াম দেগৰ বজা বান্ধ মন্ত্ৰি আদি কৰি
মান্তি ন হৈ নিৰ্বন্ধ ন কৰিলে । পাচত চা-
ৰোজাক দেশপ্ৰিকাৰ গলত চিয়ামৰ বজাই
সংসই কৰি, ইজহাজি জাহাজ আহি বন
কৰে বুলি, ত্ৰিমূলি জোন্ধা লোহাৰ অনেক
অৰুবিলাক জাহাজৰ বাট ভেঁটিবলৈ নদিৰ
ভিতৰত পেলাই দিছে ।

মার্চ, অর্থাৎ চতুর্থ পঞ্জিকা ।

Almanac for March, 1851.

[illegible]

আৰু নোদহ

৩ বছৰ।

মোং নিৰসাগৰ, মাৰ্চ, ১৮৫১।

নম্বৰ ৩।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASSAM, MARCH, 1851.

NO. 3.

নায়াগৰা আদি নদি পতন।

Account of celebrated Cataracts.

প্ৰিথিবিৰ ওপৰত জি ওখ পৰ্বত আছে, প্ৰাই আটাইবিলাক অতি পুৰনি টান সিলৰ হই। কোনো ঠাইত মাটিৰ তলে পুৰনি সিল থাকে, কোনো মাটিৰ সিল নহয়; এই কপে ভূমি বিশ্ব বিশ্ব আছে। পৰ্বতত থকা জি পুৰনি সিল ওখ ইহঁতে, তাৰ পৰা জান আদি নদীবিলাক বৈ জাঁওতে থিয় গৰা পালে একে বেলিএ বৰ সবদেৰে হ'ব হ'বাই পৰে; আৰু বৰ বেগেৰে জোআত তলৰ

মাটি খানি কুই পাতে। এই কপে নদি থিয় গৰাৰ পৰা একে বেলিএ পৰাক নদি পতন বোলে। এনে পতন অনেক ঠাইত আছে; কিন্তু আটাইৰে মাজত নায়াগৰা পতন প্ৰধান।

সেই মহা ভয়ানক নদি পতন উত্তৰ আমেৰিকা দেশত আছে। চুপিয়ৰ, মিসিগান, হৰন, ইৰি, অন্তেৰিও, এই ৫ খন মহা নদীবোৰৰ মাজে দি জোআ জি নদিএ সেইবোৰৰ সকলো পানি নাগবলৈ মিএ, সেই নদি বৈ গৈ ইৰি আৰু অন্তেৰিওৰ মাজত

View of Niagara Falls from the American side.

১১০ হাত ওখ হোআ গৰা পাই, জঁপিও-
আ দি গোটেই এখন নদী একে কাষে বহ
সৰোৱে কুইত পৰি জাই। মানুহে কেতিয়া
তাৰ ওচৰলৈ গৈ প্ৰথমতে দেখে, ইয়াৰ মূহ
পৰাক্ৰম কেনে বৃদ্ধি কঁপি কঁপি থাকে। মে-
ঘৰ গৰমৰ দৰে তাৰ মূহা তম্বুল উঠি
এপৰ বেছিৰ বাটলৈ মূনা জাই, আৰু তাৰ
ওচৰৰ প্ৰিথিবি ঘৰ আদি সকলোএ সৈতে
দিনে ব্যাতিএ সদাই কম্পন হৈ লৰি থাকে।
বৰ বেগেৰে পৰা হেতুকে ওপৰৰ পৰা
তললৈকে গোটেই এখন পানি বতাহত লৰা
মাগৰ দৰে কেনেবে বগা হুল। আৰু তাৰ
ওপৰত কঁমলি সদাই থাকে; সুৰ্জৰ বশি
তাৎ পৰিলে দুখন বা তিনি এখন খেনু ওলাই,
দেখিবলৈকো উপমা দিব নোআকা সুন্দৰ।

সেই নদী এখন ২,২০০ হাত অৰ্দ্ধাং প্ৰাই
এৰ্দ্ধাৰ বাট বহল; জি কুণ্ডত পৰিছে, সি
কিমান দ, তাক জুখিব নোআৰি, অতি
অগাধ। ওপৰে গৰাৰ মাজ চাইত এডো-
খৰ সিলৰ মাছলি আছে, তাৰ দোআৰাই
নদী দূ পৰা হুল। সেই মাছলিৰ নাও
গোটাংলও, অৰ্দ্ধাং চাগলিৰ মাছলি পূব
পাৰে আমেৰিকাৰ সিল দেশ, পশ্চিম ফালে
কানাডা দেশ। আমেৰিকা পাৰৰ দূৰি ৭৬০
হাত বহল, কানাডা পাৰৰ ১৪০০ বহল;
সেই পাৰে গৰা কিছু চাপৰ, ১০০ হাত
মাথোন ওখ। গিৰানি লোকে গমনা কৰি,
দুই পাৰে প্ৰাই ২,৭২,০০,০০,০০০ মোন
পানি দণ্টাই পাতি পৰি গৈছে, ইয়াকে কই।

সেই নদী উত্তৰ দিশলৈ জাই। গৰা মেনু
চিৰিয়া হৈছে; বদ নো হোআত ভিতৰ ফা-
লে দেখিবলৈ কলা আৰু বৰ ভয়ঙ্কৰ। গৰা
বৰ আভনিয়া হোআ হেতুকে গৰাৰ গুৰিত
পানি ন পৰে, ৩০ হাতৰ জাঁতৰতে পৰে;
তলে দি বাট হৈ আছে, বৰ সাহিগাল মানুহ
তাৰ ভিতৰ মোহাতি জাতি; কিন্তু পানিৰ
লবদ অতি ভয়ঙ্কৰ, আৰু পানিৰ চিটকনিৰে
গৰা কাপৰ আটাই এমি ভিতি জাই।

গৰাৰ তল ফালে মোহাৰ গুনাৰে নৈৰ

ওপৰত দলহু সাজি দিছে; তাতে মানুহ,
গোৰা, বৰ সকলো পাৰ হৈ গৈ আছে। দুয়ো
ফালে বাও, আৰু জালচি ঘৰ আনক আ-
ছে; প্ৰিথিবিৰ চাতিও সিমায় পৰা তাক
চাবলৈ বৰ লোক আৰু চহকি মানুহ আহি,
দেখি বৰ বক্স পাই। তামোচা হৰৰ নিমি-
তে কেতিয়াবা দক জাহাজত বান্দৰ বা গাহ-
ৰি তুলি গৰাৰ ওপৰ ফালে পানিত মেলি
দিএ, পাচে তাৰ কি হই, তাক দেখিবলৈ
চাই থাকে। কিন্তু মানুহ বা পহু, জি প্ৰাৰি
তাৰ কুইত পৰে, সি কেতিয়াও জিয়াই নো-
লাই। কোনো কালে সেই নদিত নাৱেৰে
জোআ মানুহে আশাৰদানে গৰাৰ ওপৰে
গৈ ওচৰলৈ চাপি, প্ৰথমতে অলপ মৌত
পাই, ক্ৰমে বৰ বেগত পৰি কামৰলৈ নাও
নিৰ নোআৰি কাঁৰ মৰা দি পৰি গৈ তললৈ
সোমাই মৰি জাই, আৰু নাও এখন হেজাৰ
ডোখৰ হৈ জাই।

জাৰ কালি সেই নদী বৰাকেনে ঢকা হৈ
জাই; কিন্তু পতনৰ ওচৰত বেগে জোআৰ
কাৰনে সদাই মুকলি, পানি সিল হৈ গোট
খাব নোআৰে। এনে জাৰ সময়ত হেজাৰ
হেজাৰ বনৰিয়া পাতি হাঁহ তাতে গোট
খাই গৰাৰ ওপৰে পানিত পৰে, পাচে
মৌতত ভটিয়াই গৰাৰ ওচৰ পালে উৰা
মাৰি আগৰ চাইলৈ উতৰি গৈ আকণ্ড পা-
নিত পৰে; এই ৰূপে দিনটো অহা জোআ
কৰি থাকে।

অন্তুৰিও সৰোবৰৰ পৰা গৰা ১৪ মাইল
জাঁতৰ; পানিএ খহাই গৰা ক্ৰমে উছাই
গৈছে; আৰু ২১ মাইল খহাই নিলে, ইৰি
মহা সৰোবৰ পোআত তাৰ সকলো পানি
গৰা ডাঙি বৈ জাব। অন্তুৰিও সৰোবৰতকৈ
ইৰি সৰোবৰ ২২২ হাত ওখ হৈছে।

আন দেশৰ নদীৰ ইয়াতকৈও ওপ গৰা
আছে, কিন্তু এইমান মৰহু পানি নে জাই।
কুইবেক নগৰৰ ওচৰত মন্তুমবেঞ্চি নদী পতন
১৪৬ হাত ওখ হই, দেখিবলৈ সুন্দৰ;
তাৰ নকচা মৌ ফালে ওপৰত লিখা আছে।

দক্ষিণ আমেৰিকা-

কানাডা হৈছে একো এলাকা।
মাত্ৰ ৪০০ হাত ওখ
এখন নদী পতন আ-
ছে। সেই নদীৰ নাম
কলুজা; সাগৰতকৈ ৬-
০০০ হাত ওখ হো-
তা বগটা নামে এখন
বৰ ভৈয়ামৰ মাছে
দি জাই। তাৰ কিছু

আতৰত চমাপাৰ
নদীৰ ওপৰে ইক-
নগ্ৰা নামে দুখন
মিলৰ মাচকা আছে;
সাবাহে সন্ধ্যা নাই,
দুখিৰে পৰা ভোম
আছে। ওপৰৰ মা-
চকাটো ২১৬ হাত
ওখ, বহল ২৭ হাত
সুন্দৰ কপে যেন ভি-

দেখ বিদেশে নদী পতন, আৰু গৰাৰ ওখ
বহল কিমান হাত, তাৰ লিখা।

দেশ	নদীৰ নাম	বহল	গৰাৰ উম্মিত
আমেৰিকা	নায়াগৰা	২,২০০	১১০
কানাডা	মন্তুমৰেকি	৩৩	১৪৬
"	চৌদিএৰ		৬৬
ইলিনই	মিচিচিপি	৪৬৬	২৭
মিস্সিচুপি	মিচিচিপি	৬৬৬	৫৮
নুজৰ্চি	পাচেইক	৮০	৪৭
নুজৰ্ক	মৌহক		৪০
ভৰ্জিয়া	টকৌ	১৪	১২৫
কলম্বিয়া	বোগোটা		৪০০
লাপ্লাণ্ড	বিক্সলাভিন	১৭০০	২৬৬
চাকচেন	বাইন	৩০০	৪৭
ইতালি	অকৌ		১৬০০
"	এবাক্সন		৮০০
"	এবলিনো		২০০
"	আনিও		৬৬
মিচৰ	নাইল		২৭

বিয়া তাকান হৈছে। তাৰ ওচৰত আন মা-
চকা আছে, দি অলপ চাপৰ। সেই মাচকা
তলত বৰ অগাধ একো মূপাৰ খাল আছে;
কেচা আদি কৰি এক্সিত কৰা এনে হেঁচাৰ
হেঁচাৰ চলাই তাতে উৰি থাকে; সেই অগাধ
খালত নদী পৰে, পাচে মৰাকি ভাটি কাল
ওলাইগৈ। তাৰ নকচা তলত লিখা আছে।

আমেৰিকা দেশৰ মৰোবৰৰ জোখ।

মৰোবৰৰ নাম	বৰ্গ মাইল কিমান ভাৰ	কিমান হাত ন	সাগৰতকৈ কিমান ওখ
চুপিবিয়ৰ	২২,০০০	৬০০	৪১৬
মিস্সিগান	২৪,০০০	৭২৭	৩২০
ছবন	২০,০০০	৭২৮	৩২০
ইবি	২,৬০০	৫৬	৩৭৭
অক্টোবিও	৫,৩০০	৩৩৩	১৫৫

মৰোবৰৰ খলা বহু কৰ্ম কৰাত মজলি
ন ইয়াত লিখা হৈছে। ছবন মৰোবৰৰ
এক চাইত ১২০০ হাত ন হৈছে।
চুপিবিয়ৰ মৰোবৰত জি অনেক বিধ মাচ
আছে, ছবন মৰোবৰত তাতকৈ আটাই ভা-
তৰ মাচ বেলেগ, সেই অতি আচৰিত।

কলিকতাব স্থিতিবৃত্তি !

Description of Calcutta.

কোনো কোনো ভদ্র লোকের অভিলাস আমি
কলিকতাব গুন! গুন পড়ায় বখানি;
চহরব গুন ভদ্র অতু কেবা করে,
প্রচার করিতে গুন মাসেক না পারে।
জদ্যপি কহিলো পড়ায় কলিকাতা ভবি
আমি বোমবে বহি আটো মোট মোট করি
সকল নব গঙ্গা মধ্যে চহর প্রকাশে,
ভাবিলি গঙ্গা মাই বহে জল কালে;
পকপাক সুনি আটো সকল চহরব,
প্রবল হইয়া ভাত পালো বর ভব।
দিগে প্রস্তুত চহরব চাৰি কোল প্রাই,
কথাকর লোকে মাত্র তার অতু পাই;
মেলা নগর ইটা খেলাই বাজিছে প্রবন্ধে,
স্বর্ণ বোধ হই তাহা প্রবেশ হইতে।
স্বর্ণি আকৃতি হেতু চহর নাম দুজি,
সেই ধানে লোক ফেলাই বাস্য মে পাই খুজি
পথ বিচাৰিয়া মে পাই খেদ করে বর,
কোনো লোকে মাঝে বুনি মনে করে ভব
কাহা গেল করি কবে, সুন! নব জন,
কিনাবান সন্তিয়া বহে পদ বিচক্ষান।

পথ কেবোজা লোকের খেদ।

হাট হাট, কিনে কপাল মোবে,
পাৰিলো বিপদ পোষে,

কোন বিধি পথ উপদেশে!

অন্ধকারে ভায় রাই,

গাভির ভলত জাৰি,

বিপত্তি মিলিব বর সেলে।

হাট হাট আশা বাস্য,

মে পাও কোনো ফলে দিলে,

কোন বিধি চিনাই এক মোকে?

পথ কহি কোথা মাই,

মুখে মাত্র টাঙ্গোয় লৈ,

কুটি গোট মাঝে মোর কান্দে।

মে পাও নিবাসন পথ,

দুঃখ কল আনুগাচ,

কোন বিধি দিলেক উপাই?

গাভে ধকা হলে পাইচা,

সুখি চালোকেজেন বাস্য,

কবি বিদ্যা গালি গালাহ গাট।

এই রূপ কোনো লোক হইয়া কাতব,

কাহো কালে বহে বহি মনে করি ভব;

পুহাইলে নজনি জদি দিলে দিলে জাই,

বাট পথ সুখি জাই গালা গালি খাই;

কত কত সুখি পাচে বান্ধান পাই,

বিধি দিলে স্বর্ণ জেন হাততে পেলাই।

আত পাবে কহো! সুন! চহর বেরকা,

হেজুলিয়া ইটা সাক্তি আচে সব বাস্য;

গাভির গঙ্গালে তাহা ধুলা প্রাই হই,

হিমালয়ব্ হিমে জেন অন্ধকাহমই;

সেই ধুলা অনুমানে জোজন উর্ধে জাই,

ডক বিখ দেখি জেন অগ্নি দাহ প্রাই।

সন্তাই দিন আন্তে ধুলা গো গাভিতে তুলি,

গবর্নমেণ্টে হুকুম দিএ পকি বাস্য বুনি;

হেন সিখা মনে ধবি নকর লোকে জাই,

প্রবন্ধ করিয়া সব ইটা বদলাই।

পূর্ব পূর্ব সেই রূপে পথ জুগুত হই,

দুই কিনাবে কলব জন্তে গঙ্গা জল বই;

জেন সিন্দুরব আলি তৈলোব লিপাই,

বুজি জল পবি আলি সেই রূপে হই।

টকা সাস্য, বস্তু মর্গ, চহর বিচক্ষান,

বিচাৰিলে সকল দ্রব্য পাই তেতিখান।

অনেক বিচিত্র দ্রব্য তাতে পোজা হই,

বলতি কবিচে লাক্স আপুনি মিচই।

সব দেশের লোক মাত্র তাতে পোজা জাই,

নদি নদব জল জেন সুসুদে বহই;

গুন গুন করে জেন গজেন মেঘব,

সেই রূপে দিবা বাজি মদ অনুসাব।

জাদুত ভাগ্যে আনক আচে সেই চহরে,

কলিকতাক নিম্না করে কে চেলা পামদ।

দিনে দিনে দুই সত লোক ভিত্তি হই,

গনিবাব সাধ্য নাহি কত জন্ম পাই।

জন্মত কথিয়া দিগি হই দল সত,

দিনে দিনে আমদানি লিখিতব মত।

চলিতক লোক সব কলিকতা চহরে,

পড়ায় মিচা হই জদি নিম্নদা আমাবে।

চিলিয়া হৈতে দুই মণ্ডে পটলডাঙ্গা পাই,
তাৰোতৰে মেদিকাল কলেজ দেখা জাই;
ঘৰৰ নকচা দেখি জেন দেৱৰ দেৱপুৰি,
শ্ৰিত্বা সব দেখি জেন জয়ৰ নগৰি ।
প্ৰিথিবিৰ জত জন্তু তাতে দেখা জাই,
বিধিৰ নিৰ্বন্ধ অন্ধ ঋণে ঋণে পাই ।
ইহাৰ ভাটি মথিনতে ইংৰাজি কলেজ,
বিবি চালিয়া পৰ্হে তাতে কৰিয়া সমাজ;
অপেশ্বৰি গান কৰে ইন্দু পুৰে জেন,
তৰুপ পৰ্হিচে তাত বিবি চলিগন;
সৰ্ব অন্ধে পৰিক্কাৰ দেৱৰ তকনি,
সেই ৰূপে কন্যা সব নবিন জৌবনি ।
হাই হাই, ইংৰাজিৰ কিনো কৰ্ম বিচখান,
কোন বিধি কৰি আছে চহৰ নিকপন ।
এই সব কথা মাজে লভা নাহি দিয়া,
অল্প বোধে পৱাৰ বচে কিনাবাম সত্ৰিয়া ।

কৌঞ্চলৰ অফিচৰ বৰ্নন ।

আত পৰে কহৌ মই কৌঞ্চলৰ কথা,
নাই পটন্তৰ ৰূপ তাহাৰ বেৱস্থা ।
অতি দিৰ্ঘাকাৰ ঘৰ পুত্ৰ আছে বৰ,
চৌতলা মহল সিতো নিৰ্মান ইটাৰ;
জেন গিৰি বৰ স্ত্ৰিৰ তাহাৰ উদ্ভিত,
পৰম সুন্দৰ দেখি অতি সোভাবিত ।
উক্ত ঘৰে সৰ্ব দেসৰ ভাল মন্দ হই,
কিন্তু দেৱানিৰ কৰ্ম হস্তে ন পৰাই ।
ইংৰাজিৰ বিনা আন ভানা ন চলই,
ত্ৰিচ চলিচ্ লোক তাত চকিতে থাকই;
ইংৰাজি সমাজ তাৰ বিচাৰ কৰ্তা হই,
নিমিসৰ মধ্যে তাত বিচাৰ কৰই ।
আক কহি কিবা আমি কত পাৰ পাৰ,
গবৰ্ণমেণ্টৰ ঘৰৰ কহৌ বেৱহাৰ ।
নব মল পুৰা ভূমি চৌগৰ ভিতৰ,
চতুৰ্দ্দিশে চাৰি দ্বাৰ দেখিতে সুন্দৰ;
পকি গৰৰ ওপৰে দ্বাৰ দুই কোনা,
দুই দুই সিংহ তাতে কৰিচে নিৰ্মনা;
দুই দুই দ্বাৰ পাল থাকে দ্বাৰে দ্বাৰে,
তাহাৰ প্ৰত্যপে কোনো সোমাব নোআবে ।
অতি সুসোভন পকা গ্ৰিহ ভৱঙ্কৰ,

কিচু দূৰে দেখি জেন কৈলাস সিংহ;
ইটাৰে বান্ধিচে তাক দেখিতে সুন্দৰ,
কৈলাসৰ পুত্ৰ জেন গৰ্হে সিতো ঘৰ ।
বন্ধে তন্ধে আনি জেন নিজে বিশ্বকৰ্মে
কত দিনে সিতো ঘৰ কৰিচে জতনে ।
তাত উঠি জনা জাই মনে অনুমানি,
পৰুজ বিলাসে হেৰা আহি আচো আমি;
ইতো গ্ৰিহপতি গবৰ্ণমেণ্ট বাহাদুৰ,
নবেশ্বৰ নৰোত্তম হৈ আছে প্ৰচুৰ ।

খাচ কমিল্যান অফিচ বৰ্নন ।

তাত থাকি দেখি পাচে পচিম দিশতে
সদৰ দেৱানি খাচ কমিল্যান তাতে;
ত্ৰেতলা মহল পকা ঘৰ জে উত্তম,
খাচ কমিল্যান নিজামত নৰোত্তম;
ষ্টাটি কাহ আদি কৰি তাত কিছু নাহি,
গেঁজা মাৰে জিতো লোকে তাত কৰে হাই ।
ওখ ঘৰ দেখি অতি পৰম সুন্দৰ,
অনুমাণে বুজি জেন বৈকুণ্ঠ নগৰ ।
ফাৰ্চি বিনা অন্যাখাৰ তাত ন চলই,
তাহাতে বান্ধালা মাত্ৰ জানিবা নিচই ।
সেই ঘৰৰ পচিমে বাজি ঘৰ আছে
আত পৰে কিনাবাম সত্ৰিয়া বচিচে ।

অথ বাজি ঘৰৰ বৰ্নন ।

দুতলা মহলে এক বাজি ঘৰ আছে,
মণ্ডাহৰ মধ্যে তাত বন্ধ মিলে পাচে;
ধন লুতি জত লোক পুধান আচই,
বেৰ্হিয়া বহিয়া সবে বাজিকে মেলই ।
জেই চাহাবৰ হই গুটি পৰাজই,
নিৰ্বন্ধৰ জত টকা ভেতিখানে দেই ।
আত পৰে কহৌ আমি চুপ্ৰিম কাচাৰি
গ্ৰিহৰ খোলাচা আমি কি কৰ বিচাৰি ।

অথ চুপ্ৰিম কোৰ্ট বৰ্নন ।

জতনেৰে তিন তলা সুসোভন অতি,
অনুমাণে বুজি জেন ইন্দু অশ্বাৱতি;
তাতে থাকি অষ্ট চাহাব কাচাৰি কৰই,
ধৰ্মৰাজা জেন মত পাপ বিচাৰই ।
চহৰৰ বিনা আফিল্ কদাচ ন কৰে,

মহা বানিৰ অকিচ্ তাত থাকে বৰোবৰে ;
লোক অনুমতি পাই বচিলোঁ পৰাৰ,
সংগ্ৰহ কৰিয়া আমি লিখি আচোঁ তাৰ ।
জ্বৰ দিৰ্য কৰি যদি সুজানে পহঁই,
এই কবিত্তে কদাচিত্তো নিন্দা নাহি হই ।
পৰাৰ পহঁইয়া লোকে চহৰ দেখা হই,
প্ৰবন্ধেৰে কিনাবাম সজিয়া বচই ।

অথ কিলিৰ বৰ্ণন ।

কৌঞ্চল পশ্চিমে আছে গঙ্গা সন্নিপাতে
কিলা নামে এক কৌণ্ট কঠিন চুকিতে ;
প্ৰিথিৰিৰ সম দেখি ওপৰ জিন আছে,
দূৰে থাকি নু বুজই তলে কিবা আছে ;
প্ৰবন্ধেৰে যদি তাতে চুকিবাৰে পাই,
এনুআ যবৰ বন্ধ কভো দেখা নাই ।
দুই পাশে দুই যব মধ্যে বৰ বাস্তা,
এক পাশে দেখি টোপ বৰ বৰ মোস্তা ।
একো একো যব দেখি পৰ্বত আকাৰ,
জত যব আছে তাত গনে সজি কাৰ ?
চাৰি গোট বৰ টোপ বাজ্য দ্বাৰে থাকে,
বাতি চাৰি পুহবতে চাৰি গোট ফুটে ।
কিলা মধ্যে গৌৰা আছে চাৰি সত মান,
বগা বন দেখি জেন ইংৰাজৰ চান ।
সংগ্ৰামৰ জত জন্তু তাতে বাখি আছে,
কাৰাজ কবিত্তে পুতি সূজ বাৰ দিচে ;
গৌৰাৰ কাৰাজ যদি দেখিবাৰে পাই,
সংগ্ৰাম দেখিত্তে বাৰা প্ৰয়োজন নাই ।

অথ টাকচাল বৰ্ণন ।

সুন সুন বৃষ্টিমন্ত, সবে কৰ এক চিত্ত,
টাকচাল যবৰ বেবন্ধা ।
লিতো যব দিৰ্য বৰ, উদ্ভিত আছে ভয়ঙ্কৰ,
সুনি অতি আচস্থিত কথা ।
চৌঘৰে লোহাৰ গৰ, পহৰতে বৰোবৰ,
অষ্ট জন চিপাহি থাকই ।
কদাচিত্তো কোনো লোকে চকিৰ নোআৰে তাতে,
বিদূৰেতে লোক হেঁকাবই ।
সেই যবৰ টাকচালে টাকা মাৰে জন্তু কলে,
দেখি অতি বৰ অদভুত ;

কৰি আছে বহু জন দেখা জাই কলা বৰ্ন,
কপ মোহৰ মাৰিতে বহুত ।
লোহাৰ নিকলি জৰি কলে আছে ধৰি ধৰি,
অন্তু নে পাই দেখোঁতে দেখোঁতে ।
কোথা কপ দিয়া থাকে, কোথা মোহৰ মাৰি আছে,
দেখা নে পাই কন্তৰ মধ্যতে ।
জেন বন্ধা কপৰ তোৰা কাটি দিলে তাহাৰ ওলা
সকল টকা গেৰি গেৰি পৰে ।
হস্তি জেন কপে ডৰ্চে, মোহ জেন ধাৰে বৰ্চে,
সেই মতে কলে কপ গিৰে ।
সুধিৰ চাহাৰ জনে অধিপতি সেই খানে,
টকা মোহৰ কৰে বাতি দিন ।
দিবা বাজি সম কৰি বাজে জন জন কৰি
কলৰ নাহিকে শ্ৰুতি খুন ।
সেই কলে টকা জত দিনে বাতি হই কত,
তাৰ সংখ্যা মনে ন ধৰই ।
কিন্তু মনে অনুমানি ঘটোঁ বেলাই টকা এনি
দল হেঁজাৰ মাৰিতে পাৰই ।

এ কলৰ মধ্য হৈতে সৰ্ব টকা হই,
জেন গিৰি স্তিকৰ্পৰা জল ধাৰা বই ;
গিৰ গিৰ গিৰ গিৰ সঙ্কৰ কৰিচে,
অনুমান বিধি নিজে নিৰ্মান কৰিচে ।
কল জন্তে অধি ধুঁআ জত উপজই
সেই যবৰ ভিতৰতে ক্লিষ্টতো ন বই ।
কলমধ্যে মধ্যে জাই যবৰ উপৰ ।
জন্তু বলে উঠে ধুঁআ গগন মণ্ডল ।
সত্য বিনা এ পৰাৰে অন্য কিছু নাই ।
অসত্য বচিলে কিবা লাভ পোআ জাই ;
ইহাতে কৰিয়া আমি কি কৰ বিস্তৰ ?
কিনাবাম সজিয়া কৰি টাকচাল জন্তৰ ।

গাঁও আৰু বজাৰৰ বৰ্ণন ।

কালি আটৰ পশ্চিম দিগে গ্ৰাম শিদিপুৰ,
লিখিলে বাহুল্য হই, কি কৰ বিস্তৰ ?
ধন্য ধন্য ধান লিতো লক্ষি নিজে বলে,
তাৰ মধ্যে চাপন খানা বাজাৰ প্ৰকাশে ।
তাতো কৰি প্ৰধান আছে চিলিয়া বাজাৰ,
তাহাৰ পশ্চিমে পটলডাঙ্গা নাম জাৰ ;
চাপাতলা হাট আছে তাহাৰ দখিনে,

বায় বজাৰ্ এক আচে উত্তৰ পঢ়িমে ।
তাত্ত্বিক ৰূপে আচে বৰ জে বজাৰ,
সমন নগৰ দেখি পুতাপ তাহাৰ ।
সে বজাৰে দেখি অতি পুজা লোকাৰনা,
কোন বেটা গনিবক তাতে কত সৈন্য !
সৰ বজাৰত কবি দুবা সান্তা আচে,
কিন্তু সিধা লোক গেলে ঠগ হই পাচে ;
কদৰ বুজিয়া তাত কথা টানি নেই,
ঠগি লোকে সোধে তাক হাই ডাৰি দেই ।
কোন বেটা কোন লোকৰ মাথা কাটি লই,
তত্ৰাচ তাহাৰ কিছু সন্ধান ন হই ।

চহৰ বৰ্নন ।

চহৰ চহৰ কৰ অতি বাহাদুৰ,
মেদৰ ভূবন জেন কৰিচে প্ৰচুৰ ।
বজাৰে নু ফুৰে যদি কৰিয়া বৰাই,
মাথাই কৰি সৰ দুবা দিঞ কৰি পাই ।
চহৰতে জত লোক থাকে জেই ঠাই,
নিবাসৰ চাৰি দিলে চাৰি বজাৰ পাই ।
উত্তম অধমে কৰে বৰ জে পোচাক,
জোঁতা মাত্ৰ নাহি পদে কুতা আৰু কাক ।
কোনো যদি ধন হেতু সমৰ্থ ন হই,
ধাৰ কৰি সেই বেটা পকিতে চবই ।

অধ পুখুৰিৰ বৰ্নন ।

আৰু আমি কহোঁ সূনা পুখুৰিৰ কথা,
কহিতে বিপুল লাগে তাহাৰ বেকতা ।
দিৰ্ঘ প্ৰস্তু অতি বৰ পুখুৰি বিস্তৰ,
প্ৰবন্ধেৰে ইটে বস্তা দেখিতে সুন্দৰ ।
চৌ দিলে লোহাৰে বেৰা চুকে সক্তি কাৰে,
তবাব নি দিঞ ডৰি তাণ্ড চাৰি পাৰে ;
চতুৰ্কোনে দিপ জলে বাতি সমুদাই,
দিৰ্ঘ দিৰ্ঘ বাস্তা জেন দিপ সেই প্ৰাই ;
সৰ্ব জন দেখি জেন জমুনাৰ নই,
তাতে মজ্জা পুত্ৰ মেলি কত পুসিচই ।
বাস্তাই পুখুৰিৰ দিপ বহু বহু জলে,
বাজি হৈলে সেই প্ৰদিপ পুৰুষ ৰূপে ফুলে ;
অল হৈলে সেই প্ৰদিপ ন হই নিৰ্বান,
বি জি ঠাইতে জেই জাই পাবই সন্ধান ।

অধ চহৰ সুখিয়াতি ।

ধন্য ধন্য চহৰ বাবা কল্কতা নগৰ,
লোনা জল বিনা হেৰা থাকিতে সুন্দৰ ।
গুম গুম বাজে জেন গাঁৱিৰ বঞ্চাল,
কোনো সন্ধ্য ভেদ নাই সদা কোলাহাল ।
দুম দুম দাম দাম গিৰ গিৰ কৰে,
চৈলা চৈলি লোক পৰে দেখি বঙ্গ চৰে ।
কিনো চিত্ৰ, কিনো ৰূপে, কিনো কাৰিকৰ,
জত জন্তু নিৰ্মান কৰে কল্কতা চহৰ ।
চল চল চল ভাই, কল্কতা চহৰ,
তাহা দেখি চকুৰিতি সৰে অন্তকৰ ।
কল্কতা নগৰ জেই জন দেখা নাই,
মিতিকাৰ কলচিতে আচে লুকাই ;
জেই জন দেখি আচে কল্কতা ভুবন
চকু দ্বাৰা কৰিলেক অগ্নিত ভোজন ।
অন্য পথে গলে যদি ঠগ হানি হই,
মাথা ভাঙাই গলে বাবা কিছু নাহি ভই ।
লক্ষি লক্ষিপতি কৰে চহৰে বসতি,
সেই হেতু কোনো কাৰ্জ নাহি অসক্তি ।
সংগ্ৰেপ পাবাৰ কৰি এসব ডাবিয়া,
মতি অনুসাৰে বচে কিনাৰাম সজিয়া ।

ইদলতত মাটি খানি উলিউজা কৰিয়াৰ কল পাৰ ।

কাজিকৰ জাজা, ২ আধ্য।

The Pilgrim's Progress, Chapter 2.

কাল ক্ৰমে থ্ৰিকিয়ানে সেই সৰু দুআৰৰ ওচৰ পাই, তাৰ ওপৰলৈ চাই এই কথা লিখা দেখিলে, চপৰিয়াই, তেহে তোমালৈ দুআৰ মুকলি কৰা হ'ব। তাতে সি দুআৰত বাৰে বাৰে চপৰিয়াই, এই কথা গাবলৈ ধৰিলে,

ভিতৰতে সি জন আছে,
মেলিব নে তেঁও দুআৰ!
বন্দি ব'ব অজোগ্য পাত্ৰ
দমন পাম নে অধিকাৰ?
তেন্তে প্ৰভুৰ গুন প্ৰসঙ্গা
গানকৈ তুঁতি নেৰিম আৰ।

এই কপে চপৰিয়াই থকাতে সেয়ে হিত-বাক্যক নামে এজন গম্ভিৰ মানুহ দুআৰলৈ আহি সুধিলে, দুআৰত মৰিয়াইচে কোনে? ক'ব পৰা আহিচে? আৰু কি লাগে?

থ্ৰিকিয়ান। হে আতা, ইয়াত তাৰ পো-আ এটা দৃষ্টিত পাপি মানুহ আছে। বি-

নাস নগৰৰ পৰা আহি, আগলৈ হ'ব লগা ক্ৰোধৰ পৰা উগাৰ জেন পাঁও, চিওন পৰ্ব-তলৈ জাকিলৈ ধৰিচোঁ; আৰু তালৈ বাট এই দুআৰে গলেহে হই, ইয়াকে সুনিচোঁ। মো-লৈ দুআৰ মেলিবলৈ আপোনাৰ জদি ইচা আছে, তাক জানিবলৈ মোৰ নিবেদন।

হিত-বাক্যক বোলে, সকলো মনে মোৰ এই ইচা, ইয়াকে কৈ দুআৰ মেলিলে।

থ্ৰিকিয়ান নোমোঁওতেই হিত-বাক্যক তাক হাত দি টানি নিলে; তাতে থ্ৰিকিয়ানে সুধিলে, ইয়াৰ কাৰন কি? তেতিয়া তেঁও কলে, এই দুআৰৰ কিছু আঁতৰতে বেলজিবুৰ নামে এজন সেনাপতি থকা এটা সৰুত কাৰেজ ঘৰ আছে; সি আৰু লগৰবিলাকে এই দুআৰলৈ মানুহক আহিবৰ দেখিলে, লিবিলাক নৌ নোমোঁওতেই জেন মৰিব, এই নিমিত্তে সেই কাৰেজৰ পৰা বান মাৰি থাকে। তেতিয়া থ্ৰিকিয়ানে কলে, মই আনন্দিত হৈওঁ কপি আচোঁ। এই কপে নোমালও দুআৰৰ গৰাকিএ তাত সুধিলে, ইয়ালৈ আহিবলৈ তোমাক কোনে পাঁচিলে?

থ্ৰিকিয়ান। ইয়ালৈ আহি দুআৰত চপ-ৰিয়াবলৈ উপদেশক নামে এজনে মোক পাঁচ-তে তাক কৰিলোঁ; আৰু মই কি কৰিব লগা, আপুনি জে তাক ক'ব, ইয়াকো তেঁও কৈচে।

হিত-বাক্যক। তোমাৰ আগত এখান দুআৰ মুকলি কৰা হৈচে, তাক কোনেও বন্ধ কৰিব নোআৰে।

থ্ৰিকিয়ান। মোৰ জি আপদৰ সৰুট পানোঁ, এতিয়াহে তাৰ লাভৰ আৰম্ভন পোআ হৈচোঁ।

হিত-বাক্যক। কিন্তু তুমি জে অকলেই আহিচা, ইয়াৰ কি কাৰন?

থ্ৰিকিয়ান। কাৰন, মই জেনে আপদৰ ভই দেখিলোঁ, মোৰ চুবুৰিয়াবিলাকৰ কেৰে আপোনাৰ ভেনে আপদৰ ভই নে দেখিলে।

হিত-বাক্যক। তুমি আহিবৰ কথা চুবু-ৰিয়াবিলাকে সুজ পাইছিল নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান হই, বুজিলে; মোৰ ল'ৰা তিবোতাও পুখ্ৰমতে মোক দেখি, উভতি জা-
নলৈ মাতিলে; পাচে চুবুৰিয়াৰ কোনো
কোনো লোকে থিয় হৈ চাই কান্দি কান্দি
উভতি আহি বুলি কলে; কিন্তু মই কানত
সোণা দি মোৰ বাটে আহিলোঁ।

হিত-বান্ধক। তোমাৰ মন ওভোতাৰলৈ
নিবিলাকৰ কোনোএ তোমাৰ পাচত গৈছিল
নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। দুজন গৈছিল, মইমতালি
আৰু তবল; কিন্তু মোক ওভোতাৰ নোআৰে
দেখি, মইমতালিএ নিশ্চয় কৰি গুচি গল;
তবল হলে কিছুমান আহিল।

হিত-বান্ধক। সি কি কাৰনে অন্তলৈকে
নাছিল?

খ্ৰিষ্টিয়ান। নিৰ্ভাৰসা হলদলনিলৈকে আমি
দুয়ো একে লগে আহিলোঁ হই, আৰু অকস্মি-
তে তাতে পৰিলোঁ। তেতিয়া তবল চুবুৰিয়াই
নিবসা হৈ পৰি আৰু বাট আহিবলৈ সাহ
নে পালে। পাচে হলদলনিৰ পৰা আপোনা
খবৰ কালে ওলাই সি মোত কলে, মই
ভাগি নো হোআকৈ তুমি সেই সুন্দৰ বাক
পাবা; ইয়াকে কৈ সি আপোনাৰ বাটে
মইমতালিৰ পাচলৈ গৈচে, ময়ো আপোনাৰ
বাটে এই দুআৰলৈ আহিলোঁ।

তাতে হিত-বান্ধকে কলে, হাই হাই, কে-
নে অগিয়ানি! স্বৰগৰ ঐশ্বৰ্য পাবৰ নি-
মিত্তে সি কে অলপ দুখ সঙ্কট সহিবলৈ
তাক জোগ্য মে দেখে, সেই অতুলা ঐশ্বৰ্য
তাৰ মনত এইমান অপ্ৰিয় হৈচে নে?

খ্ৰিষ্টিয়ানে বোলে, হই, তবলৰ কথাত মই
জি কলোঁ স্বৰূপ; আৰু মোৰ আপোনাৰ
সকলো কথা সত্য ৰূপে জমি লৈ কাহোঁ,
ভেঙে তবলৰো মোৰো কৰম বেলেগ ন
হই, ইয়াকে দেখা জান; সি আপোনাৰ
খবৰলৈ উভতি গৈছিল হই, কিন্তু ময়ো
সংসাৰ-গিয়ানি নামে এজন লোকৰ কথাৰে
ভুল হৈ, মৰনৰ পথত জাবলৈ বাটৰ পৰা
একলিয়া হৈ গালোঁ।

হিত-বান্ধক। অহাই, সেই জনক লগ পাল।
নে? জিবনি বিচাৰিবলৈ সি তোমাক বিধান
নিখ্যাক মহাজনৰ ওচৰলৈ পাঁচিব খোজে, হৰ
লাগে; নিহিত দুয়ো নিচেই ভাৰি কোআ;
কিন্তু তুমি তাৰ আলচ ললা নে?

খ্ৰিষ্টিয়ান। হই, জিমানলৈ সাহ থাকিল,
সেই মানলৈকে তাৰ বুদ্ধিত চলি বিধান-
নিখ্যাক মহাজনক বিচাৰি বিচাৰি তাৰ খবৰ
ওচৰত থকা জি পৰ্বত, সি মোৰ মূৰত পৰে
জেন দেখিলোঁ; এই হেতুকে আৰু জাব
নোআৰি ভাতে বলোঁ।

হিত-বান্ধক। সেই পৰ্বত অনেক লোকৰ
মিত্তাৰ কাৰন হল, আৰু পাচলৈকো হৰ;
তুমি যে তাৰ তলত গুৰি নো হোআকৈ না-
বিলা, এয়ে তোমাৰ সুভাগ্য।

খ্ৰিষ্টিয়ান। স্বৰূপ, আতা; কিন্তু মই তা-
তে সৎসংস্কেৰে চিন্তাকুল হৈ থাকোঁতে উপ-
দেশকে দৈবাত আৰু মোক লগ নো পো-
আ হলে, মোৰ কি গতি হলেইভেন, মে
জানোঁ; তেঁও ইযবৰ অনুগ্ৰহতহে মোৰ
ওচৰলৈ আহিল; সেয়ে নো হোআ হলে,
মই এই চাই কেতিয়াও নে পালোঁইভেন।
তেও আহিলোঁ, এনে অক্ষম মানুহ জি মই,
মই আপোনাৰ আগত থিয় হৈ এই দৰে
কথা কৰব জোগ্য ন হও, সেই পৰ্বতৰ তলত
মৰাৰে জোগ্য; ইয়াতে জে সোমাবলৈ পা-
লোঁ, অন, মোলৈ কেনে অনুগ্ৰহ!

হিত-বান্ধক। ইয়ালৈ আহাৰ আঠৈএ জি
কি কৰা ন হওক, তাৰ কাৰনে আমি কাকো
সোমাবলৈ বাধা ন কৰোঁ, নিহিতক কোনো
মতে বাহিৰ কৰা ন হই; এই হেতুকে
প্ৰিয় খ্ৰিষ্টিয়ান, মোৰ লগত একেবিমান
আহা, তুমি জাব লগা বাটৰ কিছু কথা সি-
কাম। আগ ফাললৈ চোআ; সেউটো চেক
পথ দেখিচা নে? সেই বাটে জাব লাগে।
ওপৰ পিত্ৰি আৰু ভবিষ্যতবিলাক, খ্ৰিষ্ট
আৰু তেঁওৰ পাঁচনিবিলাকৰ দোআৰাই তাক
কৰা হৈচে; টাঁৰ জেনে পোন, তেনে পোন
কৰি বন্ধা হৈচে; সেই বাটে তুমি জাব লগা।

তেতিয়া থিউকিয়ানে বোলে, আঁতুআ মানুহে জিহেৰে পথ হেৰুআই, এনে আঁও বাট সোঁ বাট বেঁকা বেকি নাই নে?

হিত-বাঞ্চক। আচে, ইয়াৰ পৰা অনেক বাট এফলিয়া হৈ গৈছে, কিন্তু সেইবোৰ হলে বেঁকা, আৰু বহল; ইটো নিচেই পোন আৰু ঠেক, এই চিনেৰেহে স্বৰূপ পথ জা নিবা।

তাৰ পাচে মই সমাজিকত এনে দেখিলোঁ, থিউকিয়ানে আৰু মুখিলে, বোলে, মোৰ পিঠিত জি বোজা, তাক বা আপুনি গুচাব পাৰে নে? কিয়নো তেতিয়াও তাৰ পৰা মুকলি হোআ নাই, আৰু লোকৰ উপকাৰৰ বা-হিৰে তাক কোনো ৰূপে গুচাবলৈ থিউকিয়ানৰ একো সক্তি নাই কিচিল।

তেতিয়া তেঁও কলে, তোমাৰ বোজা হলে, তুমি মুক্তি হোআৰ চাই নো পোআ মানে, তাক বৈ ধিৰ মনে সহি থাকা; কিয়নো সেই চাই পালে সি আপুনি তোমাৰ পিঠিৰ পৰা থহি পৰিব।

তেতিয়া থিউকিয়ানে কমৰ বান্ধি আত্মালৈ আপোনাক জুগুত কৰিবলৈ ধৰিলে। তাতে হিত-বাঞ্চকে কলে, বোলে, দুআৰৰ পৰা অলপ দূৰ হৈ গলে তুমি অৰ্থ-নাশকৰ ঘৰ পাবা; তেঁও তোমাক অতি উত্তম কথা দেখুআৰ। তেতিয়া থিউকিয়ানে আপোনাৰ মিতিৰ হিত-বাঞ্চকত বিদাই লোআত, ইহৰে তোমাৰ সঙ্গল কৰোক বুলি, তেঁও পঠাই দিলে।

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ৮।

Dihangia Raja—War with the Chutias.

পাচে সদিয়াত ফাচেনমু বৰ গোহাঁইক চুটিয়াই বন ধৰিলেহি, বজা দেৱে এই কথা সুনি ধাওমু কাকক বৰ গোহাঁইৰ লগত স্তৰ দিবলৈ পঠালে। পাচে চুটিয়ায়ে ধাওমু কাকক কোঁঠতে বেৰি ধৰি কাটিলে; এই কথা কাগুনৰ দিনত। বৰ গোহাঁইৰ প্লাইপন হাতিটো মাৰিলে। পাচে আমাৰ লোকে চুটিয়াক ধৰি মাৰি বৈন জিকিলে। পাচে বজা দেৱে জেঠৰ দিনত ত্যাওমু চুৰলুৰত পঠাই দিবুৰ ৰাজ্য খাব দিলে। লাকুনি কামাও সঁকত ত্যাওচুৰলুৰ কিৰলুৰত ধাওমু লুৰজন নাম দি, কামাখাম ৰাজৰ পৰা লুইতৰ আগাৰিত লিমা কৰি ৰাজ দিলে। কামৰ ধাওমু লুৰ নাম গুচাই ত্যাওলুৰ নাম দিলে। আত পাচে ভাটিৰ পৰা বৰ উজিৰ উজাই আহিল। পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চেৰলুৰত মাচে পঠালে, হননচেৰলুৰক সোঁ ফালে পঠালে, কুৰিনক চেনপিমক এই দুইক বাম ফালে পঠালে। পাচে আমাৰ সমন্তে গৈ উজিৰক জুগ ধৰিলেগৈ; উজিৰে জুধে নোআৰি হু-কি দুইলৈ গল। তাতে আমাৰ পালে ঘোঁৰা ২ কুৰি, মাৰিলে ১ কুৰি, বৰ হিলৈ পালে ১ কুৰি। পাচে সকলো সেই চাইতে থাকি চুৰলুৰহনন, কুৰিন, এই দুইক পঠাই সকলো বস্ত ৰজা দেৱলৈ দি পঠালে। পাচে ৰজা দেৱে বুলিলে, বোলে, ভইতক ভাৰিয়া পাতিবৰ সাকল হল; আৰু ধাওমু কাকক ধাওমু কতক নাম দি, ফুল বাৰিত থাকিব দিলে। ৰজা দেও বিহুনাথ-লৈ গৈ, ধাওচুৰলুৰ কামাচুৰলুৰ, ধাওমুচেনক, এই দুইক বেটাইটামনিত থাকিব দিলে-গৈ। পাচে ধাওমু কতক উজিৰক ধৰিব-লৈ পঠালে। উজিৰে এই কথা জানি ভাগি পলাল; ধাওমু কতকে উজিৰৰ ঘোঁৰা পাই আনি ৰজা দেৱক দিলেহি। পাচে ৰজা দেও উজাই আহি বুৰৈ গৰ বান্ধিলে, ধাওমু

চাৰিজনক বুৰৈ গৰত থাকিব দিলে, ধাওমু কতকক ফুলবাৰি গৰত থাকিব দিলে । পাচে বজা দেৱে ৰাজ্যে সমনিতে নগৰলৈ উজাই আহিল । লাকুনি কামুত সঁকত বজা দেও বাপেক পুতেক ৰাজ্যে সমনিতে বিশ্বনাথলৈ গৈ কলসে দি মানুহ পঠাই, বেটাইটামনিৰ পৰা ত্যাওচুংলুং কচেজক লোক জন নহিতে আহিব দিলে । পাচে বজা দেৱে ধাওমু কতকক, ধাওমু মুংক্লাম, এই দুইক ডবলিএ উজাই পঠালে, বোলে, তইতে ডবলি পাৰ হৈ গৈ, জি মানুহ পা, ধৰি আনগৈ । পাচে ইবিলাক দুয়ো গৈ জি মানুহ পালে, আনি বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি । পাচে ধাওমু কতকক নাবানপুৰতে থাকিব দিলে । পাচে বজা দেৱে নৈন্যে নহিতে উজাই আহি দিহিঙ্গ নগৰ ললেহি । চুৰুনকা তিপাম বজা, ত্যাওচুংলুং কচেচন এই দুয়ে দিখোএ উজাই নগৰলৈ আহিল । পুহৰ দিনত চুটিয়া বজা আহি কাচেনমুং বৰ গোহাঁইকে ধাওমুংবজনকে জুখ ধৰিলেহি । পাচে বজা দেৱে এই কথা সুনি চুৰুনকা তিপাম বজাকে কাচেনমুং বৰ গোহাঁইৰ লগত থাকিব দিলেগৈ; চুলেং চাৰিজ বজাক ধাওমুং বজনৰ লগত থাকিব দিলেগৈ । পাচে কাচেনমুন বৰ গোহাঁয়ে চন্দনগিৰি পৰ্বতত জুখ কৰিবলৈ বুলি নাৱৰ মাৰ বাক্তি বৈ, ধাওমুংবজনলৈ কৈ পঠালে, বোলে, সিয়ে নিবোৰো ধেমি জাঁহক । পাচে ধাওমুং বজনে জুখলৈ গৈ দুই ফইদে সদিয়া নগৰত হলগৈ । চুৰুনকা তিপাম বজা সদিয়ালৈ গৈ কাংখাম পালেগৈ । পাচে বজা দেৱে ধাওচুংলুং কচেজ আনবোৰ ডাঙ্গৰিয়া নহিতে চুটিয়া ৰাজলৈ গৈ কাংখাম পালেগৈ । পাচে বজা দেৱে ত্যাওচুংলুং, চুৰুনকা তিপাম বজা, কাচেনমুং বৰ গোহাঁই, ধাওমুং চেনবং, ধাওমুং ক্লাম, এই পাঁচক ধাওকাং পৰ্বতত জুখ কৰিব দিলেগৈ । চুলেং চাৰিজ বজাক কুণ্ডলৰ দেও ঘৰত থাকিব দিলেগৈ । পা-

চে ধাওকাং পৰ্বতৰ পৰা সকলোও চুটিয়াক জুখে জিনি বজা দেৱৰ লগ ললেহি । পুনৰ বজা দেৱে চুলেং চাৰিজ বজাক ডব দিব দিলেগৈ, সকলোকো বেৰি ধৰিব দিলেগৈ । পাচে বজা দেৱে দিখাবিএ দি বৰ গোহাঁইক পঠাই চন্দনগিৰি পৰ্বতত জুখ কৰিব দিলেগৈ, বৰ গোহাঁয়েও গৈ জুখ ধৰিলেগৈ । পাচে চুটিয়াই বিস্তৰ দিল বগবাই পঠালে; আমাৰ লোকে অস্ত্ৰ সস্ত্ৰ পেলাই বৰ মোআৰি হুকি আহিল । পাচে সকলোএ আলচ কৰি কুকুৰা চেক চোআই ভাল পাই, ধাওমুং ক্লামক পঠাই চন্দনগিৰি পৰ্বত উঠি বেৰিব দিলেগৈ । ইবোৰেও গৈ উঠি বৰ মোআৰি উলটি আহোঁতে পৰ্বতৰ নামি-বাত ধকা চুটিয়াৰ লৰা বুৰা মানুহ কিছু পাই আনিলে । চুলেং চাৰিজ বজা দেও ঘৰতে থাকিল; চুৰুনকা তিপাম বজা, কাচেজমুন বৰ গোহাঁই, ধাওমুংবজনকে, ধাওমুংক্লাম, এই চাৰিএ বজা দেৱৰ লগ ললেহি । পাচে বজা দেৱে সদিয়া নগৰ এৰি কাংখামত বলহি; তাৰো পৰা বজা দেৱে লুইতে উজাই গৈ, চুটিয়াৰ গৰ দেখি দিকালু মুখ পালেগৈ । চুলেং চাৰিজ বজা দেও ঘৰৰ পৰা বজা দেৱৰ এখোলৈ আগ বাৰ্হি আহোঁতে, লুইতৰ কোখত বেৰি ধৰি চুটিয়ায়ে কটা কটি লগালে । বজা দেও ডটিয়াই আহি কাংখামত বলহি । ধাওমুংবজন, ত্যাওচুংলুং, কাংতিংচুহন, এই তিনিক দিবাসে ডটিয়াই আহি, চুলেং চাৰিজ বজাক একআলে । পাচে চুটিয়াক কাটি মাৰি জি পালে ধৰি আনি, বজা দেৱৰ ঠাইত দিলেহি; পাচে বজা দেৱে কাচেংমুং বৰ গোহাঁইকে, ধাওমুংবজনকে, এই দুইক সিকাই বুজাই সদিয়াত বৈ আহিল; বজা দেৱে নৈন্যে নহিতে নগৰলৈ আহিল ।

লাকুনি কাপত্যেও (৪২) সঁকত বজা দেৱে চুৰুনকা তিপাম বজাকে, চুলেং চাৰিজ বজা, কে, চুহনকে, এই তিনিক পঠালে, বোলে-

ফাচেনমুৰ বৰ গোহাঁই জে সদিয়াৰ পৰা না-
হে, তইত তিনিএ আনগৈ। পাচে ইবিলাকে
গৈ সুইতৰ এই পাৰেই কাণ্‌খাম পালেগৈ;
সেই চাইতে খাওমুৰ বজনে আহি, গোহাঁই
দেও দুজনাৰ লগ ললেহি। পাচে চাৰিও,
গৈ চুটিয়াৰ বৰ দুজাৰ পালেগৈ; তাৰে
পৰা বাজা জনাই পচালে; পাচে বৰ গোহাঁ-
য়ে এই কথা সুনি, চুৰ্‌ফা গোহাঁই দেওক,
চুৰ্‌ফা গোহাঁই দেওক আহি সেৱা কৰি-
লে। পাচে চুহনে বজা দেৱৰ আগ্য কলে,
বোলে, তুমি ডটিয়াই বজা দেৱৰ চাইলৈ
জাব লাগে; তোমাৰ লিকটো ঘৰ বন্দিএ
অহা জোআ কৰে, তেও তুমি নো জোআ;
জদি বজা দেৱে এক উটি তোমাক ঘৰতে
কাটি জাব দিএ, তেতিয়া তুমি ন মৰিবা
নে! পাচে ফাচেনমুৰ বৰ গোহাঁয়ে বোলে,
বজা দেৱৰ আগ্যাবেহে জাত আটো; এতি-
য়া আগ্য কৰিচে জাম, পাচে ফাচেনমুৰ বৰ
গোহাঁইকো, খাওমুৰ বজনকো আনি সৰু-
লো আহি বজা দেওক সেৱা কৰিলেহি।

নুজিলঙ দেদি লোকৰ ঘৰৰ নকচ।

দায়া।

City.—From "Young Asam."

বসন্ত কালৰ হাতে জেনেকৈ পৃথিবিক
নানা বিধৰ ফুল আৰু কলিতৈ ঢাকে, আৰু
গ্ৰীষ্ম কালৰ দায়াত জেনেকৈ অনেক সন্ধ্যা
উতপন হই, তেনেকৈ দায়াৰ ইলো দুখৰ
নন্তান সকলৰ ওপৰত দান ঢালে।

জি মানুহে আনক দায়া কৰে, তাকো
আনে দায়া কৰিব, কিন্তু জাৰ দায়া নাই,
তাক কেৱে দায়া ন কৰে।

কলমে জেনেকৈ চাগলি পোআলিৰ কান্দ-
নত মৰম ন কৰি বধছে কৰে, তেনেকৈ
নিষ্ঠুৰ মানুহৰ বিদয়তো মানুহৰ দুখ দেখি
মৰম নে লাগে।

গোলাপ ফুলৰ পৰা নিয়ৰৰ টোপা মাটিত
পৰিলে, জেনে দেখিবলৈ সুন্দৰ, মৰমিয়াল
মানুহৰ চকুৰ পানি তাতকৈও সুন্দৰ।

দুখিয়াৰ কান্দনলৈ কলা ন হ'বা, আৰু
নিৰ্দুগিৰ দুখলৈ তোমাৰ চিত টান ন
কৰিবা।

জৈতিয়া মাউৰা লৰা তোমাৰ ওচৰলৈ
আহে, বা অনাথ বিপৰাই চকুৰ লোঞৰে
তোমাৰ সহাই আশ্ৰয় কৰে, তেতিয়া হে দা-
য়ালু মানুহ, তাৰ দুখ দেখি ক্ৰিপা কৰিবা,
আৰু জাৰ সহাই নাই, তাক বখ্যা কৰিবলৈ
তোমাৰ বাহু মেলিবা।

জৈতিয়া তুমি কোনো মানুহক বস্ত্ৰ হিন
আৰু ঘৰ নাই কিয়া হৈ জাৰত ঠুপি বাটে
জোআ দেখা, তেতিয়া তোমাৰ চিতক দান
সিল কৰা, আৰু দানদিলতাৰ পাখিৰে তাক
মুঠাৰ পৰা বখ্যা কৰা, তাৰে পৰা তোমাৰ
আশ্ৰয় জেন জিএ।

অনেক দেৱৰ সন্ধান।

Journal of Rev. Mr.

আমি দেখা দিয়া বাকী প্ৰথম প্ৰাণীকে
কোৱা দেখা নাই। কিন্তু এই মাক মাকত
ছিল। ইহঁতৰো বোকা বাকী প্ৰাণীক
কিছুকৈ সন্দেহ কৰা হৈছিল। এনে এটা বাকী
বাকীৰ মৰ আৰু চাৰি আছিল। ইহঁতৰো
জিহ্বা দিয়া, ভালুৰ নিচিনা, গোটেই গা
বগা, আৰু বৰমৰ কটকা নাই কিম্বা। তাক
চাবলৈ চাবিও কালৰ পৰা বহু মানুহ আ-
হি দেখি অতি আচৰিত হৈছে।

কোৱা মানুহে কই, কমলেশ্বৰ বৰুৱাৰ দি-
ৱসত্বে এটা বগা বাঘ পৰি জিহ্বা
বৰুৱাৰ ডেউকাৰে আঁৰিছিল।

১১ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখে সুন্দৰ বনত গৰা
পিতল নামেৰে এখন চাহাবৰ মাটি কোঠা
তে এটা মানুহে আহি বুলিলে, মোন বন্দ
গৰা এটা এতিয়াই বাঘে মিচ। এই কথা
শুনি চাহাবৰ গৈ সেই মৰা গৰা পাই, দুই
বলিয়া তিলে লৈ খাপ দি থকাতে গধুৰ
বেলাত বাঘ আহিলত চাহাবে একে বেলি-
এই দুইটা গুলি মাৰি দিলে। তেতিয়া বৰ-
কৈ গোলমালি মাৰি বাঘ পৰিল, কিন্তু এফাৰ

White Tiger standing on a rock.

কোৱাত তাৰ ওচৰলৈ আহিব মানুহ কৰি-
লে; পাচ দিনা পুৱাত গৈ বাঘ মাৰি পৰা
দেখিলে। গুলি দুটা ফুৰে কোৱাৰ জিহ্বা
নবকি গল।

কাৰুন মাৰ ২৬ তাৰিখে কোৱাটো
অফল চৈকটোৰ ওচৰত কপতিৰ চিপাহা-
ৰ পুত্ৰক বালোৱাম চিৰ কোৱাদাৰ মৰত
বাতি দুজাৰ মেলি ১৬।২০ জন অফলত
আহি তাৰ মৰত কোৱাদাৰ দি গৰা পাই
ওলাই আহিবলৈ পৰোৱে তাক চুলিও মাৰি
হাত বান্ধি তাক অনেক মানি পৰি মাৰি,
তাৰ বৰ মৰ আৰু সোৱা মৰ সোমটি আ-
টাই পৰ বহু, থাক গৰি, গৰা, আৰু পিতল

শৈবক বঁকা আঁত্ৰি লোকৰ নকশা।

তাপৰ আদি কৰি সকলোকে নিলে। তাক
তাৰ মাকৰ মূৰত টাঙোৱা মাৰি বৰ দা-
লগালে, চাকৰ এটাৰো মূৰ কামিলে, আৰু
তাৰ জ্ঞান আৰু পৰিয়ালকো মাৰ কিল
কৰিলে। পাচে বন্ধু লৈ তাক এটি জোকাৰত
লি গাঁৱলৈ ব্ৰিটিছকটী মানুহ মাতিবলৈ খোলা
নামে এজন আহি দুয়ো খেদি গৈ এটা
ডকাইতক ধৰি বান্ধিলে। পাচে সেই ডকাই-
তে মোক মাথিলে বুলি তাৰ লগৰ ডকাই-
তক মজাত পুনৰ আহি তাক একতাই নি-
লেহি। তেতিয়া বালোৱান হেৰালদাৰে কম-
লা নামেৰে এটা ডকাইত চিনি পালে, তাৰ
মাকে ধিন-গাৱ নামেৰে এটা চিনি পালে,
পাচ দিন এটা মলবন্দী ডকাইতক কমা ধোৰ-
হাটৰ পামাত লেআত বান্ধাৰ পৰা মাৰা-
গাই এই ধৰৰ বন্ধুৰ 'মাৰ কৰ্ত্তাৰ গাইলৈ
জমাইচে।

১২ মেঘকআদি গাখুনি তেলিকা পেলোৱা
লগৰৰ ওচৰত শ্ৰীমন্ত শ্ৰীমন্ত নামে এজন
কাপ্তান চাহাবে আৰু এজন সেনাপতিৰ বিএ-
কে বৈতে যোৱা যেনি কাণ্ডতে আকৰ্ষিত
হৈছে। তাৰ পৈৰৰ বিজানি আকৰ্ষি মানুহ
আগতি ধৰি কাপ্তান চাহাবক যোৱাৰ পৰা
পেলাই দাঙে হেৰাট এটা মৰা কৰিলে;

মেঘ চাহাবকো পেলাই দুইটা যোৱা কাৰি
নি পৰ্বতৰ ফাললৈ গল। তাতে মেঘ চাহা-
বে পলাই নগৰলৈ গৈ বাজা কলত সেনা-
পতিবিলাকে ওলাই বিচাৰি গৈ কাপ্তান চ-
হাবক পাই বাতি ১১ বজাত পল্টনলৈ আ-
নিলে। তেঁওৰ মূৰত ডালেমান দা পৰিল,
হাতৰ গাঁটি দুগুলা হৈ ভগাত উক্তৰে কাটি
পেলালে আৰু মৰা জিয়াতো মণ-মই আছে।
আৰু ডকাইতক ধৰি দিলে ১০০০ ৰূপ
বঁটা দিম বুলি সকলোতে জনাইচে।

কলিকতাৰ বৰক দ্বৰত বধ কৰোঁতা কে-
দৰি লগত জি আৰু তিনি জন কাছাটিক
মানুহ সোমাল, সিহঁতক দেপান্তৰ কৰি জনম
ফাটক দিলে।

বৰমান সন্ন্যাস পত্ৰত লিখিচে, জাহানাবাদ
নগৰৰ ওচৰত থকা এজন মানুহৰ কোঁআৰ-
কে বাতি থাকিবলৈ মহাবকৰ ঘৰলৈ আ-
হিল। তাৰ গাত অনেক সোন আদি অলঙ্কা-
ৰকা দেখি গহনেকে তাক মাতিবলৈ আলচ কৰি
পুতেকক ডুগি তাৰ লগত সুই থাকিবা, ২০
নিমাত ওলাই আহি দুআৰ মুকলি কৰিবা
এই আগা দিলে। কিন্তু কোঁআৰকৰ পৈ
নিএকে দুৰ পাই পৈএকত এই কথা কলে।

পাচে লাতি জোঁআয়েক ওলাই গল, পুতেক
হাকিল, এনে সময়ত বাপেক সোমাই জোঁ-
আই যুই আচে বুদি বুজি, আপোনাৰ পুতে-
কক বধ কৰিলে। পাচে তাক ধৰি লোধ
কৰাত হাতত দণ্ডৰ নিমিতে দিয়া হৈছিল।

জয় বাহাদুৰৰ লগত ইকলপুলৈ জোঁআ
কুৰ্মি কহান খেতি নামে ভেঁওৰ লখিকে
খিয়াল কৰি, জয় বাহাদুৰে ইকলপুলত সুৰা
পান কৰিলে বুলি, ইয়াকে মিচাকৈ কলে।
পাচে সেই কথা বাহাদুৰৰ কানত পৰিলত
ভেঁও কহান খেত্ৰিক কোনো সান্তি দিলে।
পাচে তাৰ শব্দ উঠি কোনো কোনো বন
লোকে মৈতে আলচ পাতি চিকাৰ কৰোঁতে
জয় বাহাদুৰক মাৰিবলৈ চাৰৰ কৰিলে।
সেই কথা বাহাদুৰে আপোনাৰ ককায়েকৰ
মুখে সুনি আলচা সকলোকে শবালে। পাচে
মহা বজাই আৰু মন্ত্ৰিবিলাকে সিঁতৰ পান
দণ্ড বা চকু কাহিবলৈ জোঁগা দেখিলে, কিন্তু
বাহাদুৰে ক্ৰিপা কৰি সিঁতক এই দণ্ডৰ
পৰা বখ্যা কৰিলে।

নৱেম্বৰৰ সেম পলত ইকলপুলত দখিন
কালে লকা মাগবত বধ চুমুহা বতাই হো-
আত অনেক জাহাজ ভাগি নষ্ট হল। লাল
কক নামে এখন জাহাজ লাগি বলত গাঁৱ-
বিলাকে তাকে দেখি ১১ জন মানুহে এখান
নাৱত উঠি জাহাজৰ মানুহক বাধিবলৈ জাঁও-
তে ঢোঁএ সিবিলাকৰ নাও বহকৈ আকাল
মহাত নাও একে বেলেই তল গল, আৰু
তাৰ সকলোবোৰ পানিত মৰিল।

প্ৰথম নৱেম্বৰ তাৰিখত কালিকৰ্মিয়া দে-
সৰ পৰা পানামা ভাপ জাহাজ আহি ৪০,-
০০,০০০ টকাৰ দৰৰ সোন আনিলে। বচ-
ৰি বচৰি সেই দেশত প্ৰাই ১০,০০,০০,-
০০০ টকাৰ দাম সোন পাই। সেই কাৰনে
সোন সান্ধা হৈ গৈচে, ৰূপ কিছু মৰগ হৈ-
চে। জোঁআ বচৰত সকলো দেশত ৮,০০,-
০০,০০০ টকা মাথোন ৰূপ ওলাল; সোন
প্ৰায়ে ১৪,০০,০০,০০০।

চেপ্তেম্বৰ মাহত ৬ খান জাহাজ কালি-
কৰ্মিয়ালৈ গ'ল। ১,৫০,০০,০০০ টকাৰ দৰৰ
সোন আনি নতক নগৰ পালেহি। প্ৰথম
জানুৱাৰীত নাগাবা জাহাজত ৫,০০,০০০
টকা সোন আনিলে। এখন মানুহ যুবা
নদিব ওচৰত সোন খানোঁতে আন মোম
গধুৰ এডোখৰ সোন পালে।

দুই বছৰৰ আগৰে কালিকৰ্মিয়া দেশত
প্ৰাই ১৫,০০০ মানুহ আছিল; এতিয়া ৪,-
০০,০০০ মান হৈচে। ২৭ জুলাই তাৰি-
খত চান মুখিক্কাৰ সুলিত ৫১০ খান জা-
হাজ আছিল। এক সপ্তাহৰ ভিতৰত ১২৬
খান আহি সেই নগৰ পালেহি।

বন্ধপুৰত ৰূপ খানি উলিওআ।

Coin dug up near the old Palace at Hongpar.

বন্ধপুৰ নগৰৰ ৰাজ কাৰেখৰ ওচৰত
এতিয়ালৈকে অনেক মানুহ গোট খাই মাটি
খানি আছে। তাত কোচ, কচাৰি, জয়ন্তিয়া,
ভোটীয়া, আৰু আহোম ৰজাবিলাকৰ অনেক
পুৰনি মোহৰ ৰূপ পালে। তাৰ মাজত
কোচ দেশৰ লখিমি নাৰায়নৰ এক ৰূপৰ
নকচা তলত লিখিচোঁ।

Rupes of Lakhmi Narayan, struck in 1569, A. D. 1687.

মোহৰৰ ই কালে এই কথা আছে, শ্ৰী শ্ৰী
মহাশ্ৰী নাৰায়নলা শাক ১৫০২; অৰ্থাত
শ্ৰী শ্ৰীমত লখিমি নাৰায়নৰ, হিন্দু সঁক ১৫০২।
সি কালে লিখা আছে, শ্ৰী শ্ৰী শিৱ চৰন
কমল মধুকৰণা, অৰ্থাত, শ্ৰী শ্ৰী শিৱৰ চৰন
পদ্মত মধু চুপা ভোমোৰা।

আৰু কোচ ৰূপৰ আধলি অনেক ওলাল;
টকিয়া মোহৰ সীচত মৰা হেতুকে আখৰ
আদ খনি মাখোন বই। ৰজাৰ নামৰ প্ৰথম

Nizam Hall Paper, without date.

জাতিৰ চ, বা জ, বা প হৰ পাবে: সেই কা-
ৰনে হেঁচৰ নাম চক্ৰ নাৰায়ন, বা বাজেন্দ্ৰ,
বা উপেন্দ্ৰ নাৰায়ন বুজা আই। অনুমানে
এই কপে পঠো: শ্ৰী শ্ৰীমত চক্ৰ নাৰায়ন
শাকে, জাক সি ফালে, শ্ৰী শ্ৰী শিৱ চৰন
কমল মধুকৰস।

জাক ১৭১৬ মকৰ গাৰো কঁতৰা বা
জয়ন্তিয়া এটা কপ ওলাল, তাৰ আগৰ কিছু
ভগা হোজাত আন এটা জয়ন্তিয়া কপ
তলত লিখিচো।

Great Kirtana or Jaintia Paper, 1853, A. D. 1331.

ইফালে লিখিচে, শ্ৰী শ্ৰী জয়ন্তীপুৰ পুৰন্দ-
ৰস শাকে ১৬৫৩। সি ফালে লিখিচে,
শ্ৰী শ্ৰী শিৱ চৰন কমল মধুকৰস। জাক
৬ কুঁৱৰ ভৰা, গাৰো কঁতৰা দা, বাও
ফালে বৰা দা, জাক ওপৰত কিবা কুল, এই
মকলা মকলা লিখা আছে।

এপ্ৰিল, অৰ্থাত বহাগৰ পঞ্জিকা।

Almanac for April, 1851.

অষ্টক	১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০	৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০	৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০	৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০	৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০	৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০
১	২	৩	৪	৫	৬	৭	৮	৯	১০	১১	১২	১৩	১৪	১৫	১৬	১৭	১৮	১৯	২০	২১	২২	২৩	২৪	২৫	২৬	২৭	২৮	২৯	৩০	৩১	৩২	৩৩	৩৪	৩৫	৩৬	৩৭	৩৮	৩৯	৪০	৪১	৪২	৪৩	৪৪	৪৫	৪৬	৪৭	৪৮	৪৯	৫০	৫১	৫২	৫৩	৫৪	৫৫	৫৬	৫৭	৫৮	৫৯	৬০	৬১	৬২	৬৩	৬৪	৬৫	৬৬	৬৭	৬৮	৬৯	৭০	৭১	৭২	৭৩	৭৪	৭৫	৭৬	৭৭	৭৮	৭৯	৮০	৮১	৮২	৮৩	৮৪	৮৫	৮৬	৮৭	৮৮	৮৯	৯০	৯১	৯২	৯৩	৯৪	৯৫	৯৬	৯৭	৯৮	৯৯	১০০	

আমাবাস্য ১ তং ১৫০ পূজা বেলা। পূৰ্ণমা
১৫ তং ৪৫০ পূজা।

SCHOOL BOOKS

FOR SALE AT THE
SIBSAGOR MISSION PRESS.

JUVENILE TRACTS, neatly illustrated with cuts, and particularly adapted for distribution as *Reward Books* in Native Schools. In assorted packages of one dozen numbers, at eight annas per package.

BAKE MOTORA, or ASAMESE PRIMER, Introductory to the First Reading Book, at one anna per copy.

FIRST READING BOOK, in Asamese, illustrated with cuts. Price, 3 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, in Asamese. First Part, illustrated. Price, 2 as.

ELEMENTARY ARITHMETIC, Second Part. Price, 2 as.

The ORIENTAL MAGAZINE, from 1846 to 1849 four volumes, of 100 pages each, at one Rupee per volume.

OF SUBSCRIBERS to the ORIENTAL, who prefer to receive their copies in the *Magazine form*, will be supplied with the successive numbers at the rate of 100 pages for the Rupee; each number to contain from 5 to 16 pages.

PRINTED AND PUBLISHED BY

Printed and published by O. T. C. FELL, at the Sibsagar Mission Press — N. BROWN, Editor.

অৰুণোদয়

৬ বছৰ।

মোং সিবসাগৰ, এপ্রিল, ১৮৫১।

নম্বৰ ৪।

VOL. VI.

SIBSAGOR, ASAM, APRIL, 1851.

NO. 4.

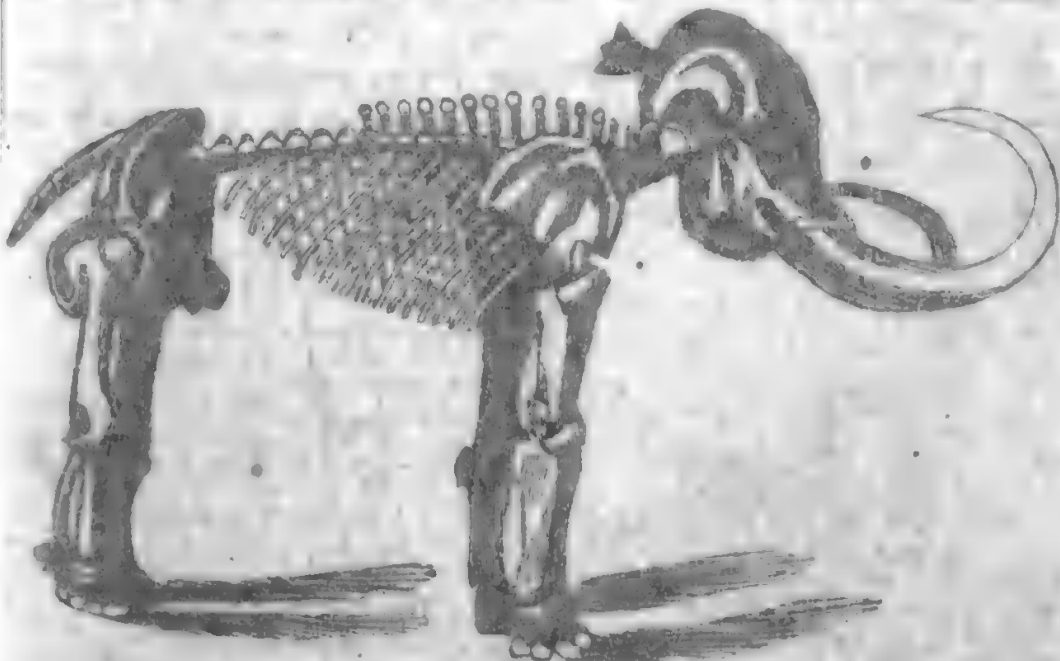
আচিয়াৰ উত্তৰ দেশ কচিয়াৰ বিবৰন।

Geography of Russia in Asia

আচিয়া আৰু ইউৰোপৰ উত্তৰ ফালে থকা কচিয়া নামে এখন বৰ দেশ আছে। ইউৰোপৰ ভিতৰত কি ভাগ, সি আচিয়াৰ ভাগত কৈ টাই ভাকক, কিন্তু প্ৰকৃত সমুদ্ৰ। আচিয়াৰ কি ভোখৰ কচিয়াৰ তল হৈ থাকে, তাৰ দৈৰ্ঘ ৫,৪০০ মাইল; প্ৰস্থ ১০। ১২ ম মাইল; মাটিৰ জোখ প্ৰায় ৫৫,০০,০০০ বৰ্গ মাইল। তাৰ উত্তৰ ফালে উত্তৰ হিমালয় থাকে, দক্ষিণ ফালে পোহ, তাতাব, পাৰ্চি, আৰু তুৰ্কি, এইবিলাক দেশ আছে।

হিমালয় পৰ্বতৰ উত্তৰ ফালে কচিয়াৰ সমান আৰু ভাৱৰ দেশ নাই। প্ৰজাৰ সম্প্ৰদায় অনুসাৰে ১,২০,০০,০০০।

কচিয়াৰ ভিতৰত বৰ দিঘল ভাৱৰ দুলা-বি পৰ্বত আছে; পশ্চিমৰটো উৰাল বোলে, পূবৰটো আলটাই। উৰাল সাৰি পৰ্বত ১২০০ মাইল দিঘল, কিন্তু ওখই ৩৩০ হাত মাথোন। তাৰ ওচৰৰ মানুহে সেই পৰ্বতবোৰক প্ৰিদিবিৰ কটি সূত্ৰ বোলে। আলটাই পৰ্বতবিলাক পূৰ্বা পশ্চিমা হৈ আছে, ওখ ৬৬০ গান হাত, আৰু সদাই হিমালয়ৰ দৰে থাকে। সেই পৰ্বতৰ পৰা অনেক

Skeleton of a Mammoth found in Siberia.

নদি স্ফীতঃ জল, মাসতঃ কবি, এমিচি, লিঙ্গা, এই পঁচমি খন ভাসক ম. বৃক্ষপুত্র সমান; উত্তর কীললৈ ইন হিম সাগরত পাবেগৈ। সেই নদিয়াৰ সাগৰৰ ওচৰ গাঁওতে চায়ে চায়ে জাহৰ কাবনে পানি সিলেৰে চকা হৈছে; তাৰ ওপৰে জোতা জামুহে নদিৰ মল নে দেখে।

সেই দেশৰ উত্তর কালক চিবিবিয়া বোলে: এবিধ নৰ পছৰ বাহিৰে ঘাঁহ পাভ খোজা প্ৰায়ে আন জন্তু থাকিব নোআৰে; আগৰ কালত আন জন্তু জাচিল, আক ইমান জাহ নাই কিচিল জেন মনে ধৰে। কিয়নো সেই দেশত হাতি গৰ আদি অনেক ডাক্তৰ জন্তৰ হাৰ পোতা গৈছে। সেই হাৰ পানি সিলৰ পৰা খানি উলিয়াই, আক হাতিৰ দাঁত বেচি বহু ধন পাই। নৈয়েও গৰ, খৰাওতে চায়ে চায়ে বহু ডাক্তৰ হাৰ ওলাই। লিনা নদি মুখৰ ওচৰত ১৭২৯ সঁকত চালে মজাহ নৈতে হাতি এডোখৰ গৰাত ওলোজা দেখিলে। জমোৰে খাইই নিয়াত গোটেটো ওলাই ১৮০৩ সঁকত গৰাৰ পৰা তললৈ পৰিল। তাতে দুবচৰ মান থকাৰ বাজ কুকুৰ আক ভালুকে তাৰ মজাহ পুঠিবোৰ খালে। দেশত আদমচ নামে এখন চাহাবে হাবনোৰ গোটেই পিতচবৰ্গ বাজ নগৰলৈ পঠাই দিলে: পাচ সেই হাবনোৰ কোৰা খুয়ালত হাতক আকাৰ হল। কিন্তু এতিয় চিবিবিয়া থকা জাটাই বিপ হাতিতকৈ বেলেগ। তাৰ নক্সা নি ফালে লিখা আছে। মুৰত মোমোৰে নৈতে এডোখৰ চাল এতিয়ালৈকে আছে। দাঁত নো হোজাইক মুৰৰ হাৰ ৫ মোনতকৈ গধুৰ, দাঁত হলে ৪ মোন ১৫ সেৰ; আক তাক খোজা ঠিকত ১৮ সেৰ কলা নোম পালে।

কচিয়া দেশৰ জি জহি বা বাজ নক্সা পাই উগ্ৰ সাতি দি চিবিবিয়ালৈ খেদাই। সেই দেশত কোনো কোনো চাই ওখ, আক তাও খেৰনি: কোনো চাইত গচনি। নৰ, ভালুৰ, বাজ কুকুৰৰ বাহিৰে উমেৰে নোম থকা

অনেক বিপ জন্তু আছে: নৈবোৰত অনেক মাচ। দক্ষিণ কালে ধাম কালি হলে সহ খেতিও কৰিব পাৰে। বাইকাল নাম ৩৭০ মাইল দিঙ্গল এখন মসোৰৰ আছে; তাৰ ওচৰত মাটি অতি ভাল; বৰ জাহো নাই। তাৰ পশ্চিম পাৰে ইকুতকু প্ৰধান নগৰ আছে, ১২,০০০ মান মানুহ তাই নিবাসি। খেই লোকক নৈতে বেহা বেপাৰ কৰিবলৈ কচিবিবিয়ালৈকে অহা জোজা কৰে: পশ্চিমে থকাবোৰে প্ৰায়ে ইউৰোপিয়াই নৈতে চল কৰ কৰে। মাজে দি ডিমানই পৰ্বত উঠা থকা কাৰন হিমুতানলৈ নাহে। পশ্চিম কাষৰ প্ৰধান নগৰ তবলুক; তাই নিবাসি মানুহ ১৫,০০০। পূৰ্ব কালে সাগৰৰ দাঁতিত অকতকু নামে ১৫,০০০ মানুহ থকা এখন নগৰ আছে: তাইল অনেক চাইৰ ডালেমান বেপাৰি জাহাজ আহে।

কচিয়া দেশত লো, সিহ, তাম, আক কোনো চাইত সোনি কোনো উত্পন্ন হৈ। উৰাল পৰ্বতত বাজ আগ্যাবে খানি বচৰি বচৰি বহু সোনি মুকুতাদি উলিয়াই।

সেই দেশত ৫০ মান জাতিৰ মানুহ আছে: ভালা, ধবম, আচাৰ, জীতিএ জাতিএ লৰ লৰ আছে। চিবিবিয়া লোকৰ লবহ ভাগে ভিত্ত দেশৰ বুধ ধৰম আছে; কোনোএ মজামান পৰামেৰে পুৰ্বত; কিন্তু বাজ ধৰম খিকৰ দায় জিহিমান। প্ৰায়ে নক্সালাবোৰে বেদাপ জাটক খাই। ১৪৫০ সঁকলৈকে সেই দেশ কচিয়াৰ তল নহই; পাচে ক্ৰমে কচিয়া বজাই আক্ৰমণ কৰি ১৭০০ মান সঁকত নক্সালৈকে দখল কৰা হল।

পূৰ্ব কালে সাগৰলৈ আগলিলা হোজা জোখৰক কামুজাহকা বোলে: জয় ভিৰ কালে সমুদুৰে বেহা হৈছে। কামুজাহকা মানুহ চাপৰ, চকু নক, প্ৰায়ে জাহি নাই কিয়া; এলেজা, কজালি, আক চুট। চিবিবিয়া অহা জোজা কৰিমলৈ কুকুৰ টনা চানি নামেৰে গিলা নো জোজা জন্তু আছে হিমত পিচলি বৰ বেগেৰে জাই।

সত্য ধৰ্মৰ সংখ্যাপ কথা।

Epitome of the True Religion—From the Bengali.

সূনা সূনা, বন্ধু মৰল,

কল। সমকাল।

সত্য ধৰ্মে মতি হৈলে

এণ্ডে পাপৰ ভোগ।

দিনে দিনে বচ পোকে

জন্ম আৰু মৰে,

হেজাৰ হেজাৰ বচন মপো

পৰি-থাকে নৰে।

আজি, নাইবা কালি, নাইবা

জি কোনো দৰে,

মৰিব অৱশ্যে নহে,

জানিবা অন্তৰে।

ইহলোকত অলপ কালে

থাকে সৰ্ব জন,

পৰলোকত কাল অনন্ত

খিতি নিবন্ধন।

নাই পুনৰ বাবে জনম,

আৰু নাই মৰন,

নিত্য স্বৰ্গ-ভূঞা নাইবা

নৰকে গমন।

দেখা পাপৰ ভোগ্য নৱক,

কেও ন হব পাৰ,

তাতে মজি গলে আৰু

কতো নাই নিস্তাৰ।

নৱকত ন হব কোনো

বন্ধু আপোনাৰ,

পুৰি থাকে পাপৰ অগ্নি

উঠে ধূমাকান্ধ।

এই হেতুকে বুজি মৰে

জন্ম-মৃত্যুৰ

জন্ম-মৃত্যুৰ বিচাৰ কৰা

আত্মাৰ পৰিত্ৰাণ।

পাপময় এই সংসাৰ সাগৰ

মজি আছে নৰ,

সৰ্ব প্ৰাণি অধিব আছে

জোখত ইহবৰ।

কোনে মুক্ত, কোনে পালে,

কোনে সংসাৰ কৰে,

তাৰ নে ভাবি কৰে হেলা,

পাপত দিন আচৰে।

আপোন আপোন আত্মাৰ অৰ্থে

ইতো প্ৰয়োজন,

জগত খনৰ আৰু প্ৰভুত

ভক্তিৰ মৰন।

ঠেওকে ভজা মন অকপট

ভক্তি কৰা মাৰ,

তেহে পাবা পাপৰ পৰা

অনন্ত নিস্তাৰ।

সবিল আত্মাৰ বিবন।

এই হেতুকে সূনা বন্ধু,

কথাত দিয়া মন,

তোমাৰ সবিল কেনে কৰ,

কৰা বিবেচন।

কি কপ নিমিত্ত, কেনে মোড়িত,

বুধিৰে অগম,

ভাতো থাকে উত্তৰ আত্মা,

তাৰ কি আছে মন?

সেই আত্মাৰে সবিল জিএ,

অগম অনুশাৰ,

থলে দেহক মৰা যোলে,

কেনে চমত্কাৰ।

ভাব বিসয়ে ধৰ্ম সাধন

এনে কথা কই,

আত্মা নিত্যস্থায়ি বস্তু

জাব ন হব থাই।

তাক নিৰ্মল পবিত্ৰ ভাৱে

মুছিলে ইহব,

গিয়ানে জি অগম্য আত্মা

সৰ্বদাই অগম।

এনে ৰূপে মুচি আত্মা

আছিল আদমৰ,

জি জন আদি পুৰুষ হৈছিল

সকলো নৰৰ।

তাৰ বিদয়ত প্ৰভু দিনে

প্ৰেমো ভক্তি মন,

সৰ্ব গিয়ানে সৰ্ব চিত্তে

কৰে জেন ভজন।

কিন্তু এতিয়া তোমাৰ আত্মা

কৰা তাই চিত্তন,

তাহিন নি নিৰুণি নাহি

নানা পাপ ঘটন।

অগিয়ান কুচিহী আদি,
কামৰ অভিনাস,
ভাঙে মজি আছে মানুহ,
পাপে কৰে গ্ৰাস
এই কপ আছে সৰ্ব লোকৰ
মনতে বিকাৰ,
পামণ্ড হলত ধৰম বুজাত
মজি নাই আৰ।
মাদুহ জম্মাৰ এই হল মাত
ইহবৰ ভজন;
মনৰ পৰা তাক দূৰ কৰি
ভুমে সৰ্ব জন।
পৰকালৰ উপাই আদি
তাক নে ভাবে নৰে,
সেনে হব কেনে গতি
চিন্তা কেও ন কৰে।
নৰকৰ ভয়লৰ ভয়ত
কিছু সকা নাই:
হাই হাই, কেনে সময় ত্ৰাণি,
ভাবা কি নো ভাই!
ভাই, কত আচা, ভাবা কলৈ!
পোছা কত আনুই!
পাপক ভুগি জাতনাৰে
মৰিয়া নিচই।
ইহবৰ আৰাধনাতে
ভক্তি কৰিবৰ
মৰিল আত্মা সুজা হলেও
কথা নাই আদৰ।
এই কথা সুমৰা উচিত
মনতে সৰাব,
সেনৰ দিয়া সৰ্ব লোকৰ
যতিৰ বিকাৰ।
কায়ে বাক্যে মনে কৰম
জাক জেই কি ন কৰে,
সেই সকলৰ মুখৰ বিচাৰ
কৰিব ইহবৰ।
ভেতিয়া জাব কি দুকৈ কৰম
ভাঙে হই প্ৰকাশ,
ভুত চহঁতানৰ পথত চলি
ভাব কি কোনো দাস,
সেই জন লোকৰ দশা হব
অনন্ত নৰক,

কেনে কৰম, ভেমে দণ্ড
দিব কপ দায়ক।
কিন্তু কি কোনো আচৰে
মন দি সুকৰম,
ভাগি হব স্বৰ্গ আলয়ত
ইহবৰ মৰম।

ধৰমৰ কথাৰ সন্ধান।

Religious Intelligence.

চিয়াম দেসৰ বাক্তক নগৰত ১৪ জানুআ-
ৰি তাৰিখে মিল্যানেৰি চাপা খানাৰ ওচৰত
থকা এটা উদক ঘৰত মানিমা সয়ই জুই
লাগি সেই ঘৰ আৰু চাপা খানা, পুথি, সি-
হৰ আখৰ আদি সকলো পুৰিলে। মিল্য-
নেৰিবিলাকে কাপৰ আধোন উলিয়াই সৰু-
আলে; হানি প্ৰায়ে ৪০,০০০ টকা হৈছে।

আফিকাৰ দামাবা দেসত থকা হান নামে
এজন মিল্যানেৰি চাহাবে লিখিছে, ২৩ আ-
গষ্ট তাৰিখত জকৰ নামে এটা আফিকান
গামে বনুআই সৈতে আহি, তাত থকা ওবা-
হেৰেবো গাঁৱৰ লোকক জ্বৰ কৰি লৰা ভি-
ৰোভাৰ হাত ভৰি কাটি, চকু কাৰ্ছি, পেট কা-
লি, সৰু ডাঙৰ জাক পালে আটাইকে মাৰি-
লে। তাত থকা কলুৰি নামে এজন মিল্যানেৰি
লোকে অলপ মানুহে সৈতে গলাই মাৰিল।

এতিয়াৰ পৰা ১৫০ বছৰৰ আগেয়ে খেহ
দেসত যিহুদি লোক আছিল, এই কথা
ইজলণ্ডৰ বুৰি মেম চাহাব এজনীএ সুনি
বুলিলে, জদি কোনো মানুহে সিবিলাকক
হিচাবি জাব, তাৰ খৰচৰ নিমিত্তে ৫০০০
কপ দিম। পাচে ১৮৫০ সঁকৰ বছৰত
ম্যাংহাই নগৰত থকা জকৰ আৰু চাহাবে
দুজন খেহ লোক পঠাই ইমান জিলাৰ
কৈফুং নগৰত সিবিলাকক পালে। কিন্তু
এতিয়া অতি ডাকৰ হৈ গল, ২০০ মানুহ
মাৰণ আচে; প্ৰায়ে তিবোভাহে, আৰু বন
দুখিয়া হৈছে। সিবিলাকৰ পৰা ইন্দি ভাষাৰ
আট খন পুথি পাই কিনি আনিলে; সিবি-
লাকে এতিয়া সেই পুথি পৰিহৰ নোআবে।
৫০ বছৰৰ পৰা সিহঁতৰ পোৰোহিত নাই
কিয়া হৈ আছিল। সেই চাইত প্ৰায়ে ২০০০
বছৰৰ পৰা নিবাস কৰি আছিল।

শ্রিত্য, মৰা বিচাৰৰ দিন, আৰু অনন্ত কাল।

Sermon I.—On Death, Judgment, and Eternity.

আম, কেনে ভয়ানক কথা! হে পাই
সুনা লোক সকল, ইবিলাক কেনে বস্তু, তো-
মোলাকে তাক জানিচা নে? কি জানি অনেক
বাৰ তাক পাইলা আৰু সুনিলাও, কিন্তু
তাক ভাল মতে বিবেচনা কৰিচা নে? আৰু
তাকে ভতন ৰূপে আপোন আপোন মনত
দাঙ্গি পাৰি চাইচা নে? নতুবা আপোনাৰ
মনত সেই কথা ঘোৰ ভয়ানক চিন্তা দেখি
দূৰ কৰিহে খেদাইচা? কিন্তু কি কাৰনে
তাক আপোন মনৰ পৰা দূৰ কৰিচা? কিয়-
নো তাৰ দোআৰাই তোমোলাকৰ মনক ধৰ-
মলৈ আকৰ্ষণ কৰে। তেন্তে জিহেৰে মানুহৰ
মনক পাপৰ পৰা আঁতৰ কৰি পৰিত্ৰাণৰ
কথাত চিন্তা সূমাই, এনে সন্তিমন্ত বাক্যৰ
চিন্তনিকে মানুহে দূৰ কৰে নে? হই, পাই
সকলোএ পৰমাৰ্থিক চিন্তনিত ভাল নে পাই;
কিয়নো পাপৰ নিমিত্তে মানুহৰ মন একান্ত
হোআত পহৰৰ ওচৰলৈ নাহে।

শ্রিত্য! চিন্তা কৰা, হে বন্ধু, চিন্তা কৰা।
মৰন নো কাক বোলে? জাৰ আগত সকলো
বাজাৰ লোক অত্যন্ত ভয়েৰে উবুৰি হৈ
পৰি আছে, সেয়েমহা ভয়ানক বজা শ্রিত্য।
শ্রিত্যএ মৰিল আত্মা দুয়োকে বিজোগ কৰি,
মৰিলক ঘোৰ একাৰৰ মাটিত গেলি পচি
লিৰ জাৰ দিএ, আৰু জিহাআক অনন্ত
অস্থিত্য জগতলৈ নিএ। মৰনেই সম্পাৰৰ
সকলো দুখ, সুখ, ঐশ্বৰ্য, বিভূতি, বিসয়ৰ
কৰম, আৰু প্ৰাণ ভুল্য মিতিৰ কুটুম, পিতৃ,
মাতৃ, ভাই বন্ধুৰ পৰা আমাক চেন কৰে;
আৰু অনন্ত কালৰ অৱস্থা পাবলৈ আমাৰ
ওপৰত অলৰ মোহৰ মাৰে। তেন্তে স্বক-
পেই মৰনলৈ অতি দুখৰ কথা হই। আৰু
জদি ভূমি সোধা, স্বৰূপকৈএ মই আৰু জগত
খনো মৰনৰ অগ্নিৰ হৈচো নে? হই, আগ্য
কৰা হল, আৰু সেই আগ্য কেতিয়াও লৰ
চৰ হব নোআৰে, কিয়নো জি জনে মিচ।

কব নোআৰে, কেঁৱেই আগ্য কৰিলে। সেই
বচনেই শ্রিত্যৰ কালৰে পৰা পূৰ হৈ আহি-
চে, আৰু অমৃতলৈকো তাৰ একো হানি নো
হোআকৈ সিহি হব। মৰনে আমাৰ অহিত
কৰিবলৈ অৱিনাসি আৰু অলৰ হোআ জনৰ
মুখে আদেশ পালে; আৰু সি কেতিয়াও
ডই পাই আপোন কৰমৰ পৰা ইকাল সি-
কাল ন কৰে। বুৰা বা তেকা, বা জি কো-
নোএই ন হওক, তেও তাৰ একো চেনেহ
বেখা পাব নোআৰে; আৰু তাৰ পুচণ্ড প্ৰহা-
ৰকো গুচাব নোআৰে; দুখি বা সুখি, বজা
প্ৰজা, সি কাৰো মুখ নে বাখে। ৰূপে, গুনে,
ঐশ্বৰ্য বিভূতিএও তাক বাধা কৰিবলৈ অসাধ্য;
বজা বা ৰাজ মণ্ডেই কোনো ৰূপে তাক ভয়ে
দেখাব নোআৰে; আৰু বেজ, কেঁকনি, চকুৰ
লোতক বা জাতনা, এইবোৰেও তাৰ কোনো
মৰম পাবলৈ সক্তি নাই। তাৰ আগত সক-
লো জগত খন জিনৰ ফুলৰ নিচিনা, ফুল জই
পৰে, আৰু তাৰ সুন্দৰ ৰূপ গুচে। সেই
ৰূপে মানুহ আৰু তাৰ মৰিলো খেনেকতে
শ্রিত্যৰ জালৰ দোআৰাই নষ্ট কৰে।

দেখা, কি নো মানুহ কাই,
বায়ু বেগে চক্কাই জাই,
দেখে জেনে সুন্দৰ ফুল,
ধাকে মানে জিৱৰ মূল।

পাতে বদত পৰি জই,
ফুলৰ পাতো মুকাই বই,
জেনে ৰূপে শ্রিত্য বান
আছে, নিবৰ হেতু প্ৰাণ।

হাই বিনাসি মাটিৰ বাস,
তোমাত কিচু নাহি আস,
খেনেক পেলাই শ্রিত্য জাল
নিৰ তোমাক পৰকাল।

চেতন হোআ বন্ধুগন,
কিয় হৈচা অচেতন?
পৰকালত কাল অসেন
সুখ ভুঞ্জিবা, নতু ক্লেস।

শ্রিত্য স্বৰূপেই আছে, তথাপি টিকনা
নাই; কিয়নো আমি মৰিম বুলি নিচয়ে

জানি আটো, কিন্তু কেতিয়া, কত ঘৰিষ।
এয়ে নিচই কপে যোৰ অন্ধকাৰৰ মাজত
গোপনিয় হৈ আছে। হে পই আক সুনা
লোক, এক ঘৰিৰ বা এক নিমিনৰ পাচেই
মৰনে তোমোলোকক পাব, ইয়াকে তোমো-
লাকে নে জানা। চকুৰ প্ৰচাৰতে তোমোলা-
কক চন কৰিবলৈ ইশ্বৰক একো জন্তু নে
লাগে। তোমোলাকৰ চাৰিও কালে জি জি
বহু আছে, সেইবোৰেই মৰন; আৰু সকলো
চাইৰ চুকে চুকে সি আপোনাৰ কৰম সাধি-
বলৈ বিচাৰি ফুৰি আছে; কি জানি এই
খশ্বেকতে সি তোমাৰ দুআৰ দুখত, খোটা-
লিত, নতুবা তোমাৰ বিদগ্ধতে আছে। বাদুত
জি তুমি নিশ্বাস লৈচা, কি জানি সেয়ে তো-
মাৰ অহিত হই; কি জানি আহাৰ লোআত
বা পান কৰাতে তোমাৰ নাল কাল আহে;
মাউৰ, ঐকাল, জৰ, গ্ৰহনি বা আন কোনো
অহিতৰ দোআৰাই তোমাৰ অন্ত কাল হই;
নতুবা নক্স, মিতিৰ, বা আপোন হাতৰ দো-
আৰাই তোমাক অনন্ত কাললৈ নিয়া হব।
ৰাতিত বা দিনত, ঘৰত বা পৰত, নগৰত
বা গাঁৱত, পথাৰত বা বাটত, উঠোত বা
বৰোতে, নিদ্রাত বা লাব পোআত, কিনাত
বা বেচাত, বিয়া কৰোআত বা বিয়া দিয়াতে
মৰনে তোমাক পাব। কি জানি কোনো কুক-
ৰম কৰোঁতেই বা কুচিৎ ধনৰ লোভতে মৰ-
নে তোমাক বিচুৰ্তি খুতাই পৰকাললৈ
নিব। হাই হাই, মানুহৰ সবিল কি! সি
কেবল বতাহত উৰি জোআ ভাপৰ নিচিনা,
এক খশ্বেক মান থাকে, পাচে আক পোআ
নে কই। কিন্তু অস, জিৱাত্মাৰ দৰ কে-
নে বহুদুলা হই! তেন্তে হে বন্ধু সকল,
এনে বহুদুলা জিৱাত্মা ৰাখিবৰ নিমিত্তে তো-
মোলোকৰ কি উপাই আছে? মৰনৰ দো-
আৰাই সবিল জোতয়া গেলি পচি মাটিৰ
বহু মাটি হই, তেতিয়া আত্মাৰ নিবাস চাই
নো কত ৰাখিচা? জতে ৰোগ, দুখ, বেদনা,
সোক, মৰন নাই, এনে অনন্ত অখাই কাল
দিগ্গিমন্ত বস্ত্ৰেৰে ভূষিত হৈ ইশ্বৰৰ গুন

কিৰ্তন কৰা পৰম সাধু লোকৰ ধ্যানত তো-
মোলোকৰ জিৱাত্মাৰ ভাগ আছে নে! নতু-
বা জতে হাইকাৰ সৰদ, যোৰ অন্ধকাৰ,
আৰু পুচণ্ড অগ্নিৰ জলি থকা সিখা পাপি
লোকক নাল কৰিবৰ নিমিত্তে অনন্ত কাল-
লৈকে ৰাখি ধোআ হৈচে, সেই চাইতেহে
জিৱাত্মাৰ ৰাস ৰাখি থৈচা? হে বন্ধু,
ইয়াক নিচয়ে জানিবা, তুমি জগতত থাকোঁ-
তে পাপ পুণ্য জিহকে আৰ্জন কৰিচা, তাকে
অনন্ত পৰলোকতো অৱসো ভোগ কৰিবলৈ
পাবা। এই হেতুকে চেতন হোআ; আৰু
বাৰ বিনই বৰোঁৱেৰে কঁও, চেতন হোআ,
আৰু ইশ্বৰৰ দায়া, পাপৰ খেমা, ইয়াক
সিহুে বিচাৰ কৰা; কিয়নো মৰন আৰু পৰ-
লোক দুআৰ সুখেতে তোমাক ধৰিবলৈ বাট
চাই আছে। জি কালতে তুমি সুখ আৰু
নিৰ্বিঘিনি হৈ আটো বুলিবা, সেই কালতে
গৰ্জনিৰ প্ৰসৱৰ বেদনাৰ নিচিনাকৈ তোমাৰ
ওপৰলৈ মৰন আহিব।

মৰনৰ বিবৰনতকৈ মানুহৰ আৰু যোৰ
অৱস্থা নো হোআ হলে, তেন্তে মই মনে মনে
খাফিলোঁহেঁতেন; কিন্তু হাই হাই, তাতকৈও
কেনে দুখটোৰ অৱস্থা আছে। যদি তুমি
সোধা হেনে মৰনতকৈ নো আৰু কি দুৰ্গটনা
আছে? অনন্ত নিৰ্বাৰ আৰু অনন্ত নিদ্রা আছে
নে! অস, যদি এয়ে কোটি কোটি কল্পলৈকে
হৈ থকা হলে তেও ভাল আছিল; কিন্তু সিও
ন হই; মৰনৰ পাচে মহা বিচাৰৰ দিন আ-
চে। মৰন বিচাৰৰ দিন নো কেনে! জি দিনত
ইশ্বৰে নিজোজন কৰা দিচু গ্ৰীক্টৰ দোআৰাই
ধৰম কপে মানুহবিলাকৰ মনৰ গুপ্ত কথাত
সোপ কৰিব, সেয়ে মহা বিচাৰৰ দিন।

হে বন্ধু সকল, জি দিনত ওপৰে লিখা
কথাৰ দোআৰাই মহা বিচাৰৰ দিন উপস্থিত
হব, সেই ভয়ঙ্কৰ দিনত পাপি লোকৰ নো
আসুই কত আছে! জগতৰ মাজত মানুহৰ
নানা কপ আসুই আৰু ভাৰসা আছে হই,
তেও তাৰ দোআৰাই পৰিত্ৰান হব পাৰে
নে! মানুহে আপোন নিৰ্বাল হাতেৰে নিৰ্মান

করি জি সোন, রূপ, শিতল, কাঁহ, মিল, কাঠের বিনানি মূর্তির আগত পৰি ইহৰ রূপ ভাব কৰে, সেই বিনানি বস্তুই অবিদ্যা ইহ-
ৰ আগত মানুহৰ পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে কিবা আ-
মুই হ'ব পাৰে নে? আৰু জেতিয়া ইহৰে আ-
পুনি নিচই কৰা দিনত জগত ঋণৰ মহা বিচাৰ
কৰি পুতি জন লোকৰ কৰ্মৰ ফল দিব, তে-
তিয়া ইহৰ পুতিকল বাধা কৰি আপোনাক
সেৱা কৰা লোকৰ পৰিত্ৰাণ দিবলৈ সোন,
ৰূপ, কাঠ, মিলৰ কিবা সক্তি হ'ব নে?

দেখা, সামান্য ৰূপে পৃথিৱিৰ বজাৰি-
লাকে আপোনাৰ পুজাবোৰক জেনেকৈ সোধ
কৰি, দুটি লোকক দণ্ড আগত কৰে, সেই
ৰূপে ইহৰেও আপোনাৰ পুজাবোৰক অৰ্ধাত
জগতৰ সকলো মহা জিয়া লোকক ধৰম
ৰূপে সোধ কৰি পুতি জনৰ কৰ্মৰ ফল
দিব। কিন্তু জগতৰ অগিয়ানি আৰু অখিৰ
মন হোআবিলাকে ইহৰৰ সেই অখণ্ডনীয়
পুতিকলক হেলা কৰি কই, মানুহৰ পাপৰ
পুতিকল এই জগততে দিএ, সেই নিমিত্তে
সকলোৰে সবিলত বোগ, বিয়াধি, দুখ, কে-
লেন, এইবোৰে পিছিত হৈ থাকে, আৰু
কোনো কোনো দুখিয়া দৰিদ্ৰ হৈ অনাহাৰে
মৰি জাই। আন আন লোকে বোলে, মা-
নুহ মৰিলেই পাপ পুণ্যৰ সোধ কৰা হৈ,
স্বৰ্গে বা নৰকে ধান পাই আপোন কৰ্মৰ
পুতিকল ভুঙে; আৰু জেতিয়া তাৰ পাপ
পুণ্যৰ ভোগ গুচে, তেতিয়া পহুত বা মানু-
হতেই পুনৰাই জনম ধৰি জগতলৈ আহে;
পাচে মহা প্ৰলয়ৰ কাল হ'লে সকলো জি-
য়াই ইহৰৰ সবিলত লিন গৈ আৰু পাচে
দুখ দুখ ন জনা হই।

তথাপি জি জনে জগতৰ গিয়ানিক অগি-
য়ানি বুজি জানে, আৰু পৃথিৱিৰ পৰা স্বৰ-
গলৈ জিমান অন্তৰ, মানুহৰ পৰাও জি জনৰ
ভাৱনা ইমান অন্তৰ হই, তেঁৱে এই ৰূপে
মানুহৰ পৰিকালৰ গতি চাৰব কৰা নাই;
কিন্তু ইহলোকত থাকোঁতে মানুহে জি সবিল
আৰু আত্মাৰে ইহৰৰ অহিত্তে পাপ কৰে,

সেই দুয়োকে ভোগ ন কৰিলে কোনো ৰূপেও
পাপি বা পুণ্যৰত্নকে কৰ্মৰ পুতিকল নি
দিএ। যদি মানুহ মৰোঁতেই তাৰ কৰ্ম
ন ভুঙিবলৈ দিএ, তেঁও আত্মাৰে নৈতে
সম্পূৰ্ণ ৰূপে দুখ বা সুখ ভোগ কৰিব মো-
আৰে। তাৰ বাহিৰে আৰু এক প্ৰধান
কাৰন আছে; দেখা, সম্ভাৱিক লোকে
বোলে, জেতিয়া মানুহ মৰে, তেতিয়া তাৰ
পাপ পুণ্যৰ কৰ্ম পুৰ হই; তাৰ পৰা পা-
পো কৰিব নোআৰে, আৰু পুণ্যকো আৰ্জিব
নোআৰে। কিন্তু ইহৰৰ আগত সেয়ে কো-
নো ৰূপেও ন হই, কিয়নো সৃষ্টি ঋণ থাকে
মানে মানুহৰ পাপ পুণ্যও থাকি বাৰ্হি বাৰ্হি
জাই; জেতিয়া জগতৰ অন্তকাল হই, তে-
তিয়াহে সেই কৰ্মৰো সমাপত হ'ব। যদি
কোনোএ সোধা হেনে কি ৰূপে এই কথা
হ'ব পাৰে! তেন্তে কঁও মূনা, এই জগতত
থাকোঁতে মানুহে পাপ পুণ্য জি কি ন
কৰোক, তাৰ সেই কৰ্ম এই দৰে বাৰ্হি
বাৰ্হি গৈচে, দেখা, বাপেকে জি কৰ্ম কৰে,
পুতেকেও বাপেকৰ আৰ্হিকে চাই সেই সেই
কৰ্মকে কৰে। এই ৰূপে এজন মানুহক
দোআৰাই অনেক অনেক পুৰসলৈকে অৰ্ধাত
জগতৰ সেনলৈকে পাপ কৰি থাকে; আৰু
একে জনৰ দোআৰায়ে অনেক ভাল কৰ্ম
কৰি ইহৰৰ আগত পুণ্যৰত্ন লিখা হই।
এই হেতুকে জেতিয়ালৈকে ইহৰে জগতৰ
পৰা মানুহক উবাৰ ন কৰে, সেই দিনলৈকে
পুতি জন মানুহৰ ভাল বেয়া কৰ্মে সম্পূৰ্ণ
ন হই; আৰু পাপি লোককো ইহৰে সম্পূৰ্ণ
ৰূপে সক্তি ন ভুঙাই। কিন্তু জেতিয়া জগ-
তৰ অন্তকাল হ'ব, তেতিয়া মানুহৰো সকল
কৰ্ম পুৰ হ'ব। তাৰ পাচে ইহৰে জি দিন
চাৰব কৰি থৈচে, সেই দিনতে আপুনি নি-
জোজন কৰা প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টৰ দোআৰাই
সকলো লোকৰ পাপ পুণ্যৰ বিচাৰ কৰিবৰ
নিমিত্তে সেই কাল প্ৰকাশ হ'ব।

কিন্তু হে বন্ধু সকল, দেখা, সেই দিন সা-
মান্য ৰূপে আহিব, এনে ন হই; কিন্তু অতি

প্ৰভুও কপে পাপি লোকক নাস কৰা অগ্ৰিমই
জোখেৰে চোবৰ নিচিনা প্ৰভুৰ দিন আহিব।
সেই কালত মহা নবদেৰে আকাশ মণ্ডল
গুচিব, আৰু অতি ভাপৰে মূল বস্তু সকল
পৰি ভাব, আৰু প্ৰিথিবি তাৰ সকলো বস্তু
সৈতে পোৰা হাব। পৰ্বত, উপদিপ, সূৰ্য,
চন্দ্ৰ, গ্ৰহ আদি সকলো নষ্ট হব। তেতিয়া
আকাশৰ মেঘৰ ওপৰত ইশ্বৰৰ মহিমা প্ৰকাশ
হোৱা দেখি সকলো জগতৰ লোকে ক্ৰন্দন
কৰিব; কিয়নো অজুত গুণ অজুত, আৰু
হেজাৰ গুণ হেজাৰ দুতবিলাকে প্ৰভুক আ-
বৃত্ত কৰি আহিব; আৰু অগ্নিৰ মহা ভেঁৰি
বাদ্যৰ দোআৰাই জগতৰ সকলো মহা মানুহ-
বিলাক চকুৰ প্ৰচাৰতে মৰনৰ পৰা উঠি আ-
পোন আপোন মহিল আত্মাৰে সংজোগ
হব। তাৰ পাচৈ সোধ আসনৰ আগত
বুধি কি সুখি, বজা কি গুজা, সকলোবিলাক
গোট ধাব লাগিব। সেই মহা কালত হে
পাপি বজু, তুমি সাৰিব পাৰিবা নে? নতুবা
মৰনে তোমাক বাধি ধৰ নে? হাই হাই,
কেতিয়াও তুমি সাৰিব নোআৰা; মৈদামে
তোমাক ঢাকি ন ধৰ, আৰু পৰ্বত সিলবো-
ৰেও তোমাক লুকাবলৈ সক্তি নাই; কিয়নো
সাগৰে আপোনাৰ মহাবিলাকক, আৰু মৰন
আৰু পৰলোকেও নিবিলাকৰ মাজত থকা
মহাবোৰক সোধ কৰ্তাৰ হাতত সোধাই
দিন। তেতিয়া তুমি মহা ভয়েৰে পৰ্বতক
ভৰি বোলা, হে পৰ্বত, মোক ঢাকি ধৰা,
আৰু সাগৰকো যদি কোআ, হে সাগৰ,
মোক লুকাই ৰাখা, তথাপি অগাধ জলৰ
মাজতো সোধ কৰ্তাৰ চকুৰে তোমাক দেখি
থাকিব। সেই দিনত মানুহে জি কি আসুই
ন লওক, তেও সকলো মহা বাদুৰ আগত
উৰি জোআ দিনৰ নিচিনা হব।

তেতিয়া মহা জিয়া সকলোকে আপোনাৰ
আগত প্ৰভুএ চপাই লব, তেতিয়া তেঁও
সকলোৰে সোধ কৰি প্ৰতিফল দিব। কিন্তু
কি কপে তেঁও মানুহৰ বিচাৰ কৰিব? তেঁও
মানুহৰ মনৰ গুপ্ত কৰ্মৰ সোধ কৰিব;

সকলো মনৰ গুপ্ত ভাবনা, বেয়া হওক বা
ভাল হওক, সেই মহা দিনত ইশ্বৰৰ আৰু
মানুহৰ আগতো প্ৰকাশ কৰা হব। কিন্তু
কি ভাৱেৰে সোধ কৰা হব? পৰমাৰ্থিক
আৰু অনন্ত সত্যৰে জগতৰ বিচাৰ কৰা
হব। সেই দিনা জিবিলাকে বিধান নে পাই
পাপ কৰে, নিবিলাক বিধান নো হোআকৈ
বিনাস হব; আৰু জিবিলাকে বিধান পায়ো
পাপ কৰে, বিধানৰ বাবেই নিবিলাকৰ সোধ
হব। এই সংসাৰত থাকোঁতে পাপৰ বলত
সকলোই ইশ্বৰৰ বাক্যত নিন্দা, আৰু অহ-
কাৰ কৰে; কিন্তু সেই মহা দিনত অতি
ভয়েৰে মানিবলৈ ইচ্ছা কৰিব। কিন্তু হে তাই,
তোমাৰ মনৰ আৰু গুপ্ত কৰ্মৰ সোধ কো-
নে কৰিব, তাক জানিচা নে? জি জনক ইশ্ব-
ৰে সৃষ্টিৰ আদিৰে পৰা নিয়োজন কৰি
থলে, আৰু জি জনক সংসাৰিক লোকে,
কি জানি ভূমিও নিন্দা আৰু বিন কৰিচা,
সেই প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টেই তোমাৰ আৰু জগ-
তৰো সোধ কৰিব। হই, মোৰ পিয় সকল,
জি জনে সত্ৰৰ নিমিত্তে আপোনাৰ পুনি
পেৰেজনিৰ ওপৰত ভগন কৰিছিল, জি জনক
জগতৰ পাপি আৰু দুৰ্জলোকে বধ কৰিলে,
সেই প্ৰভু যিচুই সকলোৰে মহা সোধাক
হব। তথাপি পূৰ্বে তেনেকৈ জগতৰ পাপ
ভৃষ্টিৰ নিমিত্তে আপোনাৰ মহিল ভগন
কৰিবলৈ নমু হৈ প্ৰিথিবিলৈ আহিল, তে-
তিয়া তেনেকৈ নহিব; কিন্তু মহা ভয়ানক
আৰু সত্যৰে ভূমিত হৈ অবিলাসি মহিমাৰে
কিৰিটি পিচ্ছি সোধৰ আসনত বহিব। তে-
তিয়া জিহনৰ গ্ৰন্থ মেলি তাৰ তাৰ নাম ভাব
ভিতৰত পোআ নে জাই, সেই সকলোকে
গন্তকেৰে গিহলি হোআ সৰোবসত পেলাব।
সেই ভয়ানক কালত পিত্ৰি মাত্ৰি, ভাই
ককাই, তিৰি দামি, সকলো বেলেগ বেলেগ
হব; আৰু তাহ পৰা কোনো জুগেও লগ
পোআ ন হব। হে পৰী আৰু এই কথা মুনী
লোক, তেতিয়া তোমোলাক কোন ঠাইত বাস
পাৰা! কি উপায়েৰে বা আপোন পাপৰ

পৰা হাত সাৰিব পাৰিবা! কিয়নো ইহুদৰ আগত কোনো মানুহৰ মুখ বন্ধা নহই। হে এতিয়া ধৰ্ম্মক নিন্দা আৰু তাৰনা কৰা লোক, তোমোলাকে সেই দিনত সোধ কৰ্ত্তাৰ আগত নো কি সক্তিএৰে পিয় হব পাৰিবা? হি জনক এতিয়া তোমোলাকে সজ্ঞ ভাৱেৰে হেলা আৰু থিয়াল কৰিচা, আৰু হি জনৰ অহিভেই সকলো পাপকো কৰি আচা, এনে জনৰ মুখলৈ নো কি সাধ্যেৰে চাব পাৰিবা? কিয়নো পুত্ৰও পুত্ৰাপি সূৰ্জতকৈও তেঁওৰ মুখ পুকাৰ হব। আৰু তুমি যদি তেঁওৰ সজ্ঞ হোআ, তেন্তে কি উপায়েৰে নো তেঁওৰ পৰা পলাব পাৰা? জিবিলাকে ইহলোকত থাকোঁতে তেঁওত পৰিত্ৰানৰ আশুই লৈ তেঁওৰ প্ৰাচিতৰ দোআৰাই আপোনাৰ পাপৰ পৰা নিকা কৰা হল, সেইবিলাকলৈ তেঁও চাই কৰ, হে মোৰ পিতৃৰ আশিৰ্বাদ, পোআ লোক, তোমোলাকৰ নিমিত্তে জগতৰ আশিৰে পৰা হি ৰাজ্য জুগুত কৰা হৈছে, তাৰে ভাগি হোআহি। কিন্তু অপৰমৰ্শিকবিলাকলৈ এই বশু আগ্যা দিব, হে কৰম কৰা আৰু সাও পোআবিলাক, সেইজন আৰু তাৰ ভুতবোৰৰ নিমিত্তে হি অনন্ত জুই সূজন কৰা হৈছে, তইতে মোৰ ওচৰৰ পৰা তালৈকে গুচি জাইক। হে ভাই, সেই মহা সোধ কৰা সামান্য কথা বুলি তুমি ভাবিচা নে? আৰু হি জনে মনৰ অগাধ কথাৰো বিচাৰ কৰি উলিয়াই এনে মহা সোধাকৰ আগত থিয় হবলৈ তুমি আপোনাকো জুগুত কৰিচা নে? আৰু হি জনে তোমাক সোধ কৰিব, তেঁওৰ পৰা তুমি পাপৰ খেমা পালা নে? যদি এয়ে নহই, তেন্তে তুমি সাৰিব নোআৰা। এই হেতুকে নিচই কৰি মই তোমাকে বোদোঁ, সেই মহা দিনত তুমি তেঁওৰ আগত থিয় হবলৈ আপোনাকে জুগুত কৰা।

এতিয়া সেনাত আৰু এক কথালৈ মন কৰি চোআ, অনন্ত কাল কাক বোলে? এই কথাতে আমাৰ উপাই হেৰাল। মনৰ

ভাবনিৰেও তাক গুনিবলৈ নোআৰে, কাৰনো নোলাই। এয়ে তলি নো হোআ মহা অপাৰ সমুদ্ৰ, আগ গুৰি নো হোআতো সৰ্দ-দাই ধিৰে থাকে। আকাশৰ ভাববিলাককো জোতিসিয়া লোকে লিখিব পাৰে, সমুদ্ৰৰ বালি নতুবা প্ৰিথিবিৰ সকলো ধূলিকো কি জানি কোনোএ গনি এঁটাৰ পাৰে; কিন্তু অনন্ত কালৰ কথা কোনেও বুজিব নোআৰে। এয়ে মনৰ অগোচৰ কথা। কোটি কোটি কল্প গৈ চুকালেও তেও অনন্ত কালৰ এক নিমিষে সৈতেও তুল্য কৰিব নোআৰে। সেই অনন্ত কাল তোমাৰ হই নে নহই, তাক সুধিচা নে? হই, প্ৰিয় বন্ধু, অনন্ত কাল তোমাৰহে হব। তালৈকে তুমি অতি বেগে গৈ আচা; আৰু তাক পোআৰ পাচে সৰ্বদাই তোমাৰ ভাঙহে বসতি হব। কিন্তু কেনেকৈ সেই অনন্ত কাল নিয়াম, ইয়াক যদি তুমি সুধিচা, তেন্তে কান পাতা, এই জগতৰ অলপ কালত তুমি থাকোঁতে হি জি কৰম কৰি আচা, সেই সেই কৰমৰ দোআৰাই সাধু আৰু পৰম দুতবিলাকৰ লগত স্বৰগৰ অখই মুখ ভুঞ্জিবা; নতুবা সেই কৰমৰ দোআৰাই, দশ আগ্যা পোআ-বিলাকৰ লগত অনন্ত নৰকৰ অখণ্ডনিয় মোৰ সান্তিকে ভুঞ্জিবা; এই দুয়েই তোমাৰ অনন্ত নিবাসৰ থান হব।

কিন্তু হে ভাই, মন কৰি চোআ, যদি তুমি পাপৰ দোআৰাই সেই নৰকৰ মাজত পৰিবলৈ ভাগ পোআ, তেন্তে কি কপে নো তাৰ সান্তি ভুঞ্জিবা? দেখা, সেই চাইত মানুহে দুখ পাই মৰনক বিচাৰিব; কিন্তু কোনো কালেও তাত আৰু মৰন নো সোমাৰ। তাত আৰু পুনৰ্ভাৰ উদ্ধাৰ পাবলৈ সক্তি নাই; অজুত অজুত জুগ গৈ দুকুআৰ পাচতো যদি পাপি লোকৰ উদ্ধাৰৰ কাল থকা হলে, তেও অতি আনন্দৰ কাৰন হল-হেতেন। কিন্তু হাই হাই, নৰকৰ জাতনা, নু নুযুতা অগ্নি, আৰু পাপি লোকৰ ক্ৰন্দন, দাঁত কৰচনি, বিলাপ, অনন্ত কালৰ পৰা

আর অনন্ত কাললৈকে তেনেই থাকিব।
ইহুৰ জেনে অবিনাসি হই, তেঁওৰ সৰু দি
পাপি মানুহ, সিহঁতৰো সেই ৰূপ সান্ত্বি
সৰ্বদাই অবিনাসি হৈ, সান্ত্বি দি থাকিব।

তেন্তে হে এতিয়াৰ কালত পাপক ভাল
পোতা লোক, তোমোলাকে ওপৰে লিখা
কথালৈ চাই অতিসই ডয়েৰে কঁপি নে
থাকা নে? নতুবা তালৈ একো বিবেচনা ন
কৰাকৈহে কাল নিয়াৰ খুজিচা! তেন্তে সেই
অবিনাসি নৰকৰ জাতনাত অৱশ্যে পৰিবা।
কিন্তু যদি সোধা, হেনে আমি নো কি উপা-
য়েৰে নৰকৰ জাতনা মাৰিম! তেনে হলে
প্ৰভু যিচু খ্ৰীষ্টত বিশ্বাস কৰা; জি জনক
এতিয়া তুমি হেলা কৰিচা, আৰু জি জনৰ
বাক্যকো তুমি আপোনাৰ পৰা দূৰ কৰিচা,
সেই জনৰ ওচৰলৈ আহি, আসুই লোআ;
তেঁওত বাহিৰে কাৰো পৰা মানুহৰ পৰিত্ৰান
নাই। তেঁৱে জগতক উপাধিবৰ নিমিত্তে
স্বপ্নান ভগন কৰিলে; জগতৰ পাপ খুই
নিকা কঁৰিবৰ হেতুকে আপোনাৰ ভেজ
দিলে। তেঁওৰ সমান প্ৰেম পাপি লোকলৈ
আৰু কাৰো নাই; কিয়নো তেঁৱে বজাবো
বজা হোআতো আপোনাৰ দুই পুত্ৰাবিলা-
কক ইহুৰৰ মহা ক্ৰোধৰ পৰা বাখিবলৈ
সিহঁতৰ জি মণ্ড, তেঁও তাক আপোনাৰ
মহিলত ভোগ কৰিলে। তেঁৱে অনন্ত কালৰ
সোধক হৈও, দুসি লোকৰ মলনি পেৰে
কাঠৰ ওপৰত সান্ত্বি ভুগি প্ৰান চাৰি দিলে;
তাত বাহিৰেও মৰনৰ পৰা উঠি, এতিয়া
আৰু অনন্ত কাললৈকে জিহাই থাকিচে।
আৰু অনন্ত কালতো জগতৰ মহা সোধাক
হৈ সকলো মানুহৰ পাপ পুৰাৰ সোধ কৰি,
প্ৰতি মানুহৰ কৰ্মৰ আৰু মনৰ গুপ্ত কথা
প্ৰতিফল দিব। তেনে হলে এনে দায়ালু
প্ৰভুৰ অনুগ্ৰহ নি বিচাৰি, হে নিবুধি মানুহ,
কাৰ নো অনুগ্ৰহ বিচাৰিচা? তেঁওৰ অন্তৰ
প্ৰাচিত্ত ভাৰসা ন লৈ, আৰু কাৰ প্ৰাচিত্ত
দোআৰাই নো পৰিত্ৰান পাবলৈ ভাবনা
কৰিচা? যিচু খ্ৰীষ্টত বাহিৰে আৰু কোনে

আপোনাৰ প্ৰানেৰে তোমোলাকৰ প্ৰাচিত্ত
কৰিলে! তেঁওত বাজে হে পাপি বন্ধ, তো-
মোলাকৰ প্ৰাচিত্ত কৰা স্বৰ্গ মৰ্ত্য আৰু কো-
নো নাই। তোমোলাকৰ গুৰু সকলে সোন
ধনেৰে আৰু সৎসানিক দুবোৰে তোমোলাকৰ
জাতি কুলৰ প্ৰাচিত্ত কৰি আপোন গিয়াতি
বন্ধৰ সন্ন দিএ হই; কিন্তু খ্ৰীষ্টে তোমোলা-
কৰ জি অন্তৰৰ পাপ, তাৰ পৰা মুচি পৰিত্ৰ
কৰি পৰম সাধু সকলৰ আৰু ইহুৰৰ অনন্ত
সুখৰ ভাগি হবৰ নিমিত্তে আপোনাৰ স্তে-
জৰে স্বৰূপ প্ৰাচিত্ত কৰিলে। এই নিমিত্তে
আহী, তেঁওৰ প্ৰাচিত্তত বিশ্বাস কৰি অনন্ত
সুখৰ ভাগি হোআহি। হে তাই; এই সৎ-
নাৰত তোমাৰ অলপ কালৰ নিমিত্তে জাতি
বৰ নে, অনন্ত পৰম আধুস বৰ? মানুহে
গোটেই ধন জগত পায়ো যদি আপো-
নাৰ জিহায়া হেকআই, তেন্তে তাৰ তাক
কি লাভ! আৰু আপোনাৰ জিৱৰ মলনি
নো কি দিব পাৰে? হে তাই, জেতিয়া
তুমি ইহুৰৰ সোধ আসনৰ আগত থিয় হবা,
তেতিয়া ইহুৰে তোমাৰ জাতি কুলৰ সোধ
কৰিব নে? ন হই, কিন্তু তোমাৰ মনৰ,
আৰু সকলো গুপ্ত কথাৰেই সোধ কৰিব।
এই হেতুকে জি জনে তোমাৰ অন্তৰ পাপৰ
প্ৰাচিত্ত কৰিলে, তেঁওৰ দায়ালু বিচাৰ কৰা।
তেঁৱে তোমাক বিনা সুল্য পৰিত্ৰান দিবলৈ
জুগুত হৈ আচে।

অন্ততে হে সকলো সূনা আৰু পৰী লোক,
ওপৰে লিখা জি খ্ৰীষ্টা, মহা বিচাৰৰ দিন,
আৰু অনন্ত কালৰ কথা সুনিলা, সেই কথা
জি তোমোলাকৰ মনে স্বৰূপ বুলি জানিচা,
আৰু তাৰ দোআৰাই যদি তোমোলাকৰ
মনত অতি ভই পাইচা, তেন্তে খ্ৰীষ্ট প্ৰভুৰ
চৰনত প্ৰাৰ্থনা কৰি পাপৰ নিমিত্তে ক্ষেদ কৰা,
তেঁৱে তোমোলাকৰ মনৰ সকলো ভই দূৰ
কৰি অনন্ত সুখ দিব; কিয়নো তেঁৱেইহে
স্বৰূপৰ দূআৰ, আৰু তাৰ দূআৰি, তেঁওত
বাহিৰে মানুহক পৰিত্ৰান দিবলৈ কাৰো
শক্তি নাই।

এজন খ্ৰিষ্টিয়ান তিৰোতাৰ বিৱৰণ ।

Obituary Notice of Abhy Thuku Farwell.

এপ্ৰিল মাহৰ ২ তাৰিখে বৃদ্ধ বাৰৰ গধুলি ৯ বজা মানত স্নীহুত কটৰ চাহাবৰ হাতত থকা স্নীমতি গুৰু নামে এজন খ্ৰিষ্টিয়ান তিৰোতা মাকে কোআৰ দৰে ১৭ বছৰ বয়সিয়া হৈ মৃত্যু হ'ল; তাইৰে কিছুমান বিৱৰণ ভলত লিখা হৈছে ।

তাই জেতিয়া সৰু আছিল, তেতিয়া মাকে স্নীহুতা কটৰ মেম চাহাবৰ লগত লিখা পঠি সিকিবৰ নিমিত্তে দিলে । তাতে মেম চাহাবে তাইক আপোন জিএকৰ নিচিনা বৰ মৰম কৰি লিখা পঠি সিকালে; আৰু খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ কথাও সদাই তাইৰ আগত কৈ কৈ থাকে, অৰ্থাত্‌ প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টে এই ভগতলৈ আহি মানুহৰ পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে জেনেকৈ আপোন সৰিলেৰে ভগতৰ পাপৰ প্ৰাৰ্হিত কৰিলে, সেই কথাকে বিসেস কৰে সিকালে; আৰু হাতি পূজা গধুলি ইহুৰ আগত প্ৰাৰ্হনা কৰিবলৈকো সিকাই দিলে । এই ৰূপে প্ৰাই দুই বছৰতকৈ অধিক দিন মেম চাহাবৰ লগত থাকি খ্ৰিষ্টিয়ান ধৰ্ম্মৰ কথা ভাল ৰূপে সিকিবলৈ পালে । পাচে ইহুৰ অতি অনুগ্ৰহৰ দোআৰাই ১৮৪৬ সঁকৰ ২৯ নং-ৰ তাৰিখে জিলা নগাঁৱত তাই প্ৰভু যিচুত বিশ্বাস কৰি বুৰ পাই মণ্ডলিত সোমাল । তাৰ পাচে ১৮৪৭ সঁকৰ ২২ ফেব্ৰুৱাৰিত এই দেলত প্ৰথমে হোআ খ্ৰিষ্টৰ সিনা স্নীমতি লিৰাইৰ লগত খ্ৰিষ্টিয়ান বিধি মতে বিবাহ কৰোআ হ'ল ।

তেতিয়াৰে পৰা তাই প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টত আসুই লৈ পাঁচ বছৰ দুকুৰি দিন আপোন স্বামিৰ লগত কুললে গ্ৰিহ বাস কৰিলে । বিয়া হোআৰ পাচ বছৰত তাইৰ এটি চোআলি উপজিল; সেই বছৰৰে পৰা গৰ্ভত কোনো ৰোগ হোআত ভাল মতে ঘৰৰ কাম কৰিব নোআৰিছিল । কিন্তু ৰোগ গুচিবৰ নিমিত্তে অনেক দিন দৰৱ খুউআ হ'ল, তথাপি সৰিল ভাল ন'হ'ল ।

গত মাৰ্চ মাহত প্ৰথমে নৰিয়া পৰোতে তাইৰ মনৰ কথা সোধা হৈছিল, তেতিয়া তাই কলে, বোলে, মোৰ মনত বৰ একাৰ জেন পাইচোঁ । এই নিমিত্তে পাদুৰি মেম চাহাবক আৰু লগৰ কোনো খ্ৰিষ্টিয়ান বাই ভনিক মাতি আপোনাৰ মনৰ কথা কলে, আৰু দিবলাকক প্ৰাৰ্হনা কৰিবলৈকো নিবেদন কৰিলে । পাচে সেই দিনৰে পৰা তাইৰ মন আগতকৈ আনন্দ হৈ গ'ল; আৰু জেতিয়া মনৰ কথা সোধোঁ, তেতিয়া বোলে, মোলৈ একো ভই ন'কৰিবা, মই ইহুৰ হাততে মোৰ সৰিল আত্মা সমৰ্পন কৰি দিলোঁ, তেঁও মোক কেতিয়াও ত্যাগ ন'কৰিব । আৰু এদিন সৰিলত দুখ পাপতে আপোনাৰ স্বামিত কলে, মই প্ৰভুৰ হাইলৈ জাবলৈ অতি ইচ্ছা আছে, কিয়নো ইয়াত মই বৰ দুখ পাইচোঁ; তথাপি যদি ইহুৰে কিছু দিন সান্তি দিবলৈ ইচ্ছা আছে, তেন্তে তেঁওৰ ইচ্ছা পূৰ হওক; কিয়নো মোলৈ জি ভাল, তেঁও তাকে কৰিব । সেই ৰূপে দিনে দিনে ৰোগ টান হোআত মনৰ চাৰি পাঁচ দিনৰ আগৈ তাই আপোনাৰ স্বামিত এই কথা কলে, তুমি মোলৈ আৰু আসা ন'কৰিবা, আৰু একো ভয়ো ন'কৰিবা, মই আপোনাকে প্ৰভু যিচুত সোধাই দিলোঁ, তেঁৱে মোক সুখি থানলৈ নিব । কিন্তু অচম দেলৰ মাজত জিমান খ্ৰিষ্টিয়ান বাই ভনি আছে, সকলোতে মোৰ প্ৰেমৰ নমস্কাৰ জনাই কবা, হেনে মই দিবলাকৰ কাকো পাহৰা নাই, সকলোকে মৰম ৰূপে সুখি আচোঁ । পাচে ওচৰতে মাকক দেখি, মাকতো এই কথা কলে, তুমি প্ৰভু যিচু খ্ৰিষ্টৰ সিনা হোআ নুলি মই দেখিবলৈ বৰ ইচ্ছা আছিল; তথাপি এতিয়া আৰু তুমি দেও পূজক হৈ নে থাকিবা । তাৰ পাচৰ দিনা কিছু সৰিলত স্বস্তি পাই আনন্দ মনেৰে আপোনাৰ স্বামিক মাতি এই কথা কলে, হে মোৰ প্ৰিয়, তোমাৰ লগত ইহুৰে জিমান দিন থাকিবলৈ দিলে, জিমান দিন থাকিলোঁ, কিন্তু এতিয়া মই জা-

নিচোঁ, পুতুএ মোক মাতিচে; এই হেতুক তুমি মোৰ কাৰনে একো ক্ৰন্দন আৰু অনন্তোশ ন কৰিবা, কিয়নো ইমানতে পুতুএ মোক নিবলৈ আপোন পবিত্ৰ ইচাতে উচিত দেখিচে, সেই কাৰন হে মোৰ প্ৰিয়, তুমিও পুতুৰ ইচাতে আপোনাক বস কৰি ৰাখা। কিন্তু জিমান দিন মই তোমাৰ লগত থাকিলোঁ, তাৰ মাজত মই তোমাৰ আগত বহু দোষ কৰিলোঁ, তথাপি সেই সকল মোৰ অহিতে মনত নে ৰাখি থৈয়া কৰা।

এই ৰূপে মৰিবলৈ এদিন থকালৈকে তাই আপোনাৰ মনৰ কথা কৈ কৈ আছিল; আৰু সময়ে সময়ে তাইৰ আগত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আৰু তাইৰ জিহ্বা প্ৰতি, এনে এটি গিত গান কৰিবলৈকে তাকে আগত পাই, তাকে মিনতি কৰে। সেই গিত তলত লিখা আছে। কিন্তু মৰনৰ দিনত হলে অতি দুখ পোৱাত আপোনাৰ মনৰ একো কথা কব নোআবিলে, তথাপি জেতিয়া মৰনৰ নিচেই ওচৰ হল, তেতিয়া জিমান দুখ তাইৰ সবিলত আছিল কব নোআবোঁ, তেওঁ হাত বা ডৰি একেৰিও ন বালোআকৈ আছিল; আৰু মৰোঁতে কেৱল দুই তিনি বাৰ দিঘল নিশ্বাস লৈ, জি জনক নে দেখাকৈএ বিশ্বাস কৰিলে, সেই পুতুৰ চৰনত সবিলেৰে মহা নিদ্ৰা গল। কিন্তু আত্মা হলে আপোনাৰ পুতুৰ সুখৰ ধানত অনন্ত বিস্ৰাম পালে; তাতে আৰু দুখ, কেলস, ৰোগ বিয়াধি কোনোএ চুব নোআবে। এই দুখমই জগতত থাকোঁতে মৰ্ত্য সবিলত নানা দুখ পালে; কিন্তু এতিয়া আৰু সকলো দুখৰ পৰিধাৰ হাত সাৰি, অক্লৰ অমৰ হৈ ইশ্বৰৰ গুন কীৰ্তন কৰিচে।

প্ৰিথিৱিত জিয়াই থাকোঁতে জেতিয়া বাতি সজাত পৰি সুবলৈ আই, তেতিয়া প্ৰাই সদাই মনৰ কথা আপোনাৰ স্বামিৰ আগত কই। আৰু দিনৰ ভিতৰত দুয়োৰো মাজত যদি কোনো অমিল থাকে, তেওঁ টোপনিএ নো ধৰোঁতে আপোন অপৰাধৰ থেমা খোজে। পাচে বাতিএই স্বামিৰ লগত ইশ্বৰলৈ

গান কৰে, আৰু কেতিয়াবা প্ৰাৰ্থনাও কৰে। জেতিয়া এজাৰ নিশা বৰ ধুমুহা বতাহ বৰ-খুন আৰু মেঘৰ গৰ্জন হই, তেতিয়া মনত বৰকৈ আনন্দ কৰি স্বামিৰ আগত কই, দেখা প্ৰিয়, আমি জি জনত আসুই লৈচোঁ, সেই পুতুৰ মহিমা আৰু শক্তি কেনে। তেঁওৰ ইচাতে আকাশ মণ্ডল ধন সূন্যতে গৰ্জন কৰি আছে; পুতু নিৰাকাৰ হোআতো বায়ু বি-ষ্টিৰ দোআৰাই আপোনাৰ তয়ানক সবদ প্ৰকাশ কৰিচে। যদি এতিয়া তেঁও এনে শক্তিয়ে আপোমাৰ মহিমা প্ৰকাশ কৰিচে, তেন্তে জেতিয়া সেৱৰ কালত আপোনাৰ সত্ৰবোৰক প্ৰতিফল দিবৰ নিমিত্তে মেঘৰ ওপৰত দুতবিলাকক লগত লৈ আহিব, তেতিয়া ইয়াতকৈও কেনে গৰ্জন হব, ন হই নে!

মৰনৰ এবচৰৰ আগৰে পৰা তাই স্বামি-একৰ আগত এই কথা কলে; হে প্ৰিয়, আমাৰ মণ্ডলিৰ বধ্যকে কোআৰ দৰে মণ্ড-লিৰ দুখিয়া লোকক উপকাৰ কৰিবলৈ আ-মি কি কৰিম? তুমি হলে চাকৰি কৰা ধনেৰে কিছু দিব পাৰিবা, কিন্তু মই কি দিম? যদি তোমাৰ ধনকে দিওঁ, তেওঁ তাতে মই একো উপকাৰ কৰা ন হ'ল; এই নিমি-তে মই ইয়াকে কৰোঁ, কিছুমান এৰি পলু, আৰু ইহ কুকুৰা পুহি, তাকে বেচি জি পাও তাকে দিম। এই বুলি কিছু দিন সেই ৰূপে কৰিলে। কিন্তু ইশ্বৰে তাইৰ বিবেচনাতকৈ আপোনাৰ পবিত্ৰ ইচাবে জিহ্বা ভাল দেখিলে, তাকে পূৰ কৰিলে।

তাইৰ নবিস্মিত অনেক খ্ৰিষ্টিয়ান তাই তনিবিলাকে কিবা উপকাৰ কৰিবৰ নিমিত্তে দিনে ৰাতি তাইৰ লগত থাকেহি; আৰু মণ্ডলিৰ বধ্যক স্ৰীভূত ব্ৰাওন চাহাৰ মেম চাহাবেও তাইৰ উপকাৰৰ নিমিত্তে সন্ম কৰে; কিন্তু ইশ্বৰে তাতকৈও মহা উপকাৰি হৈ এই দুইট মণ্ডলাৰৰ পৰা তাইক আপোনাৰ পবিত্ৰ ধানলৈ নি অনন্ত জিবনি দিলে; এই নিমিত্তে সেই ইশ্বৰৰ নামত ধন্যবাদ আৰু গুন কীৰ্তন হওক।

ওপৰে লিখা থকুৱা মৰমৰ বিৱৰনত আমি দেখিচোঁ, জিবিলাক মানুহে পৰিজ্ঞান পাবৰ নিমিত্তে প্ৰভু যিচুত ভাবনা ৰাখে, এনে মানুহক প্ৰভুএ কোনো মতেও ৰাজ ন কৰোঁ বুলি প্ৰতিগা কৰিচে। এই হেতুকে হে প্ৰিয় লোক, ঈশ্বা, মৰমৰ নিমিত্তে যদি ভই কৰা, তেন্তে প্ৰভু যিচুত জিয়াই থাকোঁতেই ভাবনা লোআ, তেহে ভোমোলাকৰ মৰনলৈ আক ভই ন হব, কিয়নো পিড্ৰিএ পুত্ৰক কেৱলৈ মৰম কৰে, তাতকৈও জিবিলাকে থ্ৰিষ্টৰ চৰনত ভাবনা কৰে, সেইবিলাকক প্ৰভুএ অতি মৰম কৰে, আৰু মৰমৰ সমইতো আপোনাৰ কোলাত তুলি অনন্ত বিসু্য দিএ। জিয়াই থাকোঁতে থকুৱা জি গিতত অতি প্ৰিতি আছিল, তাকে তলত দিয়া হৈচে।

আকাশৰ ওপৰত আচে

এক মহা দিগ্ৰিৰ ধান,

সুকুলা বজা পিন্ধা লোক

জত গাই মূললিত গান।

সেই চাইত নাই একো দুখৰ লেল,

নাই অসন্তোষ মৰন;

নাই সুৰ্জ চক্ৰৰ কোনো তাপ,

নাই প্ৰিতিৰো হৰন।

অনাদি কালৰ সুখ সোনাৰ

এক জোতিমই নগৰ,

তাত নিৰ্মান বগা সিংহাসন,

দেখোঁতে মনোহৰ।

কটিক ৰূপ নিৰ্মল অদ্ৰিত নৈ

ওলাই সিংহাসনৰ,

তাৰ মাজত বাবে বিধ গুটি

লাগে গাঁ জিৱনৰ।

তাত দৰন পাই পোআলি মেৰ,

পিড্ৰিৰো প্ৰফুল সুখ;

অনন্ত কালৰ বিসু্য পাই,

মু গুচে মনৰ সুখ।

অহ, কেনে বহল্য সুখৰ ধান,

ৰূপেই প্ৰেমৰ সাৰ;

অকৃত গুন অকৃত কাল চুকাই,

তেও আগ নে পাব তাৰ। ন. ল.

পুৰনি অসম বুৰঞ্জি, নং ২।

Dixinga Boys—War with the Kacharis.

লাকনি ভাপৰাও সঁকত বজা দেৱেঁ চুৰুং-কা তিপাম বজাক, চুলেং চাৰিৰ বজাক, চুতেং নামককিয়া বজাক, চুপ্ৰেং সক জনা গোহাঁইক, কাচেংমুন বৰ গোহাঁইক, এই পাঁচক মুখ্য কৰি, অনেক লোক জন দি মৰমিত গৰ ৰাতিৰ দিলেগৈ; পাচে সকলেও গৈ গৰ ৰাতি বনগৈ। আহাৰৰ দিনত কচাৰি বজা ভায়েক লোআচকক পঠাই মৰমিৰ কোঁঠত ধৰিব দিলেহি; পাচে লোআচকে আহি গৰত জুখ ধৰিলেহি। চুৰুং-কা তিপাম বজা, চুলেং চাৰিৰ বজা, এই দুইক মুখ্য কৰি ভাৰিয়া সকলে কোঁঠৰ পৰা ওলাই জুখ ধৰি কচাৰি বজাৰ ভায়েকক ডকালে। চুলেং চাৰিৰ বজায়ে কচাৰি বজাৰ ভায়েক লোআচক কাটি, তাতে আঠ খান হেৰডান পাই আনি, পাচে বজা দেৱে জুখ লাগিবৰ সুনি খেদি ডটিয়াই গৈ, খাও-মুখ কতকক মৰমিৰ কোঁঠলৈ পাঁচিলে; বজা দেৱৰ দুই ৰাপেক পুতেক ধন সিবিএ উজাই গৈ, দৈয়াজৰ মুখত সকলো এটাই হল। পাচে ৰাজ্য বোলে, আমি নাংজাপত কোঁঠ দিওঁগৈ; এই বুলি পানিএ উজাই গৈ বালিত বনগৈ। বালি কোঁচো এৰি ৰাতি দুপৰত কচাৰি গৰ বেৰি ঘৰত জুই দিলেগৈ, কচাৰি ভই খাই ভাগি পলাল। ৰাতি পূজা বজা দেৱে পাচত থাকি চুৰুংকা তিপাম বজা, চুলেং চাৰিং বজা, চুতেং নামককিয়া বজা, চুপ্ৰেং সক জনা গোহাঁই, এই চাৰিক মুখ্য কৰি অন্যো ভাৰিয়া সকলকো জুখ কৰিবলৈ পঠালে। খাওমুং দ্ৰিং-খাম, চুহন, নবং, কুংবিন, এই সকলক সোঁ হাতে ধনসিৰিৰ কাধেৰে ধৰিব দিলেগৈ। পাচে লোক গৈ খেদি কচাৰিৰ বৰ মজিন্দা-ৰক পালেগৈ। ডেকা বজাটো ঘোঁৰাত উঠি পলাল; আমাৰ লোকে খেদি গৈ ইটাৰ গৰ পালেগৈ। পাচে কচাৰিৰ খুনখাৰা বজায়ে ভায়েক ডেকা বজা পলাই মানতকা

সোমালগৈ। পাচে বজা দেৱে ইটাৰ গৰ
এৰি আহিল, বালিত জি আছিল সিও-
বোৰ আহিল। সকলো আহি চম্পাগুৰিত
বলহি; তাৰ পৰা বজা দেৱে লেঙ্গুৰিয়া
কোঁঠত বলহি।

পাচে সেই ঠাইতে কচাৰিৰ নেওচু-
বজাই ভায়েকক পঠাই কোআলে, বোলে,
মোৰ বুপা ককাৰ ৰাজ খুনখোৰায়ে বল কৰি-
হে খাইছিল। বজা দেৱলৈ ৰূপ দু স দি
ৰাজ্য মাগি আহিল, বোলে, ময়ো সৰ্গ
দেৱক সেৱা কৰিমগৈ, ভায়েকে আহি এই
ৰূপে কলেহি। পাচে বজা দেৱে এই কথা
সুনি ভায়েকৰ লগত আমাৰ কটকি পঠালে,
বোলে, ভাল, তাৰ ভনিএককো, হাতি দুটা,
ৰূপ তিনি সেৱ দি পঠাৰ। পাচে ভায়েকে
আমাৰ কটকিএ কলেগৈ, ভনিএককো, হা-
তিকো, ৰূপকো, নাইক দা এল, তাও কাপোৰ
এল, পানি কামলি এখন, এই দুব্যা আনি
কচাৰিৰ নেউচু- বজায়ে ভায়েকে আহি,
সৰ্গ দেৱৰ চৰনত সেৱা কৰিটো মই বন্দিএ,
এই বুলি, উঠি উঠি গাত সেৱা কৰিলেহি;
পাচে চাপি আহি পাও চুই সেৱা কৰিলে-
হি। বজা দেৱেও দুই চৰন দাঙ্গি দিলে,
সিও তাৰ মাখাত তুলি ললে। বজা দেৱে
সোনৰ আঙ্গটিটো সোলোকাই তাক দিলে,
আৰু বজা দেও উঠা প্লাইকন হাতিটো
দিলে, সুনিয়া হেঙ্গদান এখন দিলে, জিম
বন্ধা যোঁৰা এটা দিলে। পাচে বজা দেৱে
এই বস্ত্ৰ দি কচাৰিৰ নেউচু- বজাকে ভায়ে-
ককে সিকালে, বোলে, ভইত ডাঙ্গৰ বজাৰ
সন্তান, অলপতে পানি জেনে ৰূপে তপত
হই, সেই ৰূপে ন হৰি; চিত্ততো ক্ৰুৰ ন
হৰি; আৰু কচাৰি বজা খুনখোৰাৰ সোনৰ
দণ্ড, সোনৰ খাট, সোনৰ বেলা, সোনৰ
কাঁহি, সোনৰ কলহ, এই দুব্যা দি আহিবি;
আৰু নাপকোচ কুঁঅৰি তিন জন দি আ-
হিবি, তাৰ বৰ কুঁঅৰি জনি তোঁল ৰাখিবি;
এই বুলি বজা দেৱে কচাৰিৰ নেওচু-
বজাকে ভায়েককে বিদাই দিলে; আমাৰ

মানুহ দু কুৰি তাৰ লগত থাকিব দিলে।
নি জাঁওতে এই এনি বুলি গল, খুনখোৰাও
হনু বজালত সোমাইচেগৈ, যদি মই তাক
পাও, বজা দেৱৰ ঠাইলৈ দি আহিম।
পাচে বজা দেৱে ইটাৰ গৰত নেওচু-
বজা দেৱে কাইখন মুখ-
কৰি আহিল।

পাচে সেই সময়তে লুপুত নামে বজাল
এটা আঠ কুৰি নায়েৰে মাখত তেঁওৰে লুইত
ওলালহি। বজা দেৱে এই কথা সুনি
ত্যাওচু-লু- ক-চে-
খাওমু-চেনক, এই
দুইক খুনখোৰাওক বেৰিব দিলেগৈ। ইযো-
লাক দুয়ে চুহনক পঠাই দিলে, চুহনেও গৈ
লাহৰব বস্ত্ৰ জাত পাগে, আৰু খাওমু-
কত
কক বুৰৈলৈ পঠালে; নিবোৰ চাৰিও উঠি-
য়াই গল। পাচে বজা দেৱে সৈন্যে সহিতে
নগৰলৈ উজাই আহিল। ত্যাওচু-লু-ক-
চে-
খাওমু-চেন, এই দুয়ে উজিৰক টে-
মনিত লগ পালেগৈ, তাতে বৰ জুধ লাগিল,
উজিৰে জুধে নোআৰি নাও এৰি যোঁৰাত
উঠি তৰে পলাল। বৰ পাত্ৰ উলটি আহি
কুঁঅৰি পোতাত গৰ দি বলহি। খাওমু-
চেনৰ উলটি ৰাজ্যলৈ আহিল, চুহনে দেও
ঘৰৰ সোনৰ দণ্ড, ৰূপৰ কলপ, দেৱৰ সোন
ৰূপৰ অলঙ্কাৰ, চাৰি সন্মান টকাৰ কোচ বজা
দিয়া মাথুন্দি হাতি এজন, এই বস্ত্ৰ আনি
দিহিঙ্গত বজা দেৱক দিলেহি। পাচে বজা
দেৱে খাওমু- ক্লি-খামক সলাত থাকিব
দিলে, খাওমু- কতকক বৰ পাত্ৰৰ লগত
সিঙ্গৰিত থাকিব দিলে, চুহনক ভৰলিত
থাকিব দিলে; বোলে, ত্যাওচু-লু-ক-
চে-
খাওমু-চেনৰ পোনে বন আহিলে হনমে, ক্লি-
খামে থেম কৰিবি, খাওমু-কতকৰ পোনে
বন হলেও থেম কৰিবি। পাচে বজাল আ-
হিলত দুয়ো থেম কৰিলেগৈ, বজালৰ নেৰাৰ
বিৰমানিএ বৰ উজিৰে সৈন্যে সহিতে ধৰি-
লেহি। যোঁৰা আহিছিলে ১০০০, মানুহ
আহিছিলে ১,৫০,০০০; পাচে আমাৰ
লোকেও জুধ ধৰিলে। বিৰমানিএ, উজি-
ৰে যোঁৰাৰে আহিছিলে। বৰ পাত্ৰ গোহাঁই